העולם הזה

זוהי חוטפת המטוס

לילה תאלד, המורה מבוויית שחטפה את מטוס ט.וו.א. וזממה לפוצצו מעל לוד

איש השנה תשי"א
העולה החדש

איש השנה תשי"ב
מבקר הסוכנות שמוראק

איש השנה תשי"ג
יועץ משפטי כהן

איש השנה תשי"ד
עסקן השואה קסטנר

איש השנה תשי"ז
מצביא סיני דיין

איש השנה תשי"ח
חתן התנ"ך חכם

איש השנה תשי"ט
סופרת דיין

איש השנה תש"ך
רכז שואה אייכמן

קורא יקר,

התבונן בתמונות אלה. הן מספרות את ההיסטוריה של מדינת־ישראל ב־18 השנים האחרונות. החל בעולה החדש של שנת תשי"א, וכלה באלוף־מישנה אריק רגב, קורבן מלחמת הביקעה בשנת תשכ"ט.

כי איש השנה של „העולם הזה" נבחר על פי קנה־מידה קפדני: הוא צריך להיות האיש המסמל את המעשה החשוב ביותר של אותה שנה, או האיש שהשפיע יותר מכל אדם אחר — לטוב או לרע — על מאורעות השנה.

עם התקרב שנה נוספת לסיומה, הציגו עורכי „העולם הזה" לעצמם את סידרת השאלות, שהתשובות עליהן קובעות מי יהיה איש השנה תש"ל.

★ ★ ★

יש שנים, בהן התשובה ברורה מאליה. אלה בדרך כלל שנים שאירע בהן מאורע כל־כך גדול, שנותר רק לשאול: מי האיש שהשפיע יותר מכל על המאורע הזה? כמו, למשל, שנת תשכ"ז, בה פרצה מלחמת ששת־הימים. התשובה היתה: משה דיין, והוא נבחר על־ידי עורכי „העולם הזה" כאיש השנה.

(זאת היתה, אגב, הפעם השנייה בה זכה דיין בתואר זה. הראשונה היתה בשנת תשי"ז, שנת מיבצע סיני.)

השנה לא היתה שנה כזו. היא לא היתה שנה אפרורית ושקטה, בה מתבלט מעשה אחד מעל למישור השיגרתי. להיפך: היו בה כל־כך הרבה מאורעות חשובים ומרעישים, שלפי קנה־המידה הרגיל יכלה לספק תריסר מועמדים טובים לתואר איש השנה. הבעייה היתה, כיצד לבחור בין תריסר המועמדים האלה.

איני יכול לומר לך עתה מי האיש שזכה לבסוף בתואר, אבל אני יכול לגלות לך מי היו אחדים מן המועמדים, ששמותיהם הועלו בישיבות המערכת. למשל: גולדה מאיר, מרדכי רחמים, גיבור ההתנקשות במטוס „אל־על" בציריך; משה דיין (שוב); מייקל רוהאן מצית אל־אקצה.

מי מכל המועמדים נבחר לבסוף — תדע בשבוע הבא, כאשר יופיע איש השנה תשכ"ט על שער גליון ראש־השנה של „העולם הזה".

★ ★ ★

כפי שכבר התגבש במשך השנים, גליון ראש־השנה שלנו הוא יצירה הראוייה לתשומת לב מיוחדת. (אגב, המכירה של גליון זה, מדי שנה, קופצת באלפים רבים מעל לממוצע. קוראים המסתפקים

איש השנה תשי"ג
מתפטר בן־גוריון

איש השנה תשכ"ד
יורש אשכול

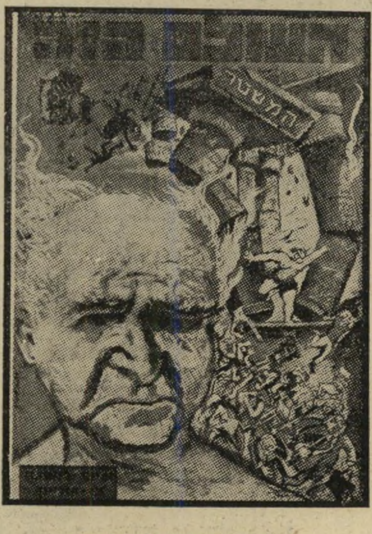

איש השנה תשכ"ה
מפלג מפא"י בן־גוריון

איש השנה תשכ"ו
כלכלן ספיר

איש השנה תשט"ו
פרקליט תמיר

איש השנה תשט"ז
נשיא מצרים עבד אל־נאצר

איש השנה תשכ"א
מודח לבון

איש השנה תשכ"ב
קורבן סובלן

בכל ימות השנה בקריאת „העולם הזה" אצל ידידים, מקפידים לר־כוש את גליון ראש־השנה דווקא, ושומרים עליו כמזכרת של שנה שלמה.)

יש בו, בראש וראשונה, כתבת־ענק על האיש שזכה בתואר. יש בו סקירה של האישים שיכלו ל־היבחר כאיש השנה, ולא נבחרו. ויש בו גם סיקור המאורעות ה־חשובים של השנה בכל שיטחי החיים, ובחירת איש השנה בכל שטח ושטח.

מסורת נאה, שהונהגה לפני שנ־תיים בלבד, בגליון ראש־השנה, היא פירסום תמונות אמנותיות של 12 הנערות היפות של ישראל, אחת לכל חודש מחודשי השנה. בשנים שהמאורעות הם כה כבדי־מישקל, מוסיפה מסורת זו את מימד הקלילות הרעננה לגליון ה־חגיגי.

שכן, בבואנו לערוך את מאזן השנה היוצאת — ותהיה קודרת כאשר תהיה — חייבים אנו לה־ביט אל השנה הבאה עלינו לטו־בה באותו מלאי מתחדש של אופ־טימיות ותיקווה, ובמבט אל הצד היפה יותר של החיים.

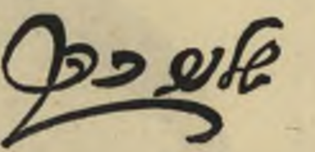

איש השנה תשכ"ז
שר־הביטחון משה דיין

איש השנה תשכ"ח
אל"מ אריק רגב

מכתבים

■ איש השנה
תשכ"ט

כאיש־השנה תשכ"ט אני מציע את שר־הביטחון משה דיין, שהצליח להסיח במשך שנה הרת־גורל זו את תשומת ליבה של המדינה מבעיותיה האמיתיות.

אורי גנקן, חיפה

...את ראש־הממשלה גולדה מאיר, שב־קשיחותה ונוקשותה מסמלת את עמידתנו ללא חת מול לחצים מכל הסוגים, מכל הכיוונים.

אלפנוז כהן, נהריה

...כמובן, את שלושת כובשי־הירח, שהצ־ציזדו את האנושות „צעד קטן אחד קדי־מה".

ניקי כצמן, תל־אביב

בכר

...את אלכסנדר דובצ'ק, שסימל, ולו רק לשעה קלה, את תיקוותה של כל ה־אנושות לעולם חדש.

משה אליהו, ירושלים

...את חיים לסקוב, אחרון הדון־קישו־טים, החי ולוחם במאה הלא־נכונה, בארץ הלא־נכונה.

נאווה הראל, ירושלים

...יהושוע פרץ — האיש שקרא תגר על כל המימסד,

דב שטיינפלד, אשדוד

■ תודה
מחו"ל

כאחד מאלפי הישראלים הנמצאים בחו"ל לרגל לימודיהם, ונבצר מהם להשתתף ב־בחירות לכנסת, ברצוני להודות לח"כ אורי אבנרי על מאמציו להבטחת זכות הבחירות לישראלים בחו"ל, וזאת — על אף שאינני מתומכיו.

יעקב בכר, ארלינגטון, וירג'יניה

■ עוד על
האנטי־דיפלומטים

קראתי בתמיהה את המאמר האנטי־דיפ־לומטים (העולם הזה 1666) ולא הבנתי מה רצה בעצם הכתוב להגיד: האם היה מר תקוע, שגרירנו באו"ם, חייב אולי להודות לשגריר הרוסי, על שהישווה אותנו לנאצים? או אולי לאשר בפני השגריר הצרפתי, כי אכן ידוע לנו שרק שלום העולם עומד לנ־גד עיני ממשלתו, כאשר הטילה אמברגו על המיראז'ים, בעוד היא שולחת מטוסים לאלג'יריה?

לכולנו זכורה יפה תקופת נאומי השמן־זית זך של אבא אבן באו"ם — ומה הועילו אלו?

למר תקוע לא היתה אפשרות אלא לענות כפי שענה. טוב שמשמיעים לפעמים דברים כדורבנות למען ישראל.

הלל ירושלמי, ירושלים

■ רב־סרן —
שוטר פשוט.

ברצוני להגיב על הכתבה חיילים זקנים לא מתים לנצח (העולם הזה 1666).

עוד ב־10.5.1968 פירסמתי ב־ידיעות אח־רונות מכתב למערכת, בו ביקשתי לקבל את ההסבר, „מדוע הפך המיג'ור לשוטר פשוט". במכתבי הבעתי התמרמרות על דר־גתו במשטרה, ועל חוסר היחס מצד האח־ראים במדינה לאדם כמוהו, שעשה כה רבות למען המדינה, אך מחוסר „מרפקים" נדחק לקרן זווית.

במאמר שכתבתי בביטאון ותיקי ההגנה הד־ההגנה, ביום 15.11.1968, לרגל חלוקת עלה (עיטור לוחמי המדינה), סיפרתי בין היתר גם על מקרהו של מיג'ור כהניו, כ־דוגמה לחוסר דאגה לאלו שלחמו למען המדינה.

מיג'ור כהניו הבטיח בשעתו לגלות לנו הכל — לאחר שיפשוט את מדיו. לאחר

שקראתי את הכתבה שלכם על מצבו ע
פרישתו לגמלאות, ועל הבזיונות שהוא נו
חל, מעניין מדוע אינו מגלה לנו באמת עבו
מה נענש במשטרה, ולמה ממשיך הוא לכ
בול בזיונות גם היום.

א. אבירם, תל־אבי

■ צה"ל —
רכוש המערך?

בעיתון ערב באילת הרצ"ב, מיו
7.8.1969, התפרסמה מודעה על עמוד של
של מפלגת העבודה הישראלית, המראה א
התמונה ההיסטורית של הנפת דגל ישרא
על־ידי צה"ל, מייד לאחר כיבוש העיר.

אני מוחה בכל תוקף על פירסום מודעו
בחירות, הקשורות בצורה ראותנית עם ה
היסטוריה של כיבוש אילת ועם עלילו
צה"ל. צבאנו הוא צבא העם כולו ולא נכו
מפלגתי. אין לשום מוסד או גוף במדינו

מודעת המערך באילת

הזאת זכות כלשהי להשתמש או להסת
בצה"ל למטרות תעמולת בחירות.

דוב סופר, א

■ יד לזיכרו
של חנן

לצערי הזדמן לי רק עתה לקרוא
גליון העולם הזה 1646, מלפני כחצי ש
ובו הסיפור לוחם, לא רוצח, על מותו ב
של חנן סמסון. במיבצע סיני היה
אז סג"מ, מפקד
מחלקה שלי. הי
תיו כחייכן שו
כברו, בעל לב
המוכן לעזור ת
לא אבוש להו
שדמעות עלו ב
והלב עדיין צ
למרות הזמן שח

אלמוג

מאחר שסיימתי
את לימודי בכת
תסריטים באוניברסיטת קליפורניה, ואני
מד להגיע בימים הקרובים לארץ, אני מ
את עצמי לכתיבת תסריט על דמותו
חנן. תהא תרומתי הצנועה לזכרו.

יוסי אלמוג, סנטה־מוני
קליפו

■ פרוטקציה
באוטובוסי „אגד"

הציבור הישראלי אדיש ונכנע כעדר
שים, ועובדה זו מנוצלת על־ידי חברי
המכניסים את קרוביהם וידידיהם לאוט
סים מחוץ לתור, כאילו היו אלו מכוניו
הפרטיות.

יושם קץ לפרוטקציה מבישה זו של מ
האצילים החדשים.

חנן גן, ח

(המשך בעמוד

דף תשקיף

האם ניצח המערך בבחירות להסתדרות?

עקוב בקפדנות אחרי פירסום התוצאות הסופיות של הבחירות להסתדרות השבוע. אם לא תשיג רשימת המערך לפחות 75% מקולות הבוחרים להסתדרות, פירוש הדבר הוא כישלון למפלגת העבודה, העלול לסכן את שליטתה בהסתדרות בשנים הקרובות.

כיום יש למפלגות המרכיבות את המערך 77,52% מקולות הבוחרים שניתנו להם בבחירות הקודמות. ל־מפ"ם ניתנו בבחירות לפני 4 שנים 14,51% מהקולות ולרפ"י 12,13%. למע"י עצמה ניתנו אז רק 50,88%.

די בהפסד של 3% למערך כדי לסכן את שליטת הצמרת הוותיקה בהסתדרות. ב־מיקרה כזה תהיה מע"י נתונה בלחצים של מפ"ם ואנשי רפ"י לשעבר, המיוצגים ברשימתה בהתאם לכוחם בבחירות ה־קודמות.

ניתוק של שני גופים אלה מן המערך, עלול להשאיר את מע"י כמפלגת מיעוט בהסתדרות, ולהוליד אפש־רות של התארגנות כל המפלגות האחרות נגדה.

שחיתות בוועד-הפועל

עוד לפני שהסתיימה ספירת הקולות ב־בחירות לחסתדרות, הועלתה דרישה לערוך חקירה ראשונה על ביזבוז ושחיתות. ה־מיקרה המסויים: הוצאות על סעיף הוכ־לות במשאיות, מטעם ועדת הבחירות ה־מרכזית של ההסתדרות.

לידיעת גזבר ההסתדרות, יהושע לוי, הובאו פרטי העיסקות שנעשו מטעם האחראי על התחבורה בוועד־הפועל, עם בעלי המשאיות, שניפחו את חשבונותיהם תוך הפרשת דמי־עמלה גבוהים מאוד למי שעשה איתם את העיסקה.

לאן ילך זאב שרף?

מה יעשה זאב שרף, אחרי שובו של פינחס ספיר למשרד האוצר? המזכיר הכללי של מע"י מתכוון לסיים את תפקידו המפלגתי בינואר, אחרי כינוס הוועידה הנבחרת של המפלגה.

האיבה החדדית בין שרף וספיר, אותה אין השניים מנסים להסתיר כלל, תאלץ, כנראה, את שרף לחפש משרד הרחוק ככל האפשר מענייני הכספים. על כן ודאי כימ־עט שהוא לא יכהן כשר המיסחר והתעשייה בממשלה הבאה.

מה שברור הוא, שבגלל ידידותו האישית העמוקה עם גולדה מאיר, יוכל שרף, למעשה, לבחור כימעט בכל משרד שירצה בו, מלבד משרד־האוצר.

הגוש התל-אביבי נגד בן-אהרן

יקומו מערערים בתוך מפלגת העבודה על החלטת צמרת המערך למנות את יצחק בן־אהרן כמזכיר כללי של ההסתדרות.

הגוש התל־אביבי, המתארגן עתה מחדש תחת הנ־הלתו של ראש־העיר יהושע רבינוביץ, סבור כי את התפקיד יש למסור לירוחם משל, שהוא ממקימי הגוש החדש.

במאבק זה ימצא בן־אהרן בן־ברית בלתי־צפוי, בד־מותו של המזכיר היוצא, אהרן בקר, שמזה שנים אינו סובל את משל, ומצר את צעדיו.

ראובן ברקת רוצה להיות שר

קביעת מועמדי מפא"י ברשימת המערך לכנסת תיע־שה רק אחרי שובו של פינחס ספיר מארצות־הברית, לשם הוא יוצא השבוע; ולפני שגולדה תצא לסיורה שלה בארצות־הברית.

השניים ירכיבו, למעשה, את הרשימה, יעבירוה לאחר מכן לידי ועדת המינויים הרשמית, שבראשה עומד ראובן ברקת.

ברקת עצמו דורש תיק בממשלה הבאה, מסתמך על המלצת גולדה בפני לוי אשכול המנוח לכלול אותו ברשימת השרים הבאים.

ותיקי רפ"י מגייסים כספים לממשיכי רפ"י

עד שדויד בן־גוריון יקבל את 120 אלף הלירות המגיעות לסיעת רפ"י לפי חוק מי־מון הבחירות לכנסת, דואגים מנהיגי רפ"י שנשארו במפלגת העבודה להזרים כספים למטה־הבחירות של ממשיכי רפ"י.

אחד ממנהיגים אלה ערך מגבית בעיירות־הפיתוח בדרום, בהן רבה השפעתו, וגייס כ־20 אלף לירות לקרן הבחירות של ממשיכי רפ"י.

בעזרת כספים אלה מתכוננת צמרת הרשימה להע־תיק בקרוב את מטה־הבחירות שלה למשרד בן שישה חדרים בצפון תל־אביב.

תושבי אשדוד מתריעים על סכנה

באשדוד עומד להתארגן ועד צ׳בורי לפעולה לשם סילוק מיפגע העלול לסכן את חייהם של תושבים רבים.

הכוונה היא למיכלי־דלק בקירבת הנמל שהוקמו דווקא מתחת לגשר עליו עוברים מדי יום אלפי אנשים בדרכם לנמל וחזרה.

כל מיקרה של תאונה במיכלים אלה, מסכן את העוב־רים על הגשר. פניותיהם של תושבי אשדוד לסלק את המיכלים המסוכנים לא העלו כל תגובה מצד הגורמים המוסמכים, ועתה הם עומדים להפעיל לחץ ציבורי לשם סילוק המיכלים.

יערי מזהיר את גולדה

מאיר יערי הזהיר את גולדה מאיר, כי צפויים ימים קשים למערך — אחרי הבחי־רות לכנסת.

בשיחה שקיימו השניים בשבוע שעבר, התלונן מנ־היג מפ"ם על סעיף ההתנחלות במצע מע"י, ראה בו העמדת מפלגתו בפני עובדה מוגברת. הוא טען, כי הדבר גרם לתסיסה בקרב חברי מפ"ם, אולם מכיוון שמאוחר מדי להסיק מסקנות, לא תהיה ברירה למפלגתו אלא להמשיך בהסכם המערך ולהופיע ברשימה המשו־תפת לכנסת.

אם לא תישכך התסיסה בתוך מפ"ם, לד־בריו, תאלץ אותו האופוזיציה הפנימית לדרוש שינויים מרחיקי־לכת של סעיפי ה־הסכם של המערך עם מע"י.

„הם רצו לחטוף את רבין - אנו יכולים לחטוף את נאצר!"

אחת ההשערות הראשונות שהועלו לגבי כוונתם של חוטפי מטוס ט.ו.א. היתה, שהם הסתכנו בחטיפת מטוס אמריקאי מתוך מחשבה שאחד הנוסעים במטוס הוא רב־אלוף יצחק רבין, שגריר ישראל ב־וואשינגטון, שעמד להגיע ביום החטיפה לישראל.

אין ספק שהשערה זו נולדה בגלל קירבת זמן המר־אתו של רבין לזה של המראת המטוס החטוף מארצות־הברית. השערה דומה נולדה בעת שנחטף מטוס **אל־על** לאלג׳יר. אז טענו כי כוונת החוטפים היתה לחטוף את האלוף אריק שרון, שעמד אף הוא לטוס אותו יום לישראל.

היעד: רבין

קשה להאמין שזו היתה באמת כוונתם של החוטפים. א־לו כך היה, אין דבר קל ופשוט מלוודא אם רבין נמצא במטוס לפני המראתו. כל נוסע יכול לעיין ברשי־מת הנוסעים במטוס בתחנת הביניים, או לזהות את העולים למטוס. כיוון שכל נוסעי המטוס ירדו לנמל התעופה של רומא בעת חניית המטוס שם, קל היה לעשות זאת. לכן נראית מופרכת מעיקרה הסברה כאילו רצו החוטפים לחטוף את רבין או אישיות אחרת — הם יכלו לדעת מראש אם אלה נמצאים במטוס או לא.

אולם לו, לצורך השערה בלבד, היה מתמזל מזלם של החוטפים ובמטוס שלכדו היו נמצאים רבין או כל אישיות בכירה אחרת, ספק אם איזו ממשלה ערבית היתה מסתכנת לעצור אישיות כזו או להעמידה למשפט.

אחד מהחוקים הבלתי כתובים של מישחק המלחמה הוא ההימנעות מהתנקשות או חטיפה של אישים בכי־רים. מה שיכולים להרשות לעצמם מהפכנים לגבי שלי־טי המדינה בה הם מבצעים את מהפכתם, אין מרשים לעצמם מנהיגים יריבים.

הפרת כלל בלתי־כתוב זה היתה פותחת פעולות תגו־בה בשרשרת, שבתנאים הקיימים כיום בין ישראל ל־ארצות־ערב, היתה בהם ידה של ישראל על העליונה.

במיקרה של הטיפת אישיות ישראלית בכירה, אין זו בעייה קשה במיוחד לחטוף אישים ערביים ממנהיגי ארצות־ערב ברמה מקבילה. מנהיגי מדינות־ערב מר־בים לטוס בין ארצותיהם. כל מטוס ירוט יכול לזהות מטוס נוסעים בו נוסע מנהיג בכיר ולהכריחו לנחות במקום שיצווה עליו. „אילו היו חוטפים את רבין ו־מביאים אותו לדמשק," אמרו השבוע בישראל, „היה נשיא סוריה, אל אתאסי, נמצא כעבור כמה שעות בתל־אביב."

יתכן וחוקי המישחק אינם חלים על אירגוני־הסדור הערביים, אבל מנהיגי מדינות־ערב יודעים שאין זה משתלם להם להפר את הכללים.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

שערורייה בחברת "שיכון עובדים" ההסתדרותית

ברצוני להסב את תשומת ליבכם להפקרות השוררת בחברת הבנייה ההסתדרותית שיכון עובדים. חברה זו, הנהנית מזכויות־יתר מיוחדות, מרשה לעצמה לזלזל בציבור, לא לקיים חוזים ולהפר הבטחות.

לפני כשנה וחצי יצאה החברה בפירסומים על הקמת שכונה חדשה, רמת־אפעל, בין כביש גהה לתל־השומר. במודעות ובעלוני החברה הובטח כי בשכונה החדשה יוקמו בית־ספר, בית־כנסת, מרכז ספורט ומרכז מיסחרי, בד בבד עם הקמת בתי־המגורים.

לאור הבטחות אלו קניתי בית ברמת־אפעל. בחוזה שחתמנו, ביוני 1968, הוסכם שהבית יימסר לידינו ביולי 1969.

המציאות היתה שונה: את הבית התחילו לבנות רק באפריל 1969 — שלושה חודשים לפני התאריך שבו צריך היה להשלימו. כיום, חודש ימים לאחר תאריך ההשלמה, הוקם רק השלד בלבד. בהקמת מיבנים ציבוריים כלל לא התחילו עדיין.

אך למרות השערורייה הזו, מפרסמת עתה החברה מודעות חדשות בעיתונים על הקמת שכונות חדשות בנווה־מונסון, בתוכנית ל' ובשיכון בבלי בצפון תל־אביב.

ברור לכל כי שום קבלן פרטי לא היה מרשה לעצמו לנהוג כך. אולם חברה הסתדרותית — שאני. מנהל החברה, מר עופר, גילה כנות ראוייה לשבח, כאשר התוודה בפני כתב מעריב כי פירסומי החברה, אודות מיבני־הציבור שהובטחו ברמת־אפעל, נועדו למשיכת קונים בלבד, ואין בדעת החברה לקיימם.

אבקשכם מאוד לא לפרסם את שמי, מחשש פן תתנכל לי החברה ותעכב במיוחד את הקמת ביתי.

משתכן אומלל, רמת-אפעל

תמונת השבוע

תחרות הצילומים

אני שולח לכם תמונה לתחרות הצילומים שלכם. אני מציע את הכותרת: „עסקי־ביש — לא רק ברגליים".

מרדכי פדובה, רחובות

● תמונת השבוע מזכה את הקורא פדובה בפרס 10 ל"י.

כמה שווה שר־הביטחון?

בחודש מרץ השנה חישבתי את הגימטריה הבאה:

משה דיין בעיני פנחס ספיר = הכושי יכול כבר ללכת (1109).

עתה הגעתי לגימטריה נוספת:

משה דיין שר הביטחון = גבור החזית — בעורף (999).

שמואל אילון, תל־אביב

חקירת ו. גריפה

בוועדת־החקירה, החוקרת את השריפה במיסגד אל־אקצה, יש לצרף, לטובת העניין, את ח"כ אורי אבנרי

ס.ג. טוברניצקי, חולון

לקראת הבחירות?

גבעתיים היא עיר קטנה, יחסית, בהשוואה לשכונותיה — אך עשירה בתקציבה. לקראת יום־העצמאות האחרון, והבחירות המתקרבות, קישטה העירייה (בהשראת ראש העיר, כנראה) את הרחובות הראשיים ב־

(המשך בעמוד 6)

תענוג של ממש - הוא תענוג של גילוח עם קצף לגילוח Luxury Shave של "קינגסמן". לגילוח מושלם נסה את סכין הגילוח עשוי Stainless Steel של קינגסמן לאחר הגילוח – מי פנים After Shave Lotion להופעה מושלמת ורעננה ולהרגשה גברית נסה גם את שאר המוצרים בסדרה: דיאודורנט Cologne Stick, מי קולון Cool Off וקרם לשער Hairdressing Cream. בקש את סדרת מוצרי קינגסמן כולם באריזה הכחולה–מוזהבת.

תענוג לגבר עם קינגסמן - השם שכבש את הגבר האמריקני. מוצרי קינגסמן זכו בתואר המוצר המובחר 1969.

תענוג לגבר עם KINGS MEN

מכתבים

(המשך מעמוד 5)
קישוטי פרחים וברמזורים חדשים, הוציאה על כך מאות אלפי לירות.

לעומת זאת, 80% משאר רחובותיה צרים מכדי מעבר לשתי מכוניות, ורבים הרחובות הבלתי־סלולים בכלל — דבר שלא ייראה בערים אחרות.

ישראל גרינבוים, גבעתיים

■ הפיקו סרט — בהתנדבות

ברצוננו להעלות על נס את פרד צ׳סטיק, אדגר הירשביין ואל פוסשניק, שנענו לבקשת אקי״ם (אגודה לקימום ילדים מפגרים) והפיקו בהתנדבות סרט בן 15 דקות על הקייטנות ומיפעלי־הנופש של האגודה.

מתנדבת אקי״ם, אני רובינגר — אשתו של צלם טיים לייף בישראל, דוד רובינגר, וצלמת ילדים בזכות עצמה — סיפרה לשלושה, שהם מנהלי חברת סרטי הבירה, על מיפעל הקייטנות של אקי״ם בכפר יוהנה ז׳בוטינסקי. השלושה באו, ראו — ועשו.

את התסריט כתב מייק אלקינס, כתב הבי.בי.סי. בישראל, והקריין באנגלית היה יוסף ג׳יקובס — קריין השעה האנגלית בקול ישראל. כותרות לסרט הכינה הגרפיקאית רות צור. למותר לציין כי כל הצוות עבד בהתנדבות.

אקי״ם תשתמש בסרט למסע הסברה בחו״ל, והיא מחפשת עתה קריין — מתנדב — בעברית, שיקליט את דברי הרקע לסרט בעברית, על מנת שתוכל להשתמש בו גם בארץ.

יוסף מזור, דובר אקי״ם, תל־אביב

■ צה״ל נגד פועלי אשדוד

עשיתם עבודה יפה בכיסוי המצב בתעלת סואץ, התרעתם כהלכה נגד המימסד בשטחים שונים — למה לא תחשפו עתה את האמת על המצב בנמל אשדוד, בפני הציבור, שלחם להסרת טבעת־החנק סביב מיצרי טיראן? הלא מיד כאשר פתחנו את השער הדרומי לנמל אילת — נסגרו בפנינו נמלי חיפה ואשדוד. הגיע הזמן שהציבור ידע לאשורו מה קורה בשאלה זו, המסכנת את קיום המדינה. רק לאחרונה הכריז שר־הבטחון כי לישראל עדיף מצב מלחמה עם מיצרי־טיראן פתוחים, מאשר שלום עם מיצרים סגורים. אז מה — האם נמלי חיפה ואשדוד חיוניים לנו פחות מנמל אילת?

ז׳אק פלדמן, תל־אביב

■ מכתב לאלמונית

את תמונתה של הנערה האלמונית הזו מצאתי בירושלים — סתם כך. התאהבתי

אלמונית

בה ממבט ראשון. אני מתחנן לפניכם לפרסמה, בלחיית בקשה שתתקשר עימי, כדי שאוכל להכירה.

איל גרצברג, נחלת יהודה, רחוב הבנים 9

● נשמח לקבל הזמנה לחתונה.

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקיצרה. עדיפות תינתן למכתבים קצרים.

זכות קדימה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים תצלומיהם למכתבים.

היקר ביותר
המשובח ביותר
בישראל

חדש

שטוק 84' זהב - ברנדי משובח הידוע בעולם
עכשיו גם בישראל!
שטוק - יצרן הברנדי הגדול בעולם
STOCK'84 שטוק

פרסום ר.ד.ר נתניה צילום: מרטון

הנדון:

מדוע הם שותקים?

מאת אורי אבנרי

סקר של דעת־קהל, שנערך לפני שבועיים על־ידי חברת מודיעין אזרחי, הציג לדגם מייצג של אזרחי ישראל את השאלה: „אם הערבים בשטחים המוחזקים ירצו להקים מדינה פלסטינית — האם, לדעתך, על ישראל לעזור להם בכך?"

25% מן הנשאלים ענו: „כן, בהחלט". 13% ענו: „כן, אולי". בסך־הכל: 38% השיבו בחיוב, לעומת 35% שהשיבו בשלילה.

תוצאה זהה נתקבלה כמה חודשים לפני כן, בסקר קודם.

הנה כי כן, כימעט ארבעה מכל עשרה ישראלים סבורים כי הקמת המדינה הפלסטינית היא הפיתרון הנכון.

למרות שגולדה מאיר הכריזה כי העם הפלסטיני כלל אינו קיים. למרות שאף עיתון ישראלי, מלבד השבועון המסויים, אינו תומך בפיתרון זה. למרות ששום סיעה, מלבד הכוח החדש, אינה דוגלת בו. למרות שכל אמצעי־התיקשורת ההמוניים מגוייסים נגדו. למרות שממשלת־ישראל פירסמה חוברת־תעמולה מיוחדת נגדו.

זוהי עדות מעוררת לבגרותו של הציבור הישראלי, לשיכלו הישר.

★ ★ ★

אולם מכאן אין להסיק כי למעלה משליש הציבור הישראלי מוכן ללחוץ על ממשלת־ישראל לנטוש את מדיניות העקרות הטוטאלית, ולפעול למען פיתרון זה.

מדוע לא? אם ציבור כה גדול מאמין כי פיתרון זה הוא המוצא הנכון מן המבוי הסתום של הרג יומיומי — מדוע אינו פועל למענו? התשובה על כך טמונה במילה „אם", המופיעה בראש השאלה באותו סקר.

אותו ציבור מוכן לעזור לפלסטינים — א ם הם רוצים במדינה פלסטינית. אבל חלק גדול ממנו אינו מאמין כי הפלסטינים רוצים בה.

הישראלי הממוצע, בשיכלו הישר, שואל את עצמו: „אם הפלסטינים רוצים במדינה משלהם, מדוע אינם מכריזים על כך? הרי במדינת־ישראל יש חופש־הדיבור!"

ומכיוון שעד היום הזה לא קמה בשטחים המוחזקים ממשלה פלסטינית זמנית, תוך נכונות לשאת ולתת עם ישראל על הקמת הרפובליקה הפלסטינית — מסיק הישראלי מכך שאכן צודקת מכונת־התעמולה הממשלתית, הטוענת השכם והערב כי הפלסטינים א י נ ם רוצים בכך.

זה פשוט. זה משכנע. אבל אין זה נכון.

כי יש כמה וכמה סיבות מצויינות לכך שמנהיגי העם הפלסטיני בשטחים המוחזקים אינם י כ ו ל י ם כלל ללכת בדרך זו.

אפרט להלן סיבות אלה, תוך ציטוט מילולי מדברי אחד האישים המרכזיים בגדה המערבית, תומך נלהב ברעיון השלום הפלסטיני.

★ ★ ★

הסיבה הראשונה היא שבכלל אסורה כל התארגנות מדינית בשטחים המוחזקים.

כל אדם, החשוד באיזו שהיא פעילות פוליטית, צפוי לכך שחיילים ידפקו על דלת ביתו בשלוש בבוקר, יצת עליו להתכונן לתזוזה תוך שעתיים, יעמיסו אותו על משאית ויעבירו אותו ברוב כבוד אל אחד מגשרי הירדן.

עשרות אישים פלסטיניים מירושלים והגדה המערבית כבר גורשו בדרך זו. ביניהם היו כמה אישים שהיו ידועים לי אישית כתומכים מובהקים במדינה פלסטינית.

כתשובה לשאילתה שלי בכנסת, אף השיב לי משה דיין כי בביתו של אחד המגורשים נמצא דגל פלסטיני. דיין הוסיף, כי הנפת הדגל הזה אסורה בהחלט.

החשש של המושלים הצבאיים בפני התארגנות פוליטית מובן בהחלט. מעולם אין לדעת לאן מובילה התארגנות כזאת, במישטר של כיבוש. בהעדר הנחייה ברורה מצד הממשלה לעידוד פעולה להקמת מדינה פלסטינית, אין המושלים הצבאיים יכולים לסבול התארגנות כזאת.

עמדת הממשלה היא הפוכה. גולדה מאיר, אבא אבן ואחרים הצהירו רשמית, גם מעל דוכן הכנסת, כי הממשלה מתנגדת בחריפות לעצם הרעיון של מדינה פלסטינית.

לכן משוכנע כיום כל מנהיג בגדה המערבית שאם הוא ינסה לכונן הנהגה פלסטינית ארצית, במגמה להקים מדינה פלסטינית תוך שלום עם ישראל — ימצא את עצמו למחרת בבוקר מעבר לירדן.

שם תחכה לו, כמובן, הבולשת של המלך חוסיין.

★ ★ ★

הסיבה השנייה נעוצה באי־הבהירות המכוונת של הגישה הישראלית לממלכת ירדן.

אותם חברי ממשלה שאינם חסידי הסיפוח המוחלט, נוסח בגין, טוענים בכל הזדמנות, נוסח דיין, שהם מוכנים להחזיר „הרבה שטחים" תמורת שלום.

להחזיר למי? למלך חוסיין, כמובן.

„נניח לרגע שאכן נקים הנהגה פלסטינית מאוחדת לשם הקמת מדינה משלנו — ולמחרת היום תחזיר אותנו ישראל לחוסיין. זה יהיה סופנו!"

רבים מאישי הגדה כבר שהו במרתפי־העינויים ובבתי־הסוהר של הבולשת הירדנית. אחדים מהם חזרו משם בלי שיניים וציפורניים. והכל זוכרים את הגרדומים בעזה אחרי שהוחזרה הרצועה למצריים בשנת 1957.

כל עוד לא תכריז ישראל שלא תחליט על גורל השטחים המוחזקים אלא בהסכמת תושביהם, אין לדרוש משום מנהיג פלסטיני לעשות מעשה שהוא בגידה במלכות ירדן.

★ ★ ★

הסיבה השלישית אינה במישור האישי, אלא במישור הלאומי.

„אנחנו מוכנים לסכן את עצמנו," אמר אותו איש, „בתנאי שנהיה בטוחים שזהו לטובת עמנו. אך כל עוד לא הוצעה לנו שום תוכנית ממשית — איך אנחנו יכולים לתת את ידנו לעניין זה? אנחנו ערבים. איננו רוצים להינתק מן העולם הערבי. איננו רוצים במדינה שתהיה מדינת־חסות ישראלית, ושהעולם הערבי יראה בה מדינת בוגדים.

„לכן לא נוכל לפעול עד אשר תימסר לנו על־ידי ממשלת־ישראל תוכנית מפורטת. נרצה לדעת למה היא מתכוונת, לאיזה מין מדינה, לאילו גבולות, לאילו ערובות ביטחוניות, מה הפתרונות לבעיות ירושלים והפליטים.

„רק אז נוכל לסכם את דעתנו, לבוא בדברים עם הגורמים הערביים והפלסטיניים שמעבר לקו הפסקת־האש".

כאן ישראל הקורא: „האם זה לא נעשה? האם לא הציעה הממשלה, בשקט, למנהיגים הפלסטיניים פיתרון ממשי? האם לא פעלו דיין ואשכול בכיוון זה אחרי המלחמה?"

אני משיב על כך, מתוך ידיעה אישית ברורה: בהחלט לא.

פקיד בשם משה ששון, בעל עמדה בלתי־ברורה במנגנון השילטון, הסתובב בין מנהיגי הגדה, אמר שהוא „מוכן לשמוע", אך אינו „מוסמך להציע דבר". לוי אשכול הזמין פעם אחת משלחת של עסקנים פלסטיניים, הטיף להם ציונות וביקש מהם לשכנע את חוסיין (!) לעשות עימנו שלום (תוך ויתור ערבי על ירושלים, עזה והגולן). דיין דיבר איתם על אוטונומיה עירונית וכפרית, ללא זכויות לאומיות כלשהן. גולדה מאיר לא טרחה להיפגש עימם פעם אחת.

לא הוצעה לפלסטינים שום הצעה — לא לפני שנתיים ולא לאחרונה, לא בגלוי ולא במרומז.

★ ★ ★

אוסיף לכך סיבה רביעית, שקשה להגדירה בבירור.

„אנחנו חיים במישטר של כיבוש צבאי," אמר אותו מנהיג. „אתם, היהודים, כבר שכחתם מה זה."

דרוש מאמץ של דמיון כדי להעלות על הדעת את מצבו של מנהיג פלסטיני, במישטר של כיבוש צבאי ישראלי.

הוא קורא יום־יום על הכרזות של שרים ישראליים, התובעים את סיפוח כל השטחים המוחזקים, או חלקים גדולים מהם. לדעתו, בצד שלנו פשוט אין עם מי לדבר.

הוא יודע כי כל יוזמה פוליטית במישטר של כיבוש עלולה להיראות ככניעה לאוייב, כמעשה של קוויזלינגים. מעין יודן־ראט ערבי, ערבר־ראט.

דרוש אומץ־לב עצום כדי להזדקף בתנאים אלה ולהכריז בפומבי על הנכונות לכרות שלום.

★ ★ ★

הפלא הוא כי נמצאים מנהיגים כה רבים בגדה — ראשי־ערים וראשי־ציבור ממדרגה ראשונה — שהכריזו בכל זאת בפומבי, באוזני הציבור הערבי, על שאיפתם זו.

פלא כפול הוא שאף אחד מהם לא נפגע במאומה על־ידי אירגוני־החבלה, שלא איימו עליהם, שאפילו לא השמיצו אותם.

(מי שזוכר כיצד הרגו אנשי המופתי, במאורעות 1936—1939, מאות עסקנים ערביים שסטו מן הקו הקיצוני ביותר, יודע להעריך עובדה מופלאה זו. מה היא מלמדת לגבי הכוונות האמיתיות של ראשי אירגוני־החבלה?)

נוסייבה: איפה המנהיגים?

נכון, לא קמה הנהגה פלסטינית ארצית מאוחדת. לא נפתחה פעולה מדינית יזומה לגיבוש גוף לאומי עליון שיישא ויתן עם ממשלת־ישראל על הקמת מדינה פלסטינית, תוך הסדר ביטחוני, מדיני וכלכלי עם ישראל.

אבל הדבר לא קם מפני שממשלת־ישראל לא רצתה בכך.

★ ★ ★

מה יכלה ממשלת־ישראל לעשות, אילו החליטה לעלות על דרך זו, הדרך היחידה העשוייה למנוע מלחמת־נצח, לשים קץ לזרם הדם והדמעות?

אשיב על כך בדבריו של אותו מנהיג פלסטיני:

„אחרי שהממשלה הישראלית תחליט, עליה לקרוא לנו בשקט ולהודיע לנו על כך.

„עליה למסור לנו תוכנית מפורטת לפרטי־פרטיה, כבסיס למשא־ומתן.

„אם נשתכנע כי התוכנית היא סבירה וכנה, נכנס בשקט את מנהיגי הגדה ורצועת־עזה, ונגבש הנהגה מאוחדת.

„עם גיבוי כזה, ניסע לקאהיר ולמקומות אחרים במרחב, כדי להסביר שם את עמדתנו. אנו משוכנעים שנקבל אור ירוק במקומות הקובעים.

„לאחר מכן נקום אנחנו, הפלסטיניים, נקים בגלוי ממשלה זמנית, ונקרא לישראל להיכנס עימנו למשא־ומתן רשמי לפיתרון הבעיה."

זוהי דרך הגיונית. מצד ישראל דרושים לכך שלושה תנאים מוקדמים: דעת־קהל מגובשת, בעלת עוצמה פוליטית מעשית, שתכשיר את הקרקע לכך; ממשלה שתכריע בבירור למען שלום בלי סיפוח; ממשלה המסוגלת בכלל לחשוב בדרכים בלתי־שיגרתיות ולהחליט החלטות ברורות.

קשה להאשים את הפלסטינים בכך, ששלושה תנאים אלה אינם קיימים ברגע זה.

כל אחד מודה - אין כמו צ-ד

אוהד!

אנחנו יוצרים כוח חדש. עזור לנו.

מלא! גזור! ושלח!

תנועת העולם הזה כוח חדש, ת. ד. 136, תל־אביב

- ☐ אני מבקש להמציא לי חומר הסברה של תנועתכם – בלי התחייבות מצדי.
- ☐ אני אוהד התנועה ומבקש לקבל חומר שוטף
- ☐ אני מבקש להזמין אותי לאסיפות התנועה במקום מגורי
- ☐ אני מוכן להתנדב לעזרת רשימתכם ביום הבחירות
- ☐ אני מבקש להצטרף כחבר לתנועה

השם	הכתובת המלאה רחוב מס׳ עיר	מס׳ טלפון
גיל	מקצוע	

תלוש הנחה
לספרו של אורי אבנרי
מלחמת היום השביעי

לשלוח לי ______ טפסים של הספר „מלחמת היום
ביעי", במחיר מיוחד של 7 ל״י הספר.

מצרף סך ______ ל״י.

ם: ______

תובת: ______

בעולם

ארצות־הברית

המדינה

ה־52

במשך שלושה ימים בחודש שעבר היו לארצות־הברית 52 מדינות. המדינה הנוספת, שכוכבה לא נטבע בדגל הפסים והכוכבים, הוקמה בהרי קצקיל שבמדינת ניו־יורק. שם התאספו, בגבעה השייכת לאחת מחוות החלב במקום, לא פחות מ־400 אלף בני־נוער אמריקאיים, למה שכונה פסטיבל האמנות והמוסיקה של וודסטוק.

במשך שלושה ימים הצטופפו 400 אלף היפיס ובני דור הרוק מגודלי השיער, עישנו ביחד מריחואנה וסמים אחרים, הסירו מעליהם את בגדיהם, התרחצו עירומים בנהרות, התיידדו האחד עם רעותו ועשו אהבה בדוחק ובצפיפות. היה זה מאורע שללא ספק יחרת בהיסטוריה של אמריקה. „זוהי לידת אומת וודסטוק ותחילת מותו של הדינוזאור האמריקאי," אמר אייבי הופמן, אחד ממארגני הפסטיבל.

סוציולוגים עוד יעסקו שנים רבות בחקר המאורע. אולם כבר כיום עומדת אמריקה־שמעל־גיל־30 פעורת־פה נוכח התופעה. ההפתעה הראשונה היא הנהירה ההמונית והבלתי צפויה לפסטיבל. המארגנים ציפו ל־120 אלף איש. באו 400 אלף. שלושה ימים הם חיו בתנאים פרימיטיביים, תחת כיפת־השמיים, בבוץ ובגשם, ללא אמצעי נוחיות מינימאליים. למרות זאת הם עזבו מאושרים את המקום.

ההפתעה השניה היתה השקט והסדר ששררו במקום. אפשר היה להשתכר רק מענני הסמים המשכרים שריחפו מעל המקום. אבל לא היו כל תופעות של הפרעת סדר או התנגשות עם שוטרים. הסתבר שהדור הצעיר של ארצות־הברית אינו מעוניין בהפרעת־סדר לשמה, אלא רוצה שיניחו לו לחיות את חייו כפי שהוא רוצה.

לא רוצים פוליטיקה. המסקנה השלישית נוגעת למנהיגי השמאל החדש בארצות־הברית. הם לא הצליחו מעולם לרכז קהל כזה להסתערות על הפנטאגון ב־1967 או למיצעד ברחובות שיקאגו ב־1968, בעת כינוס המפלגה הדמוקרטית. המרד של דור הרוק האמריקאי, כך הסתבר, אינו מרד פוליטי, אלא מרד בדפוסי חיים ובמסגרות מיושנות. דור זה אינו מעונין בפוליטיקה ונסוג ממנה אל הסמים והאהבה החופשית. מה שהוא מחפש זה רק שייכות אל בני מינו והזדהות עם סמלים חדשים.

בתום שלושת ימי הפסטיבל, נרשמו בו שלושה מיקרי מוות (אחד מעישון מופרז של סמים, שני ממחלה ושלישי מתאונה), שני מיקרי לידה, ו־5000 מיקרי פציעה קלים, שאף אחד מהם לא נגרם כתוצאה מתיגרה.

מה שאי אפשר לרשום הוא מספר הילדים שייוולדו כתוצאה ממיפגש נוער ססגוני ומהפכני זה.

הודו

ראש־הממשלה

מורדת

מה היה קורה בישראל אילו היתה גולדה מאיר מצפצפת על מרכז מפלגת העבודה, מדיחה את פינחס ספיר וממנה את משה דיין לתפקיד רם מעלה, כמו סגן ראש־ממשלה או נשיא המדינה?

ספק אם היא היתה מחזיקה מעמד כראש־ממשלה יותר משבוע. אבל מה שגולדה לא היתה מעזה לעשות, עשתה בשבוע שעבר ראש־ממשלה אחרת ממין נקבה, אינדירה גאנדי, ראש־ממשלת הודו.

מבחינה חוקתית ומפלגתית דומה המצב בהודו לזה הקיים בישראל. גם שם השליט האמיתי של המדינה היא מפלגת השלטון — מפלגת הקונגרס, שעסקניה חזקים יותר מראש־הממשלה. גם שם מישרת הנשיא היא מישרה סמלית בלבד שאין עימה כל כוח ממשי, מלבד במיקרה של הרכבת ממשלה חדשה, כשעל הנשיא מוטל התפקיד לבחור את האיש שירכיב את הממשלה.

כאשר נפטר נשיאה של הודו, זכיר חוסיין, ומפלגת הקונגרס התכנסה כדי לבחור את המועמד הבא לנשיאות, היה ברור שהעסקנים השמרניים הם שיקבעו את שם האיש. מועמד המפלגה היה סנג'יבה רדי, אויבה המושבע של אינדירה. אינדירה החליטה לצאת למלחמה במפלגה.

הידיד נבחר לנשיא. תחילה פיטרה ממשלתה את שר־האוצר, מחשובי העסקנים של המפלגה, והחלה לנקוט צעדים לקראת הלאמת הבנקים החשובים של הודו — צעד שהפך אותה פופולארית בעיני השמאל ההודי. אחר כך הצליחה להעביר במרכז המפלגה החלטה לפיה רשאים נציגי המפלגה בגוף הבוחר את הנשיא להצביע באופן חופשי.

בכך סללה את הדרך לבחירתו של ו. גירי בן ה־75, ידיד ותיק של אביה המנוח, שהציע את מועמדותו לנשיאות ביזמתו הפרטית. גירי נבחר לנשיא הודו ברוב מצומצם. אינדירה הבטיחה לעצמה שאם יקרה משהו למפלגת הקונגרס בבחירות שיתקיימו ב־1972, יהיה זה ידידה הנשיא שיצטרך להחליט על מי להטיל את הרכבת הממשלה הבאה.

(המשך בעמוד 10)

דניה עשתה נסיון מהפכני: התירה פורנוגרפיה — והרגה אותה!

מין בסופרמרקט

מזה כחודשיים מותרת בדנמארק הפורנוגראפיה על כל צורותיה. צילומים, סרטים וספרים פורנוגראפיים נמכרים בגלוי לכל דורש. הנסיון הנועז, ממנו התייראו שומרי המוסר ברחבי העולם, הוכיח את עצמו בתקופה זו, הוכחה מוחצת: לגבי הדנים, הפורנוגראפיה מתה. כפי שטענו וניבאו פסיכולוגים ברחבי העולם מאז ומתמיד, כוח־המשיכה של צילומי מישגלים וסטיות היה בעיקר באיסור שחל עליהם. משהוסר האיסור, התברר שתוך זמן קצר התחיל העניין להיות משעמם למדי לגבי אדם נורמאלי. היחידים הלהוטים כיום בדנמארק אחרי הפורנוגרפיה, מלבד סוטי־מין בודדים, הם התיירים. מדווח על כך כתב העולם הזה בקופנהאגן:

★ ★ ★

אלפי אנשים מצטופפים מדי יום לפני משרדי השכרת החדרים לזרים, המצוי בתחנת הרכבת המרכזית של קופנהאגן. אלו הם כל אותם התיירים, שלא דאגו לשריין לעצמם חדר במלון. שרות השכרת החדרים מפנה אותם לחדרים פרטיים ברחבי הבירה.

אלפי אנשים נוספים חוצים מדי יום את הגבול בין דניה לגרמניה במכוניות, כשהם מצויידים בשקי שינה ואוהלים. אף כי אין מכריזים על כך בפומבי, יודע כל אחד מדוע באים המוני התיירים לדניה. הסוד הגלוי: ביטולו של סעיף 243 בחוקה הדנית, שאסר הפצת חומר פורנוגראפי במשמעותו הרחבה ביותר. הסעיף בוטל רשמית — לאחר דיון ממושך בפולקטינג (בית הנבחרים הדני) בראשון ליולי 1969.

הדנים מרבים להתלוצץ עתה על שכניהם הגרמנים, אשר אסרו ייצוא בשר חזיר מדנמארק לגרמניה, בשל מדיניותו של השוק האירופי המשותף, כי מעתה מייצאת דניה לגרמניה — בשר ח ו ה.

לפחות 250 מיליון מארקים גרמניים נכנסים לאוצר הדני מייצוא חומר פורנוגראפי לגרמניה בלבד! חוברת תצלומים ציבעונית, אשר מחירה בדניה כ־10 כתר, נמכרת בהמבורג 20 מארק, ואילו במינכן עולה מחירה כבר 30 מארק — רווח של 540%. (המארק שווה ל־1.8 כתר דני).

חוברות תצלומים הינן רק פריט אחד בשוק הגדול של חומר פורנוגראפי. פריטים נוספים: תצוגות חיות באולמות מיוחדים לתצוגות פורנו, סרטי קולנוע בשחור לבן ובצבעים (המחיר בדניה לסרט של 60 מטר: 90 כתר, שהם 45 ל״י בערך). תקליטי פורנו, בהם שומעים את כל אנחות ואנקות העילוסים בשעת מישגל, תחליפי פלאסטיק לאבר זכרות, בילעדיים לנשים, תחליף שיש כנ״ל, מופעל על־ידי מצבר וניתן לוויסות של 2—3 מהירויות, לשימושה העצמי של האשה, ושאר ירקות.

קופנהאגן הפכה לסדום של התבל. אם כי חובה לציין: כל השוק העצום הזה של פורנוגראפיה הינו סחורת־ייצוא לתיירים. מי שיש לו אשליות כי ברחובות קופנהאגן יפגוש נשים אחרות מאשר בתל־אביב, טועה.

★ ★ ★

בעשרות כפרים ועיירי־שדה בחצי־האי יוטלאנד, בו עובר הגבול בין גרמניה לדניה, מתחסלות בקצב מהיר החנויות למימכר בשר חזיר וירקות. במקום זה נמכר שם עתה בשר חוה, בתצלום ובהדגמה חיה. מאחר וקיים איסור רשמי להכניס חומר פורנוגראפי מדניה לכל יתר ארצות אירופה, מקפיד המכס הגרמני לפשפש במיזוודות התיירים הגרמנים החוזרים מדניה. אלו, כאזרחים ממושמעים, אינם עוברים על החוק.

אולם איש אינו מונע מהם למצוא פירצה בחוק. הפטנט פשוט ביותר: לתייר הגרמני מותר לצלם כל מה שליבו חפץ, ושום מוכס אינו רשאי לבדוק את הסרט במצלמתו. אי לכך נפתחו על הגבול עשרות ומאות אולפנים מאולתרים, לביצוע תצלומים פורנוגראפיים. תמורת תשלום קבוע מראש (10—5 מארק, תלוי בטיב ובאיכות) רשאי תייר גרמני להיכנס לאולפן, שם נערכות לפניו הדגמות פורנוגרפיות על־ידי דוגמנים ודוגמניות חיים, ולצלם במשך שעה תמימה כאוות נפשו.

מאחר והחוק הדני התיר לחלוטין את הפצת הסחורה הפורנוגראפית, צצו ברחבי הארץ סופרמארקטים לעסקי־מין. במקום שיטריח עצמו האדם מחנות לחנות, כדי לרכוש את הסחורה, הוא מוצא בסופרמרקט תחת קורת־גג אחת את כל הפריטים. זבנים שמכרו בזמנו בננות, מוכרים כיום אברי זכרות מפלסטיק, וקצבים שמכרו נקניק ובשר, מוכרים את תצלומו של בשר אדם וחוה.

החוק הדני מגביל את רשות הכניסה לחנויות הפורנו לגיל 16. בעל החנות אינו רשאי להציג את סחורתו בחלון הראווה, ואי לכך כל חוברות הפורנו המוצגות לראווה, מכוסות בפיסות נייר בשני האיזורים להן רגיש החוק — השדיים ושיפולי הבטן.

★ ★ ★

כל יצרן וסוחר יודע את הכלל, שאי־אפשר למכור סחורה ללא פירסומת. התוצאה: העיתונות הדנית מפרסמת שלל מודעות לסחורות הפורנו. רק עיתונים מעטים אינם מוכנים לפרסם את מודעות סוחרי הפורנו. העיתון הנפוץ ביותר בדניה, האקסטרא־בלאדט, בעל תפוצה יומית של 350 אלף, מקדיש עמוד שלם למודעות פורנו, ליד מודעות של הטיבולי, מיסעדות ובתי קולנוע, במדור לבידור ושעשועים.

מאחר ואין התיירים קוראים דנית, אתה יכול לראות בעיתון דני מודעות באנגלית:

„אל תחמיץ! קלוב לסרטי פורנו. תוכנית מיוחדת! הפתעות!"

או מודעה בנוסח: „פורנו! כאשר אתה בקופנהאגן, בוא אלינו! אצלנו תמיד המיבחר המושך והעשיר ביותר — רק אצלנו. תמונות, סרטים, וכו׳ וכו׳. בוא אלינו ותקבל פרסים על תוכניות מיוחדות. אל תחמיץ! בשפות האנגלית, גרמנית, ספרדית."

ליד תחנת הרכבת בקופנהאגן עומד ביטניק צעיר, בלבוש עתיק של ויקינג, בעל זקן צהבהב וכובע עם שתי קרניים (הבדיחה היא, מדוע הלכו הויקינגים בכובע בעל־קרניים? שלושה ניחושים...) ומחלק לבאים לעיר כרזת פירסומת של קלוב ספציאל, כתובה, לנוחות התייר, באנגלית ובגרמנית:

„אצלנו בהצגה בלתי פוסקת סרטי פורנו משעה 2.00 עד 24.00. הסרטים החדישים ביותר. כל מה שאתה רוצה למצוא בשטח זה — תמצא אצלנו. הצגות מיוחדות לפי בקשה אישית. כאשר אתה חוזה בהצגה, מגישה לך לולה העירומה קפה. המחיר: רק 20 כתר (כולל קפה). להתראות בקלוב ספציאל!"

אפילו הסוחרים באברי זכרות מפרסמים את סחורתם, כולל שירטוט מדוייק של המכשיר, ומבטיחים שתי סוללות חינם. מחירו של מודל לוקסוס — רק 42.50 כתר (כ־21 ל״י). והעיקר — כל אשה רשאית להחזיר את הסחורה אם לא באה על סיפוקה.

גלוי ומותר לכל

מעל לחלון הראווה הזה, בקופנהאגן בירת דנמארק, מתנוסס באותיות ענק השם „סקס־סופרמרקט", שנועד להבהיר לכל המעוניינים מה טיב הסחורה הנמכרת בו. ליתר הבהרה, מלאים חלונות הראווה בדוגמאות מגונות של הסחורות — הכוללות צילומים, סרטים וספרים פורנוגרפיים ואברי־מין גבריים מלאכותיים.

בעולם

עסקני מפלגת הקונגרס טרם התיאשו מהרעיון להעניש את ראש־הממשלה הסוררת. אבל בפעם הראשונה מאז נבחרה לכהונתה לפני 3 שנים, ביססה אינדירה גאנדי את עצמה בשלטון לא כבתו של מהטמה גאנדי, אלא כפוליטיקאית עצמאית.

גרמניה

מאו ואמצעי־מניעה

עשרים שנה אחרי שביטלו את המקלחת המשותפת בקיבוצים בישראל גילו אותה הגרמנים מחדש. ליתר דיוק, הגרמנים גילו שילדיהם הצעירים אימצו את השיטה.

זה קרה כש־1,700 ילדים מגיל 11 עד 16 ממערב ברלין, יצאו למחנה קיץ באגם ויטר בשוודיה שאורגן בידי ארגון הנוער הגרמני המכונה בשם פלקון. כתבה טרודה בת ה־11 להוריה מהמחנה: „אמא ואבא יקרים. בהתחלה סירבתי לישון באהל אחד עם בנים. אבל חיברו את המיטות והיועץ אמר שנשתעשע. הילד שכב לידי, נישק אותי כמה פעמים ואז הלכתי לישון מפני שהייתי עייפה".

ילדה בת 15 סיפרה כיצד קיימה יחסימין עם חברה אחרי שקיבלה גלולות נגד הריון מאחד הרופאים שבמחנה.

תוך ימים ספורים הפך מחנה הקייץ התמים של הנוער הברלינאי לאחד ממוקדי מלחמת הבחירות בגרמניה.

מפלגת המין הדמוקרטי. הסיבה לכך נעוצה בעובדה שהפלקונים קשורים בקשר הדוק עם המפלגה הסוציאל־דמוקרטית הגרמנית (ס.פ.ד.). המחנה עצמו מומן בידי עירית ברלין המערבית, הנשלטת בידי אותה מפלגה. כשקיבלו ההורים הנסערים דיווחים מילדיהם במחנה, הסתבר להם כי הם קיבלו שם לא רק הכשרה מינית מוקדמת.

מלבד הרצאות על הדרך להשגת סיפוק מיני מושלם, ומלבד הגלולות ואמצעי־המניעה שחולקו לילדים באופן חופשי, הם קיבלו ממדריכיהם גם הסברים בתורתו של מאו צה־טונג, ועריק מהצבא האמריקאי שיכנע אותם לתמוך בויאט־קונג.

כתוצאה מהסערה הצבורית שהתחוללה בגרמניה בעקבות הגילויים על מה שהתרחש במחנה הקיץ בשוודיה היו שהציעו לשנות את שם המפלגה הסוציאל־דמוקרטית מס.פ.ד. לסקס. פ. ד.

נתיבי המים

הפריצה לצפון

שנת 1969 תיחרת לא רק כשנה בה נחת האדם הראשון על הירח, אלא גם כשנה בה הגשים האדם חלום אחר בן 500 שנים. זהו החלום שנולד מאז גילוי אמריקה — לפתוח את „המעבר הצפוני־מערבי", שיחבר את אלסקה עם האוקיאנוס האטלנטי.

אלסקה, המדינה הצפונית ביותר של היבשת האמריקאית, מקושרת עם ארצות־הברית בנתיב־ים העובר באוקיאנוס השקט. כדי להגיע אליה מן האוקיאנוס האטלנטי, יש לעבור דרך מיצר דייוויס ומיפרץ בפין, לאורך החוף המערבי של גרינלנד — מסע ימי, אותו עשו עד כה רק שוברות־קרח קטנות, בגלל קרחוני הענק הצפים בנתיבי־מים אלה.

מאז התגלו באלסקה שדות־נפט, שהם כנראה הגדולים ביותר שהתגלו עד כה בהיסטוריה של היבשת האמריקאית, הפכה בעיית פריצת „המעבר הצפוני־מערבי" לבעייה כלכלית ממדרגה ראשונה. כי מסעה של מיכלית היוצאת כיום לשדות־הנפט של אלסקה מן החוף המזרחי של ארצות־הברית או אירופה, דרך האוקיאנוס השקט. נמשך כשנה, הלוך־ושוב.

בשבוע שעבר הפליגה המיכלית הגדולה מנהאטן, שוברת־קרח אדירה, שהיא מן האוניות הגדולות בעולם (115 אלף טון), בדרכה לאלסקה דרך האויאנוס האטלנטי. מסעה הלוך־ושוב לחוף המזרחי יימשך שלושה חודשים בלבד. התוצאה הישירה: חסכון של מיליון דולאר ליום בהובלה ימית בדרך זו, לעומת שאיבת הדלק בצינורות לארה"ב.

השלכות מדיניות. אם יצליח מסעה של מנהאטן, תהיה זו מהפכה במשק הדלק העולמי, שיהיו לה השלכות מדיניות מרחיקות־לכת. אירופה, ארצות־הברית ויפאן, יהיו קשורות בדרך קצרה וזולה עם שדות־הנפט העשירים של אלסקה. הנפט הערבי, שיבשות אלה תלויות בו עתה, יאבד את ערכו ואת משקלו המדיני הרב, שיש לו כיום.

יגואר - (PANTHERA ONCA)
טורף אציל השייך לסוג הפנתרים.
הגדול בין חתולי אמריקה. חזק.
גמיש - קל רגליים.

(מתוך ENCYCLOPAEDIA BRITANNICA)

להן היגואר המקורי!

יגואר הנעל עם מעוף... מוקסין מקורי... מיטב הסגנון... מירב הדמיון... האפנה האחרונה...

יגואר מעור בוקס - אמיתי ומשובח... עור רך ככפפה... גמיש על רגלך... העבוד בצבע אנילין מבליט ומדגיש אמיתות העור... שומר על סגנונו... אופיו... יופיו!

יגואר לבחירתך גם מעור הנטינג (hunting)...

יגואר בצבעים ובגוונים שונים... לכל הגילים...

יגואר בנויה ומותאמת למבנה האנטומי של הרגל...

יגואר מיוצרת בהסכם־ידע עם Salamander, יצרני הנעליים הנודעים של אירופה.

יגואר הנעל לכל משפחה, זו הנעל בה חשקת!

המגפר

יגואר
הנעל עם סגנון

בינג-ליניאל

תיאטרון ג'אז
עם להקת המחול ג'אז
„בלו נוטס"
בהשתתפות הרקדנים יעקב סלומון, ברוריה בת־אל, וולי גבלר, שמעון לוי. אמנים אורחים: הזמר ציון יקר, הגיטריסט אברהם פרלמוטר.
תזמורת ג'אז בלו כוריאוגרפיה ובימוי שמעון לוי.
פרטים במודעות.

בעיות ולבטים
בחיי המין
מאת
הד"ר מרדכי זידמן
הוצאת רשפים.
להשיג בחנויות
הספרים הגדולות

הקוינטט עם ציון
„נערה בכתום"
„נסיכת חלומותי"
תקליט „הד־ארצי"
HED-ARZI

יהושע פרץ היה מנהיג מרד פועלי אשדוד וגיבורם עד שהפך לעסקן המערך בעירו - עכשיו מאשימים אותו חבריו: „אנחנו רק מכשיר בשבילו - הבעיות שלנו אינן מעניינות אותו!”

האם הפך המורד לבוגד?

שבזכותם נבחר לתפקידו? רק בגלל שלא באו לאסיפת בחירות כדי לשמוע כיצד הוא מהלל ומשבח את רפי כהן, האיש שנכשל בתפקידו כמזכיר מועצת הפועלים?

פרץ רוצה לרכב על סוסים ומחפש ג׳ובים במפלגה, בהסתדרות ובכנסת. זו המטרה שלו ובשבילה הוא נלהם. פרץ מחפש מטרה בחיים: להיות אדם חשוב ולהתקדם בסולם העסקנות. פועלי הנמל הם רק מכשיר בשבילו. הבעיות שלהם לא מעניינות אותו. פרץ נכשל בתפקידו. בגללו הפסיקו לנו את

יהושע פרץ

בכדי להיות מנהיג וחבר־כנסת ואפילו להיות שר, כפי שעשה זאת אלמוגי.

אנו זקוקים לאנשים שידעו ויוכלו לפתור את בעיותינו ולא את בעיותיהם. זיכרונו לא הצעקנים והבריונים ימשלו בנו. ואם פרץ

(המשך בעמוד 14)

בכמה מכרת את עצמך, פרץ?

יהושע פרץ (מזוקן, משמאל) מנסה להרגיע את

סערת הרוחות שהתעוררה נגדו באסיפת פועלי נמל אשדוד השבוע, אחרי שהתברר כי קיבל את המקום מספר 2 ברשימת המערך למועצת פועלי אשדוד. בקרב פועלי הנמל קמה אופוזיציה נגד מנהיגותו של פרץ. אחד הפועלים (מימין) מטיח דברים בגנותו של פרץ. אבל פרץ נשאר המנהיג. „מי שיש לו עניין נגדי, אהלן וסהלן” השיב למתקוממים נגדו.

מאות פועלי נמל־אשדוד התכנסו השבוע לאסיפה בחדר־האוכל שלהם בנמל. היתה זו אסיפה שכונסה בידי מנהיגם, מזכיר ועד פועלי התיפעול בנמל אשדוד, יהושע פרץ. אבל בכניסתם לחדר־האוכל היה עליהם לעבור על־פני אחד מחברי ועד עובדי התיפעול לשעבר, ז׳אן פייר אקנין. **הוא עמד בפתח וחילק לכל נכנס כרוז בנוסח הבא:**

„אני אוציא את המסקנות אם בכלל כדאי להילחם ולהתלכלך בשביל פועלי נמל כאלה” — כך הכריז יהושע פרץ מעל בימה ציבורית באשדוד. מדוע תקף פרץ את הפועלים

ההטבות שהיו לנו בעבר, גם את ההנחות במס ההכנסה, בגללו מחרימים אותנו פועלי התיפעול בנמל חיפה ואינם רוצים לשתף איתנו פעולה. הוא רוצה במלחמות רק

שתי תמונות אלה צולמו השבוע באסיפת פועלי נמל אשדוד. בתמונה מימין נראים פועלי הנמל בשעת התיגרה שפרצה בין אוהדי יהושע פרץ ומתנגדיו, כשהם מרימים אגרופים זה על זה. בתמונה משמאל נראה רפי כהן, מזכיר מועצת פועלי אשדוד, האיש הפך את פרץ למספר 2 שלו, כשפועלי הנמל משתיקים אותו ומונעים ממנו לדבר כשניסה לנאום באסיפתם על הבחירות להסתדרות. „לא רוצים מפלגות!” אמרו הפועלים ואילצו את פרץ ורפי כהן לנעול את האסיפה בחיפזון ובכושת פנים.

תמרורים

מונתה • לשגרירת ארצות־הברית ב־אונסק״ו, מי שהיתה ילדת הפלא של עולם הקולנוע, **שירלי טמפל.**

מונה • על־ידי המלך חוסיין, לתפקיד שר ההגנה של ירדן, **אחמד טוקאן,** המשמש כראש ממשלת ירדן בפועל, במקום

טמפל

טוקאן

הגנראל עמר חמאש, שהתפטר מתפקיד זה. הענקת תיק ההגנה לטוקאן הפלסטיני הוא צעד נוסף מצד המלך לפיוס הפלסטינים.

מתגרשים • שחקנית הקולנוע **סמנטה אגאר** ו־בעלה **תום שטי־רן.** לזוג שני יל־דים: ניקולס בן ה־4 וג׳נה בת השנ־תיים. המריבות בין בני הזוג נמשכות כבר כמה חודשים אך ידידיהם קיוו כי הם יתפייסו. המק־ווים נתאכזבו כא־שר הודיעה השבוע סמנטה כי הליכי ה־גירושין ייפתחו ב־עתיד הקרוב.

אגאר

נפצע • בסידניי שבאוסטרליה, מיריית אקדח, עת עסק בהסרטת סצינת־פעולה ב־סרט נד קלי, איש האבנים המתגלגלות **מייק ג׳אגר.** לא ברור כיצד נפלטה ה־ירייה — אך מייק אושפז בבית־חולים כש־מצבו חמור למדי.

נפטר • בירושלים, בגיל 64, מי שהיה ממנהלי חברות הביטוח ציון ויהודה, עורך־הדין **אליהו מרכוס.** יליד דרום־אפריקה שעלה לארץ בהיותו נער, עסק מרכוס בענ־ייני ציבור וכלכלה.

נפטר • בתל־אביב, בגיל 67, מי שהיה חבר הנהלת עיריית תל־אביב ויו״ר איגוד ערים איזור דן לענייני ביוב, **אליעזר שכטר.** יליד צ׳רנוביץ, היה פעיל בתנועת הסטודנטים הציונית בגרמניה ובצ׳כיה, עלה לארץ ב־1934 והיה פעיל בהס־תדרות הפקידים. ב־1952 נבחר למועצת עי־ריית תל־אביב ושימש כראש האופוזיציה עד 1959. עד 1965 היה סגן ראש העיר.

נפטר • בחארטום, מהתקף־לב, מי שהיה נשיא סודאן והודח בהפיכה צבאית לפני כמה חודשים, **איסמאעיל אל־אזהארי.** אחרי ההפיכה הצבאית נלקח אל־אזהארי ל„מעצר מגן״, שם עמד להיחקר על־ידי ועדת חקירה, שהוקמה על־ידי ה־מהפכנים, בדבר שחיתות פוליטית.

מנהלים רומן • שחקנית הקול־נוע היספניה **ברברה בושה** והשחקן ה־מצרי־אמריקאי המפורסם **עומר שריף.** ברברה, הידועה בכנותה, אינה מסתירה כי היא מקווה להיעזר בעומר שריף בקידום הקאריירה הקולנועית שלה.

ברברה בושה

חטיפת מטוס אמריקאי בידי החבלנים הערביים סימנה שלב חדש במלחמה — הרחבתה למטרות יהודיות ואמריקאיות בכל רחבי העולם

חטיפה מס' 2

פחות משבוע ימים מאז הכריזו מדינות ערב על ג׳יהאד — מלחמת קודש — על ישראל, בעקבות השריפה במיסגד אל־אקצה, הפך הג׳יהאד לעובדה.

הסיכסוך הישראלי—ערבי שוב לא נשאר מוגבל לגבולות ארץ־ישראל ולעניין שבין ישראלים וערבים בלבד. בהתפרצויות אלימות הוא הפך תוך שבוע אחד למלחמה בין מוסלמים ויהודים, שאיימה להתפשט על פני העולם כולו.

- בלונדון התפשט גל של חבלות ומעשי־הצתה שנועדו לפגוע לא רק באובייקטים ישראליים, כמו משרדי חברת צי״ם, אלא בעיקר בחנויות ובבתי־עסקים יהודיים. אנשי הסקוטלנד־יארד ניצבו חסרי־אונים מול גל מעשי החבלה שבוצעו כולם כנראה בידי ערבים, יעצו לקהילות היהודיות להפקיד בעצמן שמירה על בתי־הכנסת בכל רחבי אנגליה.
- במאנילה, בירת הפיליפינים, הסתערו כמה מאות מוסלמים מוסתים על משרדי השגרירות הישראלית, שרפו את דגל ישראל, ניפצו את שמשות המשרדים והציתו את מכוניתו הפרטית של השגריר. המפגינים לא התייחסו בהפגנתם לישראלים אלא ליהודים, נשאו עימם כרזות שקראו: „מוות ליהודים!" ו„אייכמן לא סיים את מלאכתו!".
- בקאשמיר ובערים אחרות בהודו הפגינו רבבות מוסלמים הודיים, כשהם מתפרעים וזועקים קריאות אנטישמיות שכוונו לעבר היהודים.
- בניו־יורק פרצו אלמונים למשרדי חזית השיחרור הפלסטינית, הרסו את המשרדים והוציאו משם מיסמכים.

אולם לא רק היהודים בעולם הפכו למטרות בעיני לוחמי הג׳יהאד המוסלמיים. ביום השישי האחרון התרחב המעגל וארצות־הברית מצאה את עצמה בעל־כורחה כצד נפגע בסיכסוך. היה זה כששני אנשי חזית השיחרור הפלסטינית חטפו את מטוס טי.וו.אי. בקו לוס־אנג׳לס—לוד בהיותו באוויר בין רומא לאתונה, הכריחו את טייסיו לנחות בדמשק, שם פוצצו את תא הטייסים דקות מספר אחרי שאחרוני הנוסעים נטשו את המטוס בבהלה.

אותו אירגון חבלני הוא שחטף לפני שנה את מטוס אל־על בדרכו מרומא ללוד והנחיתו באלג׳יר. אבל חטיפה מספר 2 היתה משהו שונה לחלוטין. הפעם נחטף מטוס אמריקאי, השייך לאחת משתי חברות התעופה האמריקאיות שהן הגדולות בעולם. צוותו של המטוס והנוסעים הנחטפים לא היו ישראלים, להוציא שישה מהם, ולרובם הגדול לא היה קשר לישראל והם גם לא התכוונו להגיע אליה.

הכרזת הג׳יהאד וחטיפת המטוס האמריקאי תיוו את השלבים הראשונים בהסלמה של המלחמה בין ישראל לערבים. שאיימה השבוע להתפשט על פני העולם כולו.

אם ובת חטופות

דזירה ודליה פרויד, אשתו ובתו של יצרן חלקי־חילוף תל־אביבי, שהיו בין ששת הישראלים שנחטפו במטוס ט.וו.א. ונשארו עצורות בדמשק. האם בת ה־42 והבת בת ה־16, הן השתיים היחידות מאותה משפחה בין החטופים. הנוסעים שאינם ישראליים שוחררו למחרת היום.

„כולנו שאדיה אבו גזאלה!"

לילה חאלד, שפיקדה על חטיפת המטוס, התגאתה דווקא בשם המחתרת שלה. „קוראים לי שאדיה אבו־גזאלה," הצהירה בגאווה.

לפני שנה בערך, צעדו מאות תלמידות תיכון בשכם, כשהן נושאות זרי פרחים וקוראות בקצב: „כולנו שאדיה אבו גזאלה!"

שאדיה אבו גזאלה, אותה ליוו התלמידות למנוחתה האחרונה, היתה אף היא תלמידת תיכון בשכם. היא גם היתה אחת הפעילות הראשונות של החזית לשיחרור פלסטין שם, שהוקמה מייד אחרי מלחמת ששת־הימים. הקבוצה התפצלה לשלושה תאים — אחד של גברים, שניים של בחורות. על אחד מתאים אלה פיקדה שאדיה.

היא היתה אחראית לאימונן של מתגייסות חדשות, התמחתה בהכנת חומרי חבלה. מפקדה הישיר היה חאתם שונאר, שנידון לפני כחודשיים שלוש פעמים למאסר עולם. השניים היו נפגשים לעיתים קרובות, ונראה ששאדיה התאהבה בגבר הצעיר והנאה. אלא שהוא העדיף את מרים שכשיר („נערת הקאפטריה").

חבר שלישי של המחתרת, עבד־אל־אילאה אל־נאבולסי, הראה סימני חיבה לשאדיה — אך זו דחתה אותו. פרטים אלה התבררו תוך כדי משפטיהם של החבלנים, בתקופות שונות. בשכם מהלכת שמועה, כי אותו נאבולסי, שהירבה לדבר בבית־המשפט, היה מעורב איכשהו במותה של שאדיה.

אלמוני הופיע יום אחד בפתח ביתה בשכם, מסר לה פצצה. כמה דקות אחרי שהוא הסתלק, התפוצצה הפצצה. שאדיה נהרגה במקום, הוריה נפצעו ואושפזו בבית־חולים.

הם טענו כי היה זה באלון גאז שהתפוצץ, אך העיר כולה ידעה ששאדיה נהרגה בתוקף היותה חבלנית של המחתרת. בו במקום הפכה גיבורת חזית השיחרור.

שאדיה

זוהי מפקדת תא המחתרת של חזית השחירור הלאומית הפלסטינית בשכם, שנהרגה בהתפוצצות ושעל שמה נקראה חוטפת המטוס.

ההלוויה בשכם

מאות תלמידות נושאות סיסמאות וזרי־פרחים, במסע הלווייתה של שאדיה. הקריאה, שאיפיינה את מסע ההלוייה מכל היתה: „אנו כולנו שאדיה אבו גזאלה!" בחזית השיחרור, בניגוד לאל פתח, ממלאות הנשים — בדומה לשאדיה אבו גזאלה — חלק פעיל בפעולות הטירור.

חטיפה מס' 2

התוכנית השטנית של החוטפים היתה: לפוצץ את המטו

סבתא חזרה מדמשק

קאדן ארדיטי (64), והיתה ה־ דמות הבולטת ביותר בנמל־התעופה בלוד, כשהוחזרו לשם מדמשק הנשים הישראליות החטופות. הסבתא הקשישה, בעלת הדרכון האיטלקי, חזרה לישראל, בה ציפו לה בתה ונכדה. הזקנה המעולפת למחצה לא אכלה יומיים, ורופאים סוריים הזריקו לה ויטמינים.

שימחה בלוד

נכדה של ארדיטי, טייס בחיל־האויר, גרם לכך שהסבתא תיחקר ארוכות עליו. הסיבה: תמונתו במדים נמצאה בארנקה.

על כתפו של חייל

בעוד החוזרות האחרות, ויקטוריה שמש (61), דזירה פרויד ובתה דליה היו עסוקות

„אילולא התפאר ארגון הטירור ה־פלסטיני בחטיפת מטוס ט.וו.א., היינו נוטים להאמין שהישראלים הם ש־ביימו את החטיפה,״ אמרו השבוע דיפלו־מטים זרים בתל־אביב בלעג.

דעת הקהל העולמית נוטה להשתנות מיום ליום. רק בשבוע שעבר, בעיקובת הש־ריפה במיסגד אל־אקצה, היא היתה עויינת לישראל בצורה קיצונית. לא שינתה גם ה־עובדה שמשטרת־ישראל תפסה כעבור 24 שעות את המצית, והיו בידה כל ההוכחות להאשימו ולדרוש את הרשעתו.

ואז, תוך ימים ספורים, השתנתה התמונה מקצה אל קצה. תחילה היו אלה התליות הברוטאליות בבגדאד, ואחריהן — חטיפת המטוס. העניין הישראלי זכה מחדש באהדה גוברת ובולטת. הערבים ספגו מהלומה מידי עצמם. זו הסיבה העיקרית לכך שישראל לא מיהרה להגיב על מעצר ששת הנוסעים הישראליים שהיו במטוס, למרות דעת־הקהל המקומית ומאמרי התוקפנות בעיתוני הע־רב. מבחינה מדינית העניקו אנשי חזית השיחרור הפלסטינית לישראל מתת משמים.

★ ★ ★

מצפצפים על המיראז'ים

יותר מכולם הבינו מצב חדש זה מדי־נות ערב עצמן. הן לא יכלו להרשות לעצמן להסתייג מהחטיפה, אולם בניגוד לתגובתן הצוהלת בעבר, בכל מיקרה של פגיעה במטוס אל־על, לא פיארו הפעם את המיבצע ומבצעיו כגיבורים.

במצב האומלל ביותר נמצאו מנהיגי סוריה. נראה שהחוטפים לא הודיעו מראש לשום מדינה ערבית על כוונתם לחטוף את המטוס ולהנחיתו בנמל תעופה ערבי. עצם מסלול הטיסה של המטוס, מרגע שנחטף בין רומא לאתונה ועד לנחיתתו בנמל התעופה של דמשק, מעידה, לדעת משקי־

הדייל ההולאנדי

קלוייד מויטרי מהולנד ליווה את קאדן ארדיטי בדרתה מהמטוס שהחזירה מדמשק. הדייל עזב את

מעל מדינת ישראל

פים, שלחוטפים עצמם לא היה ברור עד הרגע האחרון מה הם עומדים לעשות.

ברגע בו חטפו המורה הכווייתית ומלוחה העיראקי את המטוס והשתלטו על רשת הקשר שלו, הודיעו השניים על כוונתם לנחות בלוד. הם הניחו למטוס להתקרב עד לחופי ישראל, לטוס מעל תל־אביב והרצליה עד לבית־דגן, ורק שם, כשמיגדל־הפיקוח בלוד החל במתן הוראות נחיתה ומיראז׳ים של חיל־האוויר הישראלי רכבו עליו מגבוה, נתנו הוראה לקברניט לשנות את המסלול לכיוון ביירות.

היו שתי אפשרויות לפיענוח תעלומת נתיב טיסה מוזר זה. האחת גרסה כי ההוראה המקורית של החוטפים לקברניט היתה לטוס לכיוון דמשק, אולם הוא ניסה להוליכם שולל, התכוון לנחות בלוד מבלי שירגישו כי זאת אינה ביירות.

אפשרות זו הוכחה כבלתי מציאותית. מהתנהגותם של החוטפים במטוס, ומהצורה בה ניהלו את רשת הקשר, היה ברור שהם התאמנו ביסודיות לקראת מיבצעם. יש להניח כי התאמנו גם בניווט המטוס, כך שהנחת לא יכול היה להטעותם.

האפשרות השנייה היתה ששני החוטפים ניסו כאילו להתגרות בישראל. מאחר שחטפו מטוס אמריקאי, היו חייבים להוכיח שחטיפה זו מהווה פגיעה גם בישראל. לפיכך כיוונו את המטוס ללוד, כאילו כדי להטיח בפני העולם: הנה טסנו מעל לישראל בליווי צמוד של מיראז׳ים — והישראלים לא יכלו לעשות לנו דבר.

אפשרות זו קיבלה חיזוק נוכח ההתגרות המילולית של החוטפת, בשעת ההתקשרות באלחוט עם נמל התעופה של לוד. „מה אתם יכולים לעשות לנו?" אמרה הצעירה הערביה לבקרים במגדל הפיקוח בלוד.

★ ★ ★

לפוצץ המטוס בישראל

אחרי ששוחרר צוות המטוס ושב לרומא, הסתבר מהתחקירים שגם גירסה זו היא מופרכת. לפי עדויות שנגבו, טען קברניט המטוס, דין קארטר, מרגע בו נחטף המטוס, כי הדלק שבמיכליו לא יספיק לו להגיע לא לקהיר ולא לדמשק. לפי התוכנית המקורית היה המטוס צריך לתדלק באתונה. כשהופיעה החוטפת בפתח תא הטייס ואיימה ברימון־יד על הקברניט, היא חקרה אותו, דבר ראשון, למצב הדלק במטוס, ואז פקדה עליו לטוס ללוד.

רק כשהיה המטוס מעל אדמת ישראל, הסתבר לה שנותר עוד מלאי דלק מצומצם במיכלים. אז הורתה לקברניט לשנות את כיוון הטיסה לביירות. נראה שגם ביירות לא היתה יעד הטיסה הסופי של החוטפים. היה ברור להם שנחיתה בביירות לא תביא להם כל תועלת. שכן, בגלל קשריה של מדינה זו עם מדינות המערב, היתה נאלצת להתנער מייד מאחריות לחטיפה, לשחרר את המטוס ונוסעיו ואולי אף לעצור את החוטפים ולהעמידם למשפט.

שוב שונתה תוכנית הטיסה כאשר התקרב המטוס לביירות, והסתבר שמלאי הדלק שלו יספיק לנחיתה בדמשק. ואומנם, המטוס נחת בנמל התעופה של דמשק, המרוחק כ־30 קילומטר מהעיר וכ־90 קילומטר מגבול ישראל, כשמיכליו ריקים לגמרי. זו היתה גם הסיבה שהוא לא עלה באש כשאירעה בו ההתפוצצות.

מכל אלה מסתבר שכוונתם המקורית של החוטפים היתה שונה לגמרי. משיחזור פרסי החטיפה מצטיירת בעיני משקיפים שניתחו את הפרשה מזימה שטנית מצד החוטפים. העובדה, שמייד כשהשתלטו על המטוס חיברו אליו פצצת זמן, והשינוי הבלתי־הגיוני של נתיבי הטיסה, מרמזים על אפשרות שתוכננה כנראה על־ידי החוטפים ושנראית בלתי־אנושית ממבט ראשון: היה בכוונתם לפוצץ את המטוס על נוסעיו בשטח ישראל או בנמל־התעופה לוד.

במיקרה זה הם היו משיגים אחת משתי המטרות: גרימת נזק למטוסים החונים בלוד וחבלה חסרת־תקדים במיתקני־השדה; או הטלת האשמה על ישראל שהיא שגרמה לפיצוץ המטוס שנחטף — דבר שהתעמולה הערבית היתה מנצלת כראוי.

מדוע לא הגשימו החוטפים מטרה זו? זוהי שאלה שאין עליה תשובה. ייתכן שנרתעו ברגע האחרון מהקרבת חייהם למען המטרה, או שהסתבר להם כי כיוונו את שעון פצצת הזמן שהטמינו במטוס למועד מאוחר מדי, כך שהיתה ניתנת שהות לגלותה מרגע נחיתת המטוס בלוד.

כך או כך, אין זה משנה מה גרם לחוטפים לשנות את תוכניתם. חשוב יותר כי 106 נוסעי המטוס יכולים לברך על שניצלו

האם הפך המורד לבוגד

(המשך מעמוד 11)

מאיים להוציא את המסקנות ולהפסיק להתלכלך בשביל פועלי נמל אשדוד, כפי שאמר, אדרבא, שיעשה זאת בהקדם האפשרי לטובת פועלי הנמל.

עורו, עורו, פועלי נמל אשדוד!

★ ★ ★

רוצים לראות עיניים!

לא היה זה הגילוי היחיד של ההתקוממות נגד מנהיגותו של יהושע פרץ, פועל נמל אלמוני שנישא על גלי שביתות פועלי נמל אשדוד, הפך מנהיגם, דוגמא למניה פועלים בעל עוז ואומץ, הנלחם למען הפועלים נגד המימסד וכל פרותיו הקדושות.

באסיפה עצמה באה התנגדות לפרץ מקרב פועלי הנמל, לביטוי חריף יותר. כשקם פרץ לנאום, כשהוא מרכיב על עיניו משקפיים כהים, צעק לעברו אחד הפועלים: „תסיר את המשקפיים! אנחנו רוצים לראות את העיניים שלך, לא את המשקפיים!"

בראש תנועת המתנגדים לפרץ ניצב אלי ממן (27), מי שהיה בעצמו יו״ר מועצת פועלי הנמל. ממן אינו מסתיר את דעתו על פרץ. „האיש הזה," הוא אומר, „חסר את הנתונים האישיים להשיג הישגים ממשיים לפועלים. הוא אינו מעלה דרישות מבוססות והגיונית אלא אומר ,לא!' לכל דבר. חשבנו שפרץ הוא אישיות שתוכל להתמודד עם ההסתדרות שאיכזבה בטיפולה הכושל בפועלי הנמל. לפתע הסתבר לנו כי פרץ אינו אלא עסקן של המערך, בועת־סבון, רעשן ושחקן.

„לאחרונה החל ליטול חלק פעיל במלחמת הבחירות. הוא מופיע בטלוויזיה, ברדיו, באסיפות, הוא מועמד למועצת פועלי אשדוד, כל היום הוא נוסע לפגישות. מה הוא יודע על הבעיות שלנו? כל מה שהוא רצה זה להתפרסם. הוא השיג את הפירסום שלו באמצעותנו ועכשיו לא איכפת לו יותר פועלי הנמל."

לאור התקוממותם של פועלי הנמל נגד פרץ נשאלת השאלה: מה קרה כאן בעצם? כיצד הפך יהושע פרץ תוך זמן קצר ממורד לבוגד בעיניהם של רבים מפועלי הנמל?

בקרב הפועלים התהלכו שמועות משמועות שונות. „המערך קנה אותו," הם אמרו, „אחרי שראו איזה צרות הוא עושה, הבטיחו לו כל מיני הבטחות של כיסאות כדי לקחת אותו לצידם, כאילו הוא יכול לקחת איתו את קולותיהם של כל פועלי הנמל."

טענה זו לא נראתה הגיונית ומתקבלת על הדעת. שכן, גם אחרי שיהושע פרץ הפך לעסקן המערך, הוא לא חזר בו ממלחמתו נגד הנהלת נמל אשדוד. להיפך, היה נדמה כאילו הוא קנה את המפלגה, שנציגיה בהסתדרות התייצבו עתה מאחוריו במאבקו נגד חיים לסקוב. נראה שמנהיגי המערך נוכחו שבתקופת בחירות מוטב שאיש כמו פרץ יילחם נגד רשות הנמלים ולא נגד ההסתדרות. כך העלו את האיש אותו כינו לא מכבר כ„חבלן" וכ„מסית" ולא חסכו ממנו כינויי גנאי נוספים, לדרגת מנהיג מפלגתי של המערך.

★ ★ ★

עבדים בשרשראות

כך קרה שהאיש שהלהיב את פועלי הנמל בקראו „לא אתן שיהפכו אותכם לעבדים בשרשראות!" נכבל בעצמו בשלשלת המפלגתית. האיש שאיים לערער את אשיות ההסתדרות והצהיר בפומבי: „לא איכפת לי שיזרקו אותי מההסתדרות — איפה כתוב שכל הפועלים חייבים להיות חברי הסתדרות?", גוייס לתעמולת הבחירות של המערך למען ההסתדרות.

זה היה הקש ששבר את גב הגמל ואת אימון הפועלים בפרץ.

במשרדו ממוזג־האוויר שבשטח הנמל, כשהוא מחלק הוראות ליועציו ועושי דברו, נחקר השבוע יהושע פרץ בידי כתב „העולם הזה", נתן זהבי. להלן תוכן הראיון:

שאלה: מדוע הסכמת להופיע בסירטון תעמולה של רשימת המערך לבחירות?

תשובה: אני לא רוצה לדבר על בחירות ועל מפלגות. אני רוצה להיות כמו כל האזרחים ולהצביע בקלפי מה שאני חושב.

שאלה: אם אינך רוצה לדבר על בחירות ומפלגות מדוע אתה מופיע ברשימת המערך בבחירות למועצת פועלי אשדוד?

תשובה: אני חבר המערך מאז שעליתי לארץ.

שאלה: אתה בטוח בכך?

תשובה: כן, בהחלט!

שאלה: אם כך, מדוע הופעת בבחירות לפני ארבע שנים מטעם הליברלים?

תשובה: הם הציעו אותי.

שאלה: איך אתה מסביר את אי רצונך לדבר על בחירות עם הופעתך בסירטון התעמולה של המערך בטלוויזיה?

תשובה: לא ידעתי שזה סרט של המערך.

שאלה: מה פירוש „לא ידעתי?"

תשובה: באו אנשים עם מצלמות. לא ידעתי שזה מיועד לסרט בחירות. כאיש ציבור עניתי לשאלות ששאלו אותי.

שאלה: אתה בטוח שכך זה קרה? בעיר אומרים שקנו אותך.

תשובה: אני לא משקר ואותי לא קונים. בעד זה הפועלים נותנים בי אימון.

שאלה: כיצד אתה מסביר שקודם היית נגד ההסתדרות ועכשיו אתה בעדה?

תשובה: בסופו של דבר ראיתי שבלי ההסתדרות אי־אפשר להגיע למה שהגענו ובעד זה אמרתי שכל אחד חייב להשתייך להסתדרות במיסגרת המפלגה שלו.

שאלה: אומרים שקיבלת כסף בעד ההופעות שלך ברשימת המערך, ושהובטחו לך טובות הנאה שונות.

תשובה: זה מצחיק אותי. אני לא כזה שניתן לקנייה. אינני מחליף את עורי בגלל כסף או כיסא. אני מבסוט כעובד נמל, כמזלגן.

שאלה: כמה זמן אתה כבר לא עובד כמזלגן?

תשובה: שלוש שנים, מאז נבחרתי לוועד.

שאלה: האם נכון שהצעת שברשימת המערך לכנסת יהיה עובד נמל?

תשובה: אמרתי את זה בזמנו. לא התכוונתי לעצמי. אני לא רוצה להיות חבר כנסת ולא לשבת בוועד־הפועל.

שאלה: אבל להצטלם לתעמולת הבחירות של המערך אתה מוכן?

תשובה: אמרתי לך כבר שלא ידעתי שזה סרט פירסומת של המערך.

★

אפילוג: בתשובה לשאלה „האם ידע יהושע פרץ כי סירטון הטלוויזיה בו הופיע נועד לשמש כסרט תעמולה של המערך?", השיב דובר המערך יוסי שריד: „לא הקלטנו ולא צילמנו אף אחד לפני שהודענו לו בבירור לאיזה צורך עומדים לצלם אותו, הדבר כולל גם את יהושע פרץ."

המאשים — זהו אלי ממן, מי שהיה יושב־ראש מועצת עובדי נמל אשדוד, וכיום אחד המדריכים בנמל. ממן עומד בראש האופוזיציה ליהושע פרץ, טוען כי פרץ מנותק מן העובדים ומבעיותיהם, אותם הוא מתיימר לייצג.

במדינה

העם

סמל טראגי

היום בו הלכו מאות אלפי עובדי ישראל לקלפיות, כדי לבחור את נציגיהם להסתדרות־העובדים, לא היה יום חג, אלא יום אבל.

שילוב מיקרים טראגי גרם לכך שלא מלחמת הבחירות להסתדרות עמדה בראש מעייניהם של אזרחי ישראל ביום השלישי השבוע, אלא מלחמה מסוג אחר, שהתחוללה הרחק מהקלפיות, מלחמה שתבעה תוך יום אחד שישה קורבנות צעירים מקרב חיילי צה״ל ושבעה פצועים בנוסף להם.

שלושה חיילי צה״ל נפלו ביום שלפני הבחירות בהיתקלות עם מארב חבלנים בדרום רמת־הגולן. שלושה חיילים אחרים נהרגו אותו יום בגיזרת התעלה באש הארטילריה המצרית. המולת יום־הבחירות אבדה כולה באבל הבלתי רשמי שירד על תושבי ישראל.

קשר הדוק. אולי היה בכך משום סמל גורלי על הקשר ההדוק בין הבחירות לבין מה שמתרחש בגבולות. כי בסופו של חשבון, המאבק על השלום, על הסיכוי שימי אבל כמו יום הבחירות להסתדרות לא יחזרו עוד, מתנהל לא רק בחזית המלחמה אלא גם בחזית הבחירות.

הבחירות להסתדרות, שהתנהלו על רקע בעיות מישניות לבעיותיה האמיתיות של המדינה, אולי לא שיקפו זאת. אבל הם הכינו את אזרחי ישראל ליום בחירות נוסף, גורלי יותר, שיתקיים בעוד חודשיים — היום בו יוכלו לבטא את דעתם על מה שקורה בגבול באמצעות הצבעתם בקלפי.

ההסתדרות

„גם קריניצי הוא חבר הסתדרות!"

תוך שבוע אחד, במאבק משפטי מארתוני שערכה תנועת „העולם הזה — כוח חדש", נגד הסתדרות העובדים, פסקו שתי סמכויות משפטיות שונות בישראל פסקי־דין קטלניים ביותר על צורת החקיקה הנהוגה ומקובלת בהסתדרות העובדים. בית־המשפט המחוזי בתל־אביב בהרכב השופט יצחק רווה, ובית־הדין העליון, בהרכב השופטים משה לנדוי ואליהו מאני, הגדירו בלשון עדינה את חוקת הבחירות של ההסתדרות כרשלנית. קבע בית־הדין העליון: „ההוראות השונות של חוקת הבחירות הן לכל הדיעות בלתי עקביות וניסוחן מרושל בבחינת טלאי על טלאי."

לקח לעתיד. המאבק המשפטי התחולל כשתנועת „העולם הזה" עירערה על החלטת ועדת־הביקורת המרכזית של ההסתדרות לפסול את זכותו של ראש רשימת התנועה להסתדרות, שלום כהן, להיבחר, בגלל אי־תשלום מיסים באופן סדיר. שני הפרקליטים, עורך־דין אמנון זכרוני ועורך־דין חיים ליטוינסקי, טענו כי חוקת הבחירות להסתדרות נוגדת את חוקת ההסתדרות עצמה, שאינה מכירה בשלילת זכות בחירה והיבחרות מחבר, אלא בהוצאתו מההסתדרות. לעומתם כפר פרקליטה של ההסתדרות, עורך־דין ישראל בר־שירה, בזכותו של בית־משפט ממלכתי לדון ולפסוק בהחלטות ועדת־הביקורת, וכן כפר בעצם חברותו של שלום כהן בהסתדרות.

שתי טענות אלה לא התקבלו. בתי־המשפט ראו את עצמם רשאים לבקר את ועדת־הביקורת, קבעו כי אין כל ספק ששלום כהן הוא חבר הסתדרות מאז 1950, כיוון שלא הוצא ממנה מעולם כפי שמורה החוקה.

„אם כך אז גם אברהם קריניצי הוא חבר הסתדרות," התמרמר עורך־הדין בר־שירה. השופטים העליונים אישרו את קביעתו. לפי התקדים שפסקו במשפט שלום כהן, הרי כל מי שהיה אי־פעם חבר הסתדרות ולא הוצא כחוק, ממשיך עדיין להיות חבר בה.

בגלל ניסוח בלתי ברור בחוקה, שאינו מגדיר בדייקנות את ההבדל בין הזכות לבחור לבין הזכות להיבחר, העדיף השופט המחוזי רווה — ושופטי בית־הדין העליון קיבלו את שיקולו — לפרש את הנוסח כך, כאילו אי־תשלום מס חבר באופן סדיר שולל את זכות הבחירה — שהיא גם הזכות להיבחר.

אולם לפי קביעת השופטים ברור ששלום כהן זכאי להיבחר לכל מוסדות ההסתדרות, כמו המועצה והוועד־הפועל, להוציא את הוועידה הכללית.

הלקח שלמדו אנשי המערך, היה ברור: הם יעמדו מעתה תחת שבט ביקורת כמותו לא ידעו אף פעם.

במדינה

יחסים מרחביים

נאצר הסכים

בפעם היחידה שמנהיג ערבי הצליח לגייס את דעת־הקהל המערבית לצידו, מאז מל־חמת ששת־הימים, היתה בעת ביקורו של המלך חוסיין בארצות־הברית, לפני כשנה. את הרושם העז ביותר עשה כאשר הצ־היר: „אנו רוצים שלום!"

מנהלי המדיניות הישראלית, שבנו את עמדתם עד לאותו רגע על הטענה כי הער־בים אינם מעוניינים בשלום, נקלעו למבו־כה. רק אחרי שחוסיין עזב את ארצות־הברית, מצא לו שר־החוץ אבא אבן את התשובה: „נאצר בוודאי לא יסכים!"

בסיפור על פגישה דמיונית בין חוסיין לבין שליח ישראלי בלונדון, כתב העולם הזה (1626): „יש יסוד להאמין, על פי רמזים מצריים, שלפחות בשלב טרומי ובל־תי־פורמלי זה, לא יהיו מיכשולים..."

השבוע כתב חסנין הייכל, במאמרו הש־בועי באל־אהראם: „לפני שביקר בוואשינג־טון, שמע המלך חוסיין מפי הנשיא עבד־אל־נאצר את הדברים הבאים: אם תוכל למצוא פיתרון של כבוד, שבעזרתו תחזיר לעצמך את ירושלים ואת הגדה המערבית, אל תהסס לרגע לקבלו... אל תחשוב על סיני או על רצועת עזה או על הגולן... ומצרים תתמוך בך בעמדה כזו."

מפלגות

מלחמת הדורות

הבעייה המפלגתית הקשה ביותר, בשבו־עות אלה, היא בעיית העסקנים הוותיקים הדבקים לכיסאותיהם. רק מתי מעט הסכימו, מרצונם, לפנות מקום לצעירים מהם. בדרך כלל, חירפו הוותיקים את נפשם על הכיסא.

כדי שיתירו להם לכהן עוד קאדנציה, היו מוכנים כימעט לכל דבר. אחד הפיתרונות, במאבק זה בין הדורות, מצאו פעילי המפ־לגה הדתית־לאומית בתל־אביב.

צעירי המפלגה דרשו מסגן ראש העיר, הרב אברהם בויאר, כי יוותר הפעם על מועמדותו. שכן הוא מכהן בעירייה מזה 16 שנים. אך בויאר (62) השיב כי עוד כוחו במותניו, והחלפתו כמוה כהדחה. אם יתאזרו הצעירים בסבלנות, עד שיגמור את הקאדנציה הבאה של ארבע שנים, הוא מתחייב שאז יפרוש מרצונו.

מכיוון שבדברים כאלה אין אימון עיוור, דרשו ממנו הצעירים כי יחתום על הת־חייבות מפורשת, שאכן יפרוש אחרי אר־בע שנים. הוא עשה זאת, וההתחייבות ה־חתומה הופקדה בידי הנהגת המפלגה.

במקום השני כבר יעמוד עורך־הדין חיים בסוק, המיועד לתפוס את מקומו בעוד ארבע שנים.

המערך משתולל

מעולם לא היה טוהר בחירות בישראל מוטל בספק כה חמור כמו בבחירות שנער־כו השבוע לוועידת ההסתדרות הי"א. תחו־שת הכוח של המערך העבודה—מפ"ם וה־ידיעה שהרוב המוחלט מובטח להם מראש, העבירה את עסקני המערך על דעתם. בהר־גשה של „אני ואפסי עוד" הירשו לעצמם עסקני המערך טכסיסים שנגדו את המוסר.

אם בעבר היו טכסיסים מעין אלה נעשים בהסתר ובהסוואה, הרי הפעם נעשו בגלוי ולעין כל.

תרמית ואחיזת־עיניים. המערך הפר בגלוי את חוקי תעמולת הבחירות ש־אנשיו הצביעו בעד קבלתם. הוא אירגן טיו־לים והסעות בניגוד מפורש להסכמים ש־התקבלו בוועדת הרצון הטוב.

שערורייה מסוג אחר היתה מלווה באחיזת עיניים ותרמית גלוייה. סניפי המערך בע־רים הגדולות שלחו לבוחרי ההסתדרות „הודעות לבוחר" שהיו חיקוי מדוייק של ההודעות לבוחר הנשלחות על גבי כרטיסי ניקוב לבוחרים בכנסת ובהסתדרות, כש־עליהם תוספת הוראה להצביע בעד המערך.

ברור היה שניתן להדפיס כרטיסים מעין אלה רק במכונות לישכת־המס ההסתדרותית. ההסתדרות העמידה, איפוא, את המחשבים האלקטרוניים לרשות רשימה אחת בלבד.

אולם לשיא של שפלות גלויה הגיעו אנ־שי המערך בחייבם עובדי מפעלים גדולים לתרום יום מחופשתם לתעמולת הבחירות של המערך. הניכוי נעשה באופן אוטומטי לעובדי סולל־בונה והתעשייה האווירית.

עובדות אלה, בתוספת העובדה שביום ה־הצבעה היו אנשי המערך שליטים יחידים על מאות קלפיות בארץ — העמידו בספק חמור את טוהר הבחירות.

מבצע ב.ל.ל.
ספר לחייל

בנק לאומי לישראל בע"מ
האגודה למען החייל בישראל

מודים לאלפי המשתתפים ב„מבצע ב.ל.ל. — ספר לחייל"
ומודיעים כי המכסה בספרים לועזיים נתמלאה.

אנו מבקשים ספרים בעברית: ספרי כיס, ספרי מתח, רומנים, ספרות צבאית בהוצאת „מערכות" וכדומה. שבועונים וירחונים מצויירים בלועזית – רצויים.

אם אין ספרים מתאימים ברשותך, מאפשר לך הבנק להצטרף למבצע ע"י המחאת שי תמורתה תרכוש האגודה למען החייל לפי קביעת קצין חינוך ראשי־צה"ל, ספרים למטרה זו.

תודה!

ערב
פאראפסיכולוגי
עם
חנן אברהם
בהרצאה על
ריפוי מגנטי
במגע־יד וממרחקים
ההרצאה תלווה בהדגמות של ריפוי במגע-יד ודיאגנוזה של מחלות באמצעות מטוטלת.
בבית „יד לבנים", חולון.
ביום ד' ה-10 לספטמבר
בשעה 8.30. לחיילים הנחה.

מיני פוטו
תמונתך על גבי בולים
שלח תמונה בשחור־לבן ב־צרוף 7.־ ל"י בלבד לפוטו־פרינט, מלצ'ט 38, ת. ד. 33180 ת"א, ותקבל בדואר חוזר 100 בולים נדולים עם התמונה ששלחת עליהם.

תיאטרון דגן מציג
להקת פיקוד
במאי: דני ליטאי
מוסיקה: יאיר רוזנבלום
מערבונים: דן אלמגור

תל-אביב, „אהל שם"	יום ד' 3.9 ב־8.30
תל-אביב, „בית החייל"	יום ה' 11.9 ב־8.30
טירת הכרמל, „עטרת"	יום ג' 2.9 ב־8.30
בת-ים, „עצמאות"	יום ה' 4.9 ב־9.00
ג:עתיים, „נגה"	יום ו' 5.9 ב־9.00
חיפה, „שביט"	מוצ"ש 6.9 ב־9.00
נצרת, „נורית"	יום ב' 8.9 ב־8.30

נא להכין כרטיסים מראש!!!

פרסום בלקין

סקופ

עסקן ממורמר חיכה עד ערב הבחירות - והטיל פצצה במרכז המפד"ל

: מקרהו של פקיד [redacted] המפלגה אשר ניסה לאנוס מזכירה, עובדת במפלגה. כאן אין אף צורך לצטט פסוקים ודברי חז"ל, עם כל זאת, לא נגעו בפקיד זה לרעה.

: מקרהו של עובד [redacted] ב"קסטל", אשר בהיותו נשוי היה מקיים יחסים אינטימיים במשרד, עם פקידה, אף היא נשואה.

20 אלף ל"י תמורת שתיקה

כתבה זו היא אחת היקרות שהתפרסמו אי־פעם בעיתונות הישראלית.

מחירה המדוייק: 21 אלף ל"י — בתוספת תוספת־יוקר וריבית.

זהו המחיר שצמרת המפד"ל שילמה כדי למנוע את פירסום פרטי הפרשה. הפרשות, ליתר־דיוק: פרשות ניאופים, בגידות ונסיונות־אונס בצמרת המפד"ל.

עתה, עם פירסום הכתבה, עלה בתוהו נסיון השתקה. 21 אלף הל"י — בתוספת הריבית — הושקעו לשווא, פרחו כעשן.

מאמציהם של ראשי המפד"ל לקבור את העניין נבעו מהשיקול, כי פירסומו עתה עלול לגרום נזק בל ישוער למפלגה ערב הבחירות לכנסת השביעית.

משום כך, צחוק הגורל הוא, שהפרשה כולה התחילה — לפני כארבע שנים, בדיוק ערב הבחירות לכנסת היוצאת — גם כן בעיקבות גילויי „העולם הזה".

★

הסיפור מתחיל לפני חמש שנים. אברהם הרשקוביץ — אז בן 54, נשוי ואב לילדים — עבד בתפקיד בכיר, כמנהל לישכת המס, בצמרת המפד"ל. הגורל חייך אליו באותה תקופה — אולי כפיצוי על היותו חולה במחלת־הנפילה: נוסף למעמדו הבכיר ולמשכורתו השמנה, התאהבה בו מזכירתו בת ה־23, רחל קוגל.

הפקידה הצעירה והמושכת צדה את עינו של הרשקוביץ מייד עם הגיעה לקסטל, מצודת המפד"ל. הוא התחיל לחזר אחריה במרץ. הרומן בין השניים הפך לשיחת היום בין הפקידים בקסטל. אברהם ורחל אפילו לא ניסו להסתיר את יחסיהם. כל עובדי הקסטל ידעו שרחל קוגל היא פילגשו של אברהם הרשקוביץ.

אולם עובדה זאת לא הפריעה לאיש. מלבד לחישות ובדיחות על חשבון הזוג המאוהב, המשיכו השניים בשלוה בעבודתם בצוותא, וברומן שלהם.

היה זה הרשקוביץ שלא עמד במתח שבחיים הכפולים, גילה לאשתו רות על אהבתו לרחל — וביקש גט. רות סירבה. היא הפעילה רבנים ושתדלנים במפלגה כדי להחזיר את בעלה לחיקה. היא אף הסכימה להכיר רשמית בפילגש, והשלושה נראו לא אחת כשהם יוצאים לבילויים משותפים בתיאטרון ובמסיבות חברתיות.

אולם היה זה פיתרון זמני בלבד, הרשקוביץ החליט לעמוד על פירוד סופי מאשתו. הוא רצה בחיים חדשים עם רחל בת ה־23. הוא התחיל לעזוב את ביתו למיספר ימים, ולהיעלם עם אהובתו ולחזור לסירוגין. הלחץ מצד אשתו לא נשא פרי. אליעזר גואלמן, מרכז הוועד הפועל של המפלגה הדתית הלאומית, הכריז שזה עניין פעוט וחסר־ערך, שלמפלגתו אין בו כל עניין.

השפלה — למען המפלגה

אז אירע האסון: העולם הזה גילה את הפרשה. הימים היו ימי ערב הבחירות לכנסת השישית. לפתע הפך העניין להיות לגמרי לא פעוט וחסר־ערך, אלא בעל חשיבות עצומה. צמרת המפד"ל הבינה כי הפרשה הזיקה לה בצורה חמורה, בייחוד בין הבוחרים הצעירים. היא ניסתה לצמצם את הנזק, לתצה על הרשקוביץ להתפטר.

הוא התגרש מאשתו, המשיך ביחסיו עם פילגשו, אולם מתוך הבנה לעמדת חבריו בצמרת והתחשבות באינטרסים של המפלגה, הסכים להתפטר — מרצונו החופשי.

הוא אף הסכים לעמוד לדין בפני בית־דין המפלגה ולקבל על עצמו תפקיד נחות ומעליב כאילו היה מדביק בוליב, באותה מחלקה עצמה, שעד עתה היה מנהלה.

אולם כל זאת — בתנאי אחד: הוא ראה את רוע הגזירה כזמני בלבד, עד יעבור זעם הבחירות. לאחר שהועבר לתפקידו הנחות, שיגר הרשקוביץ מכתב למרכז המפלגה, בו ציין בין היתר: „בלית ברירה אני מקבל את העבודה, ושומר לי את הזכות לעורר את בעייתי בבוא העת."

ואכן, מיספר חודשים לאחר הבחירות, התחיל הרשקוביץ לתבוע את החזרתו לעבודתו הקודמת. תביעותיו אלו נתמשכו למעלה משנתיים ימים, אולם לשוא. מכתביו לא זכו אפילו לתשובה כלשהי ממוסדות המפלגה.

רק ב־7.1.69 זכה סוף סוף הרשקוביץ לתשובה. היתה זו תשובה שלילית. נאמר בה, כי המפלגה דנה מחדש בעניינו, והגיעה למסקנה שהרשקוביץ נהגה מיחס לפנים משורת הדין „בעניינים כגון אלה", ועל כן הם רואים לנכון לדחות את בקשתו.

ב„עניינים כגון אלה" התכוונו ראשי המפלגה כמובן ליחסיו הממושכים מחוץ למיסגרת הנישואין עם רחל קוגל. וזה — למרות ששנתיים לפני תאריך המכתב כבר נשא הרשקוביץ את רחל לאשה, לאחר שהשיג גט מאשתו. „ביחס לפנים משורת הדין" התכוונו לעובדה שהמפלגה, ברוחב ליבה, לא גירשה אותו משורותיה.

הסוד השווה 20 אלף

משקיבל הרשקוביץ מכתב זה, ראה בו פסק־דין לגלות ניצחית לארץ גזירה של עבודה נחותה ומשכורת דלה. הוא לא היסס שנייה, החליט להפעיל את נשקו הסודי. הוא שיגר מכתב למזכירות הוועד הפועל של המפלגה — לחברים משה קרונה, מזכיר המפלגה הדתית לאומית, ולאליעזר גואלמן, מרכז הוועד הפועל של המפלגה. בראש המכתב צויין: אישי־סודי.

ואכן, הוא לא הגזים. היה זה מכתב אישי וסודי ביותר. עד כדי כך — שהוא זיעזע את כל בניין הקסטל, גרם למהפכה רבתי במפלגה. בעיקבות מכתב זה זכה הרשקוביץ לא רק בתשובה — אלא גם במילוי כל דרישותיו: 21 אלף לירות פיצויים, החזרה לתפקיד בכיר, וכל זכויות הפנסיה. וזה — לאחר שכל מכתביו האחרים לא זכו אף למענה כל השנים.

הסיבה היתה פשוטה ביותר: המכתב שגרם לתגובה כה נמרצת, הכיל האשמות רציניות ביותר בנוגע לאורח חייהם של מנהיגי המפלגה. דובר בו על יחסים אינטימיים מחוץ למיסגרת הנישואין, על גירושין ונשואין בשנית עם פילגשים לשעבר — בקיצור, כל אותם הדברים שבגללם הודח הרשקוביץ עצמו.

הרשקוביץ האשים את מפלגתו בצביעות

(המשך בעמוד 18)

האיש שדרש תשלום

אברהם הרשקוביץ איים, במכתב שהשתרע על שבעה עמודים מלאי האשמות, לגלות פרטים על ניאופים של מנהיגי המפד"ל. הוא דרש 20 אלף ל"י — וקיבל אותם.

המזכיר ששילם

אליעזר גואלמן, מזכיר המפלגה הדתית הלאומית, הסכים, בעיקבות האיום, להיענות להרשקוביץ.

במדינה

דיעות

תוכנית מדוייקת לשלום

„עד כמה שאני יודע, אין ערבים בלתי־קיצוניים, במה שנוגע לישראל,״ ענה, בחיוך עצוב, ידיד צרפתי רם־מעלה לכתב העולם הזה בפאריז, בתשובה לבקשתו להפגישו ל־ראיון עם אישים ערביים בלתי־קיצוניים.

הכתב לא התייאש, פתח בחיפושים. אחרי שבועיים של מאמצים, הצליח לקשור קשרים עם אישים מסויימים מן השמאל הצרפתי, ש־אירגנו לו שתי פגישות: האחת עם דיפלומט רם־מעלה בשירות ארצו — מדינה ערבית ש־אינה במצב־מלחמה ישיר עם ישראל. והשני עיתונאי, מארץ ערבית אחרת, המקורב ל־שמאל בארצו, ובמיוחד לחוגים התומכים ב־מדיניות של גמאל עבד אל־נאצר.

על שיחותיו עם שני אישים שונים אלה — שונים על־פי תרבותם, אופיים והרקע ה־מדיני שלהם — מדווח הכתב:

„השלום עם ישראל עדיין אפשרי. אפשר להגיע להסכם, למצב של חוסר־לוחמה, ול־פיתרון צודק לכל הנוגעים בדבר,״ היתה קביעתם העיקרית של בעלי־שיחי.

הם גם פירטו את התנאים לכך: ראשית — שישראל תעשה את הצעד הראשון. ושנית — שהיא תנהל את המשא־ומתן, הישיר או ה־עקיף, הגלוי או הסודי — לא עם בני־חסות של האמריקאים, אלא עם עבד אל־נאצר.

הוסיף הדיפלומט, בחוש־הומור האופייני לו: „נשיא מצרים הוא חור־המחט דרכו חייב לעבור הגמל הישראלי, כדי להיכנס לגן־העדן של השלום.״

ענן של קציני־צבא. „אינני מייצג שום גורם פוליטי,״ נחפז להצהיר העיתונאי, לאחר שהוציא ממני, בדומה לעמיתו המדי־נאי, את ההבטחה שלא אזכיר את שמו או ארמוז על ארץ־מוצאו. הוא הסביר: „נשיא מצרים הוא כיום נושא דגל המחנה הערבי. גישתה של ישראל, המקווה להיעלמו, איננה מציאותית, ואף לא נבונה, אפילו מבחינת האינטרסים של המדינה היהודית. כי לו היה עבד אל־נאצר נעלם כיום בענן, כפי שמייח־לים כל־כך הרבה שרים ישראליים — היה ענן זה מורכב מקציני־צבא, אנשים שהיו צריכים להוכיח עד כמה הם יותר קיצוניים מן הנשיא המודח. המסקנה: אין פיתרון של שלום, אפילו זמני, שלא יעבור דרך מו״מ עם עבד אל־נאצר.״

והפלסטינאים? „הם כוח הורס, לא בונה,״ ענה העיתונאי. „הם יכולים רק להפוך את העמדה הנאצריסטית לקיצונית יותר, אבל לא להביא לישראל תנאים טובים יותר. למרות שבסופו של דבר, אין ספק שהם יהיו הקור־בנות האמיתיים של כל הסכם שלום, כפי שהיו הקורבנות הראשונים של כל המלח־מות.״

אסקלציה בכיוון ההפוך. מה תצט־רך לתת ישראל בתמורה לשלום?

כאן שונות גירסות השניים. „קודם כל — לפנות את הגדה המערבית וחלק ניכר מ־סיני,״ אמר העיתונאי. „לאחר מכן, הפסקה של מצב־הלוחמה על התעלה, ולבסוף — דה־אסקלציה, כלומר, אסקלציה בכיוון ה־הפוך: ישראל תוציא, נגיד, חלק מכוחותיה מאיזור פורט תאופיק. מצרים, בתגובה לכך, תפרק חלק מן הסוללות שלאורך התעלה. וכן הלאה וכן הלאה.

„אבל תמיד צריך לזכור: ישראל היא זו שחייבת לעשות את הצעד הראשון. עד כה יודעים הערבים שישראל מסוגלת לעשות, ב־יעילות, את צעדיה — רק לעבר מלחמות חדשות. צריך להרגיל את כל הצדדים שגם ההיפך הוא אפשרי.״

דעתו של הדיפלומט, לעומת זאת, היתה, שלא די בפינוי רוב השטחים „שיכללו, כ־מובן, את ירושלים העתיקה. אין אפשרות של שלום כל עוד מיסגד־הכיפה תחת שלטון ישראלי,״ אמר.*

ואשר לכותל — „ניתן להקים בו מובלעת ישראלית.״

אולם בעייה שונה שתצטרך למצוא את פתרונה, בהסכם לקראת שלום מודרג מעין זה, היא בעיית הפליטים של 1948. „אפשר ליישב אותם בשיכונים בתוך ישראל, ואפשר מחוצה לה,״ אמר איש שיחי. „אולם דבר

(המשך בעמוד 23)

---

* הדברים נאמרו לפני התקרית באל־אקצה.

עסקן ממורמר

(המשך מעמוד 17)

ובנקיטת עמדה של איפה ואיפה כלפיו — בו בזמן שהמנהיגים האחרים בעלי הפי־לגשים ממשיכים בתפקידם הבכיר, ואיש אינו נוגע בהם לרעה. וזה — על אף ש־הוא כבר נשא את פילגשו לאשה כדת משה וישראל. בעיני הרבנות הוא נחשב לכשר — ואילו במפלגתו עדיין מפעילים נגדו סנקציות, טען הרשקוביץ. המיקרה שלו אינו יחיד במפלגה. „מגוחך להניח שכל אלה בצמרת שנישאו בשנייה לאחר גירו־שין, עשו זאת מבלי שתרו אחרי לבבם ואחרי עיניהם,״ קבע בהגיון רב.

הוא גם לא שכח לציין שאת מישרתו הבכירה הקודמת תפס אדם אחר, שנהנה מכך שהרשקוביץ סולק.

מותר לנאוף? אז גם לי

אחדים מן הפרטים עליהם רמז הרש־קוביץ במכתבו היו:

● פקיד בכיר של המפלגה ניסה לאנוס מזכירה, עובדת במפלגה. למרות שבמיקרה זה אין צורך לצטט את פסוקי חז״ל כדי לשפוט את מעשהו, לא נגעו בו לרעה.

● עובד בכיר אחר בקסטל, נשוי ואב למשפחה, נהג לקיים במשרדו יחסים אינטי־

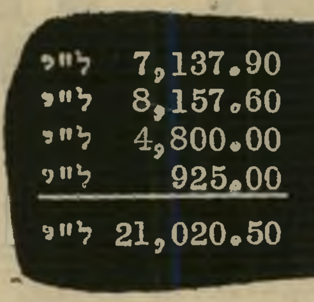

המחיר זהו קטע המכתב שהרעיש את צמרת המפד״ל, אשר בו מתנקם הרשקוביץ עבור שנות השפלתו.

מיים עם פקידה — אף היא נשואה, אך ל־גבר אחר. גם בעניין פקיד זה לא נערכו כל בירורים ולא ננקטו נגדו כל אמצעים.

הרשקוביץ הבהיר גלויות כי אין הוא מת־יימר לפקח על המוסר במפלגה, ואין ברצונו לפסוק אם יש התאמה בין התפקידים וה־מישרות שבהם נושאים האנשים הנ״ל, לבין האנשים עצמם. כל אשר הוא דורש זה — כי הוא עצמו לא יופלה לרעה, ושלא ישמש שעיר לעזאזל.

בתום האשמות אלה הציג הרשקוביץ את תביעותיו:

● החזרתו לתפקידו הקודם או לתפקיד שווה־ערך אחר;

● 7,138 ל״י עבור הפרשי דרגות ששול־מו לעובדים בכירים, רטרואקטיבית מאוגוסט 1963 ועד אפריל 1965, מועד התפטרותו — בצירוף תוספת־היוקר המתאימה.

● ההפסד הכספי שנגרם לו כתוצאה מ־תפקידו הנחות אף לאחר נישואיו בשנייה, מגיע — ללא תוספת־יוקר — לסכום של 8,000 ל״י.

● הפסד תוספת־אש״ל לגבי התקופה ה־נ״ל — 4,800 ל״י, לפי 200 ל״י לחודש.

● השתתפות בסכום של 25 ל״י לחודש בהוצאות טלפון, מיום העברתו לתפקיד ה־נחות — 925 ל״י.

בסך־הכל: 21,020 ל״י — בצירוף תוספת־יוקר. חשבון מדוייק — חד וחלק.

את כל הסכומים האלה דרש הרשקוביץ, במילים ברורות ובמשפטים מסוגננים, במכ־תב ששלח אל הנהגת מפלגתו.

בסוף מכתבו הוסיף הרשקוביץ פיסקה אחת ויחידה: אם לא תיענה בקשותיו — ינקוט בכל האמצעים החוקיים העומדים ל־רשותו.

היה זה הדבר האחרון בו היתה מעוניינת צמרת המפד״ל, ערב הבחירות לכנסת ה־שביעית: משפט פומבי בבית־המשפט המחו־זי עשוי היה להביא לידיעת הציבור את מלוא פרטי ההאשמות הכלולות במכתב — כולל את שמות המנהיגים הנואפים ופרטי ניאופיהם.

תוצאות המכתב היו מדהימות: הרשקו־ביץ זכה במהירות־שיא במילוי כל תביעותיו ללא יוצא מן הכלל. מנהיגי המפד״ל החליטו למנוע את הגילוי בכל מחיר.

ליתר דיוק: במחיר 20 אלף לירות.

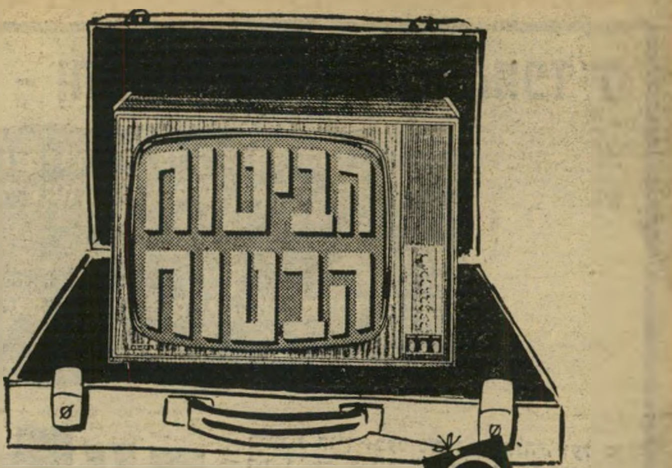

הביטוח הבטוח למקלט הטלויזיה שלך הוא הביטוח בשרות גרונדיג בישראל.

הביטוח הבטוח של שרות גרונדיג מבטיח:

- טיפול מהימן ע״י מומחי גרונדיג
- חלקי חילוף אורגינלים בלבד להבטחת אורך חיים למקלט שלך.
- שרות מהיר (כל קריאה נענית תוך 24 שעות)

לפרטים נוספים מלא את התלוש ואנו נשלח לך דברי הסבר על **הביטוח הבטוח.**

שרותי גרונדיג:
תל־אביב, טל. 615039, 612282
ירושלים, טל. 54727, **חיפה,** טל׳ 62985
באר שבע, טל. 4110

לכב׳ שרות גרונדיג
רח׳ נחלת בנימין 81, תל־אביב.
ברשותי מקלט גרונדיג דגם.................
אבקשכם לשלוח לי דברי הסבר על **הביטוח הבטוח**
שם.................. כתובת..................

פרסום „מלניק״

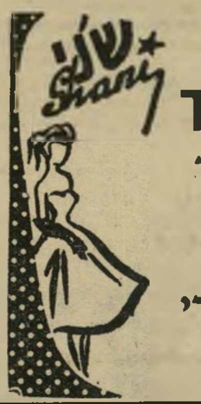

1/2 מחיר!!!

חיסול מלאי הקיץ והמעבר

שמלות, מעילים וחליפות מעבר מפוארות
רק שבועיים לרשותך
אופנת **שני**
✶ איכות מעולה ✶ תכנון מקורי ואלגנטי
תל־אביב רח׳ אלנבי 78

על הנשים

היופי חריף מן היין: גורם הוא שיכרון גם לשתיין וגם לקנקן.
(צימרמן)

גרבי „מרסי״ עושים אותך ליפהפיה מראש עד רגל.

על כל הנשים Merci גרבי

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על־כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען תחדש

ברגע שנפתחו הקלפיות — היה ברור
כי החל המיבצע הגדול של המנגנון המסועף
של המערך לסלף את תוצאות הבחירות להסתדרות —

פרצות לזיוף

ימיים לפני הבחירות להסתדרות, התכנסו בקפה הרלי בתל־אביב נציגיהן של ארבע מבין הרשימות המשתתפות בבחירות: הליבראלים העצמאיים, העולם הזה — כוח חדש, רק״ח ומק״י. על סדר־היום: לתאם את מאמצי הרשימות הקטנות כדי לשמור על טוהר הבחירות, ולמנוע זיופים בקלפיות.

הוזמנו יתר הרשימות הקטנות. נציג המרכז החופשי השיב: „איננו מוכנים להשתתף בשום מיבצע פירסומת של העולם הזה — כוח חדש.״

נציג פורשי מפ״ם לא הספיק לקבל את ההזמנה במועד.

נציג הרשימה הממלכתית הודיע שהוא ישתתף בישיבה, אך מסיבות טכניות לא הצליח להגיע אליה.

מה שנציגי ארבע הרשימות דיברו ביניהם לא היה תלוש מן המציאות, אלא רק הד לשמועות שרווחו בציבור על סכנת הזיופים. שמועות בדבר מעטפות כפולות, ומתים המופיעים ברשימות הבוחרים.

ארבעת הנציגים הסכימו שיש לשתף פעולה, כדי למנוע זיופים ביום הבחירות. הם ניסחו מודעה הקוראת לכל בוחר להסתדרות לוודא שאמנם יימצאו פתקי־בחירה של כל המפלגות בתא הקלפי; ולהתנדב לשמש כמשקיף בקלפי בה לא יימצאו נציגים של לפחות שלוש מפלגות שונות.

אחרי שהושג הסכם, התחרטו הליבראלים העצמאיים, הודיעו כי הם מבטלים את הסכמת נציגם. על כן נכשל הנסיון הראשון מסוגו בישראל לקיים חזית משותפת לשמירת טוהר הבחירות. אבל כמה מן המפלגות הקטנות קיימו בכל זאת תיאום רופף ביניהן. כי היה ברור להן, שהאוייב המשותף לכולן הוא המנגנון העצום של המערך, שפשט על כל הקלפיות.

★ ★ ★

הח״כ גורש בכוח

אך, ברגע שנפתחו הקלפיות ברחבי הארץ, החלו זורמות ידיעות אל מטות הבחירות של המפלגות הקטנות — וממטה אחד למישנהו — על ליקויים חמורים בקלפיות השונות.

- בקלפיות מס׳ 36 ו־37 בבאר־שבע לא היו האותיות ש׳, ו׳, ק׳, ע״מ. יו״ר ועדת הבחירות הודיע שלא קיבל כמות מספקת של פתקי המפלגות הקטנות, לכן לא חילק אותם בקלפיות.
- ב־16 קלפיות בהרצליה — לא היתה האות ש׳.
- בקלפי מס׳ 18 בגבעתיים לא נמצאה האות ש׳. שלחו נערה שהביאה שישה פתקים. אחרי כל הצבעה, קם אחד המשקיפים אל מאחורי הפרגוד לבדוק את הפתקים. הוא יכול היה בקלות לספור את הפתקים, ולדעת אם הבוחר שזה עתה יצא, הכניס למעטפה פתק ש׳.
- נוהג זה, של הצבת מספר קטן של פתקים, שניתן לספור אותם בקלות, היה נפוץ במיוחד בישובים קטנים.
- בקלפי מס׳ 39 בבאר־שבע לא הוצב פרגוד, שיאפשר לבוחר ליטול בחשאי את הפתק הניראה לו. יו״ר ועדת הקלפי השיב: „אין צורך. כאן כולנו חברים!״
- בנס־ציונה, כאשר העיר אחד המצביעים ליו״ר ועדת הקלפי שאין פתקי ש׳, השיב היו״ר כי בכלל לא שמע מעולם על רשימת ש׳.
- בקלפי מס׳ 57 בתל־אביב, ברחוב אבן גבירול, ביקש משקיף לבדוק את האותיות. יו״ר הקלפי גירש אותו, החרים את תעודת המשקיף שלו. כאשר הוזעק לשם ח״כ אורי אבנרי, לברר את התלונה, ציווה יו״ר הוועדה לגרש אותו בכוח („זה עניין פנימי שלנו!״) והתפתחה תקרית חמורה.

★ ★ ★

יהודית אוטובסקי מתל־אביב באה עם הודעה לבוחר מבלי להיות חברת הסתדרות

מתים הצביעו

אל הקלפי מס׳ 125, בבית־הספר הכרמל בתל־אביב, נכנסה הגברת יהודית אוטובסקי. היא ניגשה אל יו״ר הוועדה, הציגה הודעה לבוחר ללא סינקס חבר. היו״ר מסר לה מעטפה ועמד להרשות לה להצביע.

נציג העולם הזה — כוח חדש, עורך־הדין אמנון זכרוני, שהזדמן שם בסיור ביקורת, העיר ליו״ר כי מותר להצביע עם הודעה־לבוחר רק בקלפי מיוחדת. תוך ציון עובדה זו על מעטפה; מעטפה זו עוברת בדיקה מיוחדת, ורק אם מסתבר שלמצביע אמנם יש פנקס חבר — נחשב הקול שלו כשר. אבל כאשר המצביעה מודיעה מראש שאין לה פינקס חבר, ואיננה חברה בהסתדרות — אינה יכולה להצביע.

היו״ר נכנע, והגברת אוטובסקי לא הצביעה. אבל השאלה שחייבת תשובה היא: כיצד קיבלה את ההודעה לבוחר, אם איננה חברת הסתדרות בעלת פינקס חבר?

ככל שהתקדם יום הבחירות, התרבו התלונות, הנסיונות הגסים לשלול מן המצביע את זכותו להצבעה חשאית. כמה רשימות ריכזו מספיק חומר כדי לערער על חוקיות הבחירות במספר רב של קלפיות — ואולי חוקיות הבחירות בכללן.

המערך, השולט בוועדת הבחירות המרכזית, והקובע את נוהלי הבחירות, היתמם וניסה לתרץ את אי־הסדרים האלה בתירוצים טכניים. אך האמת היא, שהמערך יצר את המצב, בו ייתכנו זיופים ואי־סדרים. עובדה פשוטה אחת מעידה על כך כאלף עדים: העולם הזה — כוח חדש הציע, שחבר הסתדרות יוכל להצביע רק אם יצטייד בתעודת־זיהוי של המדינה. תעודה זו, למשל, מוחזרת אוטומטית למשרד הפנים, ברגע שבעלה נפטר. לא כן עם תעודת־חבר של ההסתדרות. היא נשארת במשפחה — ואפשר להשתמש בה להצבעה.

על כך השיב המערך: לא!

ביום שלישי זה הוברר גם מדוע: נוח הרבה יותר למערך להשאיר פרצות כה רבות המאפשרות לזייף ולסלף.

מוקד הפורענות: קלפיות לבוחרים „עובדים", שהצביעו במעטפות כפולות ברחבי הארץ

לקראת הבחירות חושפת ראש הממשלה את פרק נעוריה

האלבום

של

חברים לכיתה דף מתוך האלבום שלה, מימי בית־הספר. הוא נושא תאריך שנת הסיום: 1916. גולדה שלישית מלמעלה, ותחת שמה כתוב: „הסובבים אותה יקראו אצלה את הדרכים המושלמות של הכבוד.״

ילדה במילווקי התמונה הראשונה של גולדה מאבוביץ' בארצות־הברית: שמלת פליסה, סרטים בשערות.

זר־פרחים בפיקניק תמונה זו צולמה בפיקניק שערכו גולדה וחברים לתנועת־הנוער הציונית בחג השבועות. כולן ענדו זר־פרחים לראשה. כבר אז ניכרה בה תכונתה העיקרית: ארשת־הפנים הרצינית.

ראש־שבט של כבוד אל ליב... אפריקה... כבר שרת־החוץ של ישראל. היא סיירה שם בלתיית

מי ששמע את גולדה וראה אותה בטל־ביזיה, עוד לא ראה את הכל. כדי למלא את החסר, הופיע השבוע אלבום מהודר, ה־מספר את סיפורה של גולדה — מעיר מו־לדתה קייב ועד לראשות ממשלת ישראל.

לאורך האלבום פזורים סיפורים קטנים, מ־פי גולדה עצמה ומפי קרוביה. על הפוגרו־מים, היא מספרת: „היתה שמועה של פוג־רום בקייב. (אבא) לא עשה סידורים כדי לק־חת את המשפחה ולהסתתר... הוא ניסה לחזק את הכניסה לבית על־ידי קרשים על הדלת. למזלנו לא היה אז פוגרום.״

ועל הרעב: „תמונה אחת נחרתה בזכרוני. אחותנו הצעירה היתה תינוקת, בת חצי־שנה בערך. אמא בישלה דייסה. היה זה לוקסוס גדול באותם הימים. אמא נתנה לי קצת מן הדייסה ונתנה לאחותי התינוקת. היא גמרה לפני, ואמא לקחה קצת ממני. אני זוכרת את הזעזוע שעבר עלי, שלוקחים ממני את ה־דבר הזה, שאני מקבלת לעיתים רחוקות כל כך.״

כאשר מלאו לגולדה חמש שנים, עברה משפחתה לפינסק. האב השאיר שם את מש־פחתו, ונסע לאמריקה לעשות קצת כסף.

נזכרת גולדה: „גרנו אז על־יד תחנת ה־משטרה, ואני, ובעיקר אמא, היינו שומעות את צעקות האימים של בחורים ובחורות שהיו אוסרים אותם בגלל פעילותם הבלתי־ליגלית ומכים אותם שם מכות רצח. באותם הימים נכנסו קוזקים לפינסק. הם היו דוהרים על סוסים, דורסים אנשים בדרך ומכים מכות רצח כל בחור ובחורה שהיו מוצאים.״

האם כתבה לאב באמריקה, שעליו לקחת אליו את כל המשפחה. וכך הגיעה גולדה למילווקי שבארצות־הברית. האב עבד כפועל ברכבת, האם פתחה מחלבה וגולדה עזרה בניהול החנות הקטנה. בגלל עזרה זו, היתה מאחרת לשיעוריה, ומחסירה ימים שלמים של לימודים.

גולדה סיימה את לימודיה, התכוננה לה־יות מורה. אבל לפני כן — היתה עסק־נית ונואמת באסיפות פועליות וציוניות.

את בעלה מוריס הכירה בעת ששהתה אצל אחותה שיינה בדנוור, בהיותה בת 16. מוריס היה אף הוא מהגר מרוסיה, מבוגר בכמה שנים מגולדה, סוציאליסט, טיפוס אינ־טלקטואלי, בלי מיקצוע, בעל הזיות וחסר־פרוטה. גולדה התרשמה מאוד מידיעותיו ה־נרחבות בספרות, הוקסמה ממה שכינתה אז „נשמתי היפה״.

ארבע שנים אחרי שנישאו — עלו ארצה. הנסיעה מניו־יורק ארכה 54 ימים, במקום 14. האונייה היתה שבר־כלי, פרצו בה דלי־קות, הצוות שבת כמה פעמים, המכונות הת־קלקלו, המהנדס הראשי נרצח, ולבסוף עגנה האונייה באלכסנדריה במקום ביפו. משם הגי־עה משפחת מאירסון ארצה ברכבת. אחרי שהייה קצרה בתל־אביב (דירה עלתה אז חמש לירות לחודש), הם התקבלו לקיבוץ מרחביה.

נזכרת גולדה: „אני חושבת שהדבר ש־הכריע לטובתנו היה הפטיפון שהבאנו אי־תנו. היה זה הפטיפון הראשון בארץ בלי ארובה, עם הרבה תקליטים, והוא עדיין נמצא במרחביה.״

אחרי שנתיים, לא יכול היה מוריס לשאת את חיי הקיבוץ. הוא רצה לשוב לאמריקה. כפשרה, עזבה המשפחה את מרחביה והת־יישבה בתל־אביב. היתה זו התחלת הקריי־רה של גולדה כעסקנית־ציבור מובהקת.

בתחילת שנות הארבעים, התפרדה החבי־לה. גולדה ומוריס נפרדו. הוא המשיך את חייו השקטים כמנהל חשבונות; היא ניהלה חשבונות אחרים לגמרי — עם מדינאים, עם אירגונים בינלאומיים, עם חברים־למפלגה. עד שלבסוף הגיעה אל המקום מס' 1.

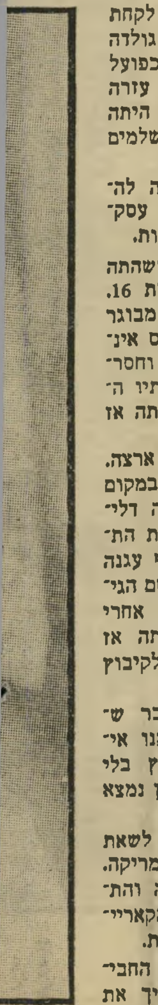

תמו

לחלות

, בחוף המערבי של
הגיעה גולדה בהיותה
ריר ישראל, התקבלה

על־ידי ראשי המימשל, נכבדי המקום, חזתה במופעים שנערכו לכבודה בהם היתה אורחת כבוד וכמו כן הוענק לה אז תואר ראש־שבט כבוד. בתמונה: גולדה מאיר לבושה כמו האשה הליברית אשר אירחה אותה.

גולדה

ות הכרולות ב־24 בדצמבר 1917 נישאה גולדה למוריס מאירסון. הוא היה סוציאליסט אך לא ציוני. אולם התנאי שלה לנישואין היה: התחייבות שראל ולחיות בקבוצה. כשהתקבלו כחברים בקיבוץ מרחביה, היתה גולדה אחת מ־3 נשים בין 32 גברים

הנערה המתבגרת גולדה (מאבוביץ׳) מאיר (מאירסון) רצתה להיות מורה, עם סיימה את חוק לימודיה. אולם אופייה ומרצה הדריכו אותה אל המדיניות. בת 16 הכירה את בעלה, נישאה לו שנים לאחר מכן.

מתרגשת תמונה זו צולמה כשהודיעו לה כי היא נבחרה כמועמדת לראשות־הממשלה.

מבשלת במיטבחה המפורסם, שהפך אגדה בעולם. נאמר באל־בום: „גם כראש־ממשלה לא זנחה את המיטבח.״

ספטמבר
ספטמבור

חדש ספטמבר הוא חודש ספטמבור — כלומר חדש טמבור. בחדש זה אנו מספקים כמות גדולה של צבעינו המעולים. בחדש זה רבבות בעלי בתים בישראל צובעים את דירתם להנאתם והופכים אותה לחדשה.

לצביעת דירתכם בדרך הטובה ביותר פנו לצבעי מומחה והוא יבצע את העבודה לשביעות רצונכם. אם יש לכם תיקונים או צביעה של שטחים לא מסובכים אנא שימו לב להוראות הבאות:

מה להכין: צבעים תוצרת טמבור שאין דומה להם ביופים, ובמספר הגוונים והסוגים המתאימים לכל מטרה. לצביעת קירות פנים אין כמו **אמולזין** פלסטי פ.וו.א. שקיים ב־47 גוונים מוכנים לשימוש.

אמולזין מדללים במים בלבד. **אמולזין** פלסטי פ.וו.א. נושם, רחיץ ואסתטי. לחדרי ילדים יש לעבור בשכבה ראשונה עם **בונדרול** ולדלל ב־30% טרפנטין ואח״כ שוב בשכבה אחת של **אמולזין** פ.וו.א. **טמבור**.

לדלתות, תריסים וארונות, צבע ראשון **סנטטי טמבור**. לצביעה עליונה **סופרלק** של טמבור המוגש ב־32 גוונים נהדרים מוכנים לשימוש, או **בטמבור־תריס** המיוחד לתריסים ואינו מושפע מקרני השמש ומגשמים בחורף. עץ בלתי צבוע, יש למרוח בשמן פשתן מדולל בכדי 30% טרפנטין לפני הצביעה **בסופרלק**.

במה צובעים: מברשות נקיות. שטחים קטנים צובעים במברשת של 1" עד 2". שטחים גדולים כגון דלתות ותריסים במברשות של 2" עד 4". מברשות של 3" עד 4" או גלילים, מתאימים לצביעת קירות באמולזין.

להסרת סיד לפני הצביעה יש להשתמש בניר זכוכית מס׳ 3. ללטוש משתמשים בניר זכוכית מס׳ 2. ללטוש צבע מבריק (לפני הצביעה העליונה) משתמשים בניר זכוכית מס׳ 1.

כתמי צבע: לאחר הצביעה יש לנקות כתמי צבעים בטרפנטין או בנפט. כתמי אמולזין וסופרלק מנקים במים. אם התיבשו יש לנקותם באציטון או בספירט.

מדללים ואביזרי עזר: מדלל אידיאלי הוא הטרפנטין של טמבור, המתאים לדלול רוב הצבעים. אמולזין פלסטי פ.וו.א. מדללים אך ורק במים.

שפכטל (מרית) למלוי סדקים לפני הצביעה. החמרים הדרושים: לק שפכטל, פלסטומרק, או קלסימו של טמבור.

מקל לבחישת הצבעים תוך כדי צביעה, וכמה פחיות נקיות לצבעים השונים. עתונים ישנים לכסוי הרצפה והרהיטים.

שימו לב: הוראות השימוש בצבעים של טמבור תמצאו על גבי הקופסאות.

ייעוץ חינם: ייעוץ מקצועי חינם ניתן על ידי המחלקה המיוחדת שלנו שתייעץ לכם ותענה על כל שאלות צביעה מיוחדות, ת.ד. 668 חיפה, או ת.ד. 507 תל־אביב.

טמבור, לנוי ולהידור בכל חדש, ובעיקר בספטמבור.

טמבור

במדינה

(המשך מעמוד 18)
אחד אי־אפשר להגיד והוא — ,זה לא מעניין אותנו, גם בעיראק נישלו יהודים׳.״

עצם לאירגוני־הטרור. ברור, לדעת בני־שיחי, שאם נשיא מצרים יסכים לשלום, יצטרך להשליך עצם לעבר אירגוני־הטרור. לא כדי להפסיק לחלוטין את פעילותם — דבר זה הינו בלתי־אפשרי, לדעת שני בני־שיחי — אלא כדי להגביל כמה שיותר את תמיכת ממשלות־ערב בשרידי האירגונים ש־יוסיפו להילחם בישראל בתקופת ביצועו של הסכם מודרג מעין זה.

עצם כזו יהיו הפיצויים והעזרה לשיקומם של הפליטים, ופינוי הגדה המערבית.

„אולם העיקר,״ הטעים הדיפלומט לסיום, „אם ישראל באמת רוצה בשלום — היא חייבת לעשות כל הדברים הללו בסודיות מוחלטת, בשלב ראשון, ולנהל את המו״מ בהשתתפות צד שלישי, פחות לוחם.

„בתנאי שאכן היא רוצה בכך.״

פשעים

לא תשדוד פרוצות

גבר בעל חזות תמימה עמד השבוע בפני בית משפט השלום בתל־אביב. הופעתו על דוכן הנאשמים העלתה פליאה בלב הצופים, וייתכן שאף בעיני השופט עצמו. תובע ה־משטרה נראה פחות תמה: העבירה בה הגבר התמים נחשד לא היתה תמימה כלל ועיקר.

ראובן סומרלי נחשד, לדברי בא־כוח ה־משטרה, באחת העבירות הפחות סימפטיות: שוד פרוצה. לדברי התביעה יצאו סומרלי וחבורה מידידיו למסע־תענוגות בכביש חיפה. בדרכם הבחינו בקבוצת פרוצות, המאכלסות קטע כביש זה בשעות הערב.

החבורה עצרה ליד הבחורות, בחרה באחת מהן, ולאחר שגמרו על המחיר, יצאו ב־צוותא לחוף תל־ברוך. על שפת־הים באו יושבי המכונית, זה אחרי זה, במגע עם ה־בחורה. גם ראובן סומרלי, כמובן. אחרי ש־שכב איתה, שילם סומרלי לפרוצה את ה־סכום המוסכם. אולם ברגע שזו הכניסה את הפדיון לארנקה, זינק סומרלי, חטף ממנה את ארנקה, קפץ לתוך המכונית, ויחד עם חבריו נמלט מן המקום. לפרוצה הנדהמת והזועמת לא נותר אלא להיחפז לתחנת ה־משטרה הקרובה ביותר.

זונה שוות־זכויות. המשטרה פתחה מייד בחקירה, וכעבור יומיים היה סומרלי בידיה. בבית־המשפט הכחיש סומרלי הכל מכל בכל, טען שלא היו דברים מעולם. למרות זאת, ציווה השופט בוריס רפפורט לעוצרו לשלושה ימים, ורק לאחריהם שיח־ררו בערבות אלף ל״י.

סומרלי עזב את בית המשפט אבל וחפוי ראש. הופעתו הבוטחת מלפני שלושה ימים נעלמה כליל. מן הסתם הספיק להרהר בשא־לה, באם כדאי להסתמך על מעמדה הבלתי־חוקי של פרוצה, כאשר באים לשדוד אותה. לפי הבעת פניו, היתה מסקנתו שלילית.

אהבה לכל החבר׳ה

כהן בכיר הוא בחור שחרחר ויפה־תואר. גם סיגנון־הופעה יש לו: הרושם שהוא עו־שה — בעיקר של בחורה — הוא של גבר עליז ופזרן, שהפרוטה מצוייה בכיסו. ה־תוצאה: בנות המין החלש נהגו להימשך אליו כזבובים לדבש.

אחת מהן היתה גם גיזלה הרשברג, נערה צעירה ותמימה. בכיר הכיר אותה במסיבה, הזמינה לבילויים בדיסקוטקים ובשאר מקו־מות הבילוי בתל־אביב ויפו. הוא גם טרח להוכיח לה את אהבתו, ולספר לה עד כמה היא חשובה לו וכו׳, כפי שגברים אומרים לבחורה בלילות ירח.

לעבוד קצת בזנות. הופעתו הפת־אומית של בכיר על ספסל הנאשמים הצבי־עה שמלבד אהבה ונישואין, הציע בכיר ל־גיזלה כמה דברים נוספים.

לדברי תובע המשטרה החל בכיר לשכנע את גיזלה שיש לו הרבה הוצאות עליה ו־לכן היא צריכה לעזור לו בפרנסה. הצע־תו: לעבוד בזנות. גיזלה התנגדה בתוקף, ביחוד שאין מיקצוע זה תואם את מעמדה בעתיד כאשתו של בכיר. אולם בכיר עמד על שלו. הוא הביא חבורה של גברים אל חדרה, ציווה עליה לשכב איתם.

גיזלה לא היססה הרבה, עזבה את ה־מקום ישר לתחנת המשטרה הקרובה.

בעיקבות כך נופש עתה בכיר היפה ב־בית סוהר, למרות טענותיו כי כל סיפורה של גיזלה מצוץ מן האצבע. השופט העדיף להאמין לגירסה שלה על המיקרה.

„לא רוצה מחיאות-כפיים — רוצה שהקהל יחשוב״ אומר יוצרו של מחזה ישראלי חדש, מדהים ומהמם, אשר מוקיע את השיטה בה מבססים מישטרים שונים ושליטים למיניהם את שילטונם

מפלצת הכוח

ז׳ילברטו טופאנו

זה אינו מחזה. זו אינה הצגה. אבל כוח הכוח המועלה עתה בתיאטרון בימות אינו זקוק להגדרה. אפשר להתווכח אם זהו תיאטרון מחאה או מסכת פוליטית. אבל אין כל ספק שזהו התיאטרון בהתגלמותו, ה־מעניק חווייה בלתי צפוייה, מהסוג שהתיט־רון הישראלי לא זכה לה מזה זמן רב.

מבחינת הנושא מבוסס כוח הכוח על מש־פט הרוזנברגים — יוליוס ואתל רוזנברג, שני היהודים האמריקאים, שהואשמו בתחי־לת שנות ה־50 במכירת סודות האטום של ארצות־הברית לברית־המועצות. הורשעו ב־דין והוצאו להורג על הכיסא החשמלי. מ־בחינת התוכן מורכב כוח הכוח מאוסף של תעודות, נאומים, ידיעות ומאמרים בעיתונות, בתוספת שירים בסיגנון נאיבי. מבחינת ה־מישחק — מוגש החומר על הבמה בידי קבו־צה של 8 צעירים, רובם בלתי ידועים ובלתי מוכרים, המופיעים בסיגנון הניכור הברכט־ייני, מחליפים דמויות ותפקידים ומגובשים כצוות שאין בו אף צרימה אחת.

כדי לחוש את עוצמתו של כוח הכוח צריך לראות אותו. האיש שיצר יצירה תיאטרונית מהממת זו הוא ז׳ילברטו טופאנו, איטלקי צעיר שהתיישב לפני שנה בארץ, נשא אשה ישראלית והספיק כבר לביים כאן את ספון דיבר בתיאטרון בימות ואת הסרט הישראלי מצור. ז׳ילברטו הוא האיש שכתב וביים את כוח הכוח.

★ ★ ★

הסביר ז׳ילברטו את האספקטים השו־נים המתעוררים למראה תיאטרונו:

בן־האדם הוא יצור פוליטי. אמן הוא קו־דם כל בן־אדם, ובתור שכזה גם הוא יצור פוליטי. האמן מייצג לא רק את עצמו, אלא את הקולקטיב, את הקהילה, ויש לו אחריות קולקטיבית.

מאחר שהמציאות שלנו פוליטית, לא רק שאיני רואה פסול באמנות המתארת מציאות זו, אלא שאני סבור שזו חובתה לעסוק בה.

אינני חושב שהצגה העוסקת בנושא פולי־טי סוציולוגי שונה מכל תיאטרון אחד, אני מאמין שהיא מספקת את הבידור התיאט־רוני האמיתי. משמעותו של הבידור אינה רק לצחוק. להבין דברים, להתקדם לאורך התהליך של ההבנה — גם זה בידור. למע־שה, זאת היא הצורה היסודית ביותר של בידור, התמימה ביותר. זהו הבידור הראשו־ני של כל ילד.

ילדים הם סקרנים ותאבים לדעת. אין להם בידור טוב יותר מאשר להבין, לדעת איך מכונה פועלת. הצרה היא שהמבוגרים עיי־פים כבר מלעסוק בסוג זה של בידור.

★ ★ ★

הצגה מבוססת על פרשת הרוזנ־ברגים. אומרים שזה עניין ישן ובלתי־אקטואלי. אולי פרשת הרוזנברגים עצמה אינה אקטואלית, למרות שבשנים האחרונות נכתבו עליה מספר מחזות בצרפת, באנגליה ובארצות־הברית. אבל כסמל היא עדיין אק־טואלית. קודם כל, אקטואלית לגבי ארצות־הברית עצמה — אז התרחשה הפרשה על רקע מלחמת קוריאה וכיום קיימת מלחמת וייט־נאם — והשימוש בכוח מצד השלטון כדי להשיג את מטרותיו קיים גם כיום, אם כי באמצעים שונים.

אבל הנושא הוא אקטואלי לא רק מפני שהוא יכול לחזור בכל רגע, ובכל מקום, אלא מפני שהוא כבר קיים. הבלוף של צורת השלטון המכנה את עצמה דמוקרטיה נעשה ויותר ויותר ברור. זוהי השיטה של הכוח במערב. במזרח, בארצות הקומוניסטיות, ה־שיטה היא ברוטאלית וגלוייה. במערב ה־שימוש של השלטון בכוחו לשם דיכוי הוא מוסווה — באמצעות המעגל הבלתי ניתן ל־פריצה של אמצעי הייצור ואמצעי השיווק, כמו שאומר שיר אחד בהצגה:

אל תשאל שאלות! / כבד את השלטונות! / אל תחשוב, חושבים בשבילך! / אל תת־חוב את אפך.

עבוד שמונה שעות / טלוויזיה — ארבע שעות: / קנה בית! הקם משפחה! / כבד את מעסיקך!

הנושא האמיתי מאחורי פרשת הרוזנבר־גים הוא המאבק לחופש, וזה הנושא ה־מעניין אותי בתיאטרון ובקולנוע. השימוש באמצעים התיאטרליים מאפשר למתוח בי־קורת על מיבנה המציאות.

בסוף הצגת כוח הכוח קושרים השחקנים חבלים למיפלצת המסמלת את שתי מעצמות העל, מניחים את קצות החבלים על הבמה אל מול הקהל ויוצאים. אילו יכולתי, הייתי משאיר את השחקנים עם החבלים ביד ש־יחכו ויראו מה יקרה. היית מסיים כך את ההצגה, כי סוף של יציאה מהבמה אינו ל־רוחי. יציאה כזו מעוררת את הקהל למחוא כף. אינני רוצה שימחאו כפיים בתום ה־הצגה. זה פשוט לא נכון בהצגה כזאת. הייתי רוצה שהצופים ימשיכו לשבת באולם, לדבר עם השחקנים ולהתווכח, או שיילכו הביתה ויחשבו, בלי למחוא כף.

★ ★ ★

אני תושב ארעי בארץ. נולדתי וגדל־תי באיטליה. המחזה שלי, כוח הכוח, עוסק בפרשה שהתרחשה בארצות־הברית. למרות זאת אני חושב שזהו מחזה ישראלי.

אינני רוצה לומר בזאת שבישראל קיימות כיום סכנות לתופעות כמו המק־ארתיזם. אם היו מתעוררות סכנות כאלה בחברה הישר־אלית — אינני מאמין שהיו מצליחות. חוש הביקורת של הישראלים הוא חזק מדי והם לא היו מרשים זאת.

גיבורי המחזה, כמו גיבורי הפרשה ב־מציאות, הם יהודים. לא רק הקורבנות־הרו־זנברגים, אלא גם עדי־השקר, התובע והשו־פט — כולם היו יהודים. העובדה שהקורב־נות הם יהודים ושהמשיטר השתמש ביהו־דים כדי לחסלם, היא רבת משמעות ועוזרת להבין את מה שמתרחש במישחק העולמי הכללי.

אבל לא זה מה שעושה את המחזה ישר־אלי. הנושא הוא אוניברסאלי. אבל העובדה שכתבתי אותו כאן בישראל; העובדה ש־אשתי שהיא ישראלית עזרה לי בכתיבתו; העובדה שעבדתי על המחזה וליטשתי אותו עם שחקנים ישראליים, העובדה שעבדתי ב־שיתוף פעולה עם מלחין ישראלי, יוחנן זראי — לכל אלה היתה השפעה מכרעת על אופי המחזה וצורתו.

מנגנון החושך

צוות שחקני הצגת כוח הכוח במסיכות על פניהם. המסיכה חסרת הזהות מסמלת את אמצעי הדיכוי של המשטר המדכא — שירותי הביטחון, הבולשת, מערכת השיפוט — הכוח חסר הפנים והאופי המדכא את חופש הפרט. במישטר הדמוקרטי המערבי מוסווה הכוח המדכא בתוך מוסדות אלה, ובקומוניסטי הוא גלוי וברוטלי.

שערורייה בדיסקוטק סטודנטים ,,המפגש" • המ-סיבה הגדולה של הצנחנים • חיל האוויר מגלה את איריס

טבילת האש של הנסיכות

יתכן שלא קל להיות מכוער או עני או טיפש, אך את מי זה מעניין. העיקר שגם לא קל לא להיות יפה או עשיר או חכם או מפורסם. כל מי שמבין בזה אומר ככה.

השבוע למדו את השיעור הנסיכות איריס וריקי וסגנית הנסיכה ציפי, אשר לראשונה מאז זכו בתאריהן, הופיעו בפומבי, בתוכנית הרדיו האדם השלישי של גלי צה"ל, שעורך אבינועם קורן.

במיקרה של הנסיכות, האדם האמיתי היתה איריס, וציפי וריקי היו המחליפות שלה, וכל העסק התקיים בבסיס חיל־אוויר אי.

בחלק הראשון מצא הצוות את גילה גולן וכו׳ שקיבלה נשיקות אפילו מן

ריקי

העורך ואשתו שולה חן, אבל לכבוד הנסי־כות הורידו אותם מהבמה ובמקומם העלו שלוש נפשות טובות מן הקהל.

המראיינים ניגשו ישר לעניין: איפה את גרה? בת כמה את? ועוד כל מיני שאלות לספק את סקרנותם האישית.

הפרגוד סולק, ועזריה רפופורט שאל את המראיינים אם עכשיו, אחרי שמצאו את אי־ריס, הם רוצים לשאול אותה עוד משהו. ואז התחילו החיים הקשים: בת כמה את? (השאלה הכי נשאלת בכל הערב) מה, רק עולה לחמישית? שאל בייאוש השני, והתאו־

איריס

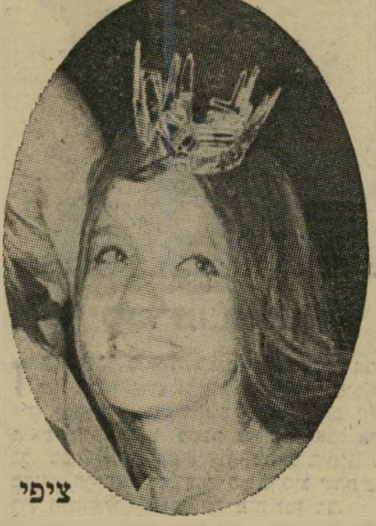

ציפי

שש רק כשריקי סיפרה שהיא כבר בת 17.

האם התואר לא מפריע לך אצל החברות שלך? שואל השלישי את איריס.

זה תלוי בהן, באה התשובה, א נ י לא מר־גישה למעלה מהן. ואחרי כל זה לא מצאו מה לאחל לה, חוץ מהצלחה בלימודים.

גילה גולן: נשיקות מאבי ושולה

לרקוד בשתי חתונות

השבוע נערכה הצגת המאה של לא ביום ולא בלילה במועדון צוותא. אם לא ביקרתם שם מזמן, כדאי שתדעו שממועדון צוותא הישן נשאר רק השם. במקום מועדון, זה עכשיו אולם תיאטרון, לא נוח במיוחד,

ברנשטיין כהן: כמה מילים

אבל עסוק מאוד. כרגע, למשל, רצות בו כ־עשר הצגות בבת אחת, ובלילות שישי ושבת מתקיימות גם הצגות חצות.

בפואייה לא משחקים יותר שח ולא דנים על בעיות העולם כמו בימים ההם, אלא מק־סימום שותים משהו בין מערכה למערכה ורצים לתפוס כיסא, כי המקומות באולם אינם מסומנים.

אבל נחזור להצגה ולמה שקרה אחריה.

מפיקת ההצגה, אורה יריב, ערכה למשתת־פים מסיבה קטנה בפואייה. במסיבה שתו מיץ ויין ואכלו עוגות ומרים ברנשטיין־כהן אמ־רה כמה מילים, ולכן קשה היה להבין מדוע

ג'יימס בונד ושות' מ,המפגש'

לא היינו מטרידים אתכם בצרות ה־אישיות שלנו, שנאמר ילצ"ם, לולא היה לצרות גם מוסר השכל.

ומעשה שהיה, כך היה:

בליל שישי יצאנו כדרכנו לרחרח במוע־דוני הלילה ובדיסקוטקים למיניהם, כדי לס־פר לכם אחר כך מה הרווחתם ומה הפסדתם — בעיקר מה הפסדתם — ואולי גם לצלם איזו נערה יפה, שיהיה נעים להסתכל.

וכך, כשליבנו רוחש אך טוב וחסד לכל ברואי עולם, כולל הולכי על שתיים, נכנסנו לדיסקוטק הסטודנטים המיפגש, תוך תאווה עזה ללמוד איך מבלה את זמנה האינטליגנ־ציה הצעירה.

הדבר הראשון שבלט לעין היתה נערת־חמד, שפשוט בושה לשמור בסוד, ובתמימו־תנו האופיינית שלפנו את המצלמה... והת־חילו הצרות.

עלמת־החמד כבר עמדה בפוזה, הפלאש כבר הורם, ופתאום אנו רואים דרך העדשה גברת אחרת, שהתייצבה כארי מול העדשה והכריזה:

„אסור לצלם פה!"

לא הספקנו לשאול למה ומדוע, מפני ש־הגיע בעל המועדון, אריה רפאלי, והוביל אותנו החוצה. ליתר ביטחון הוריד את ה־עדשה מעל המצלמה שלנו, חסם את היציאה ובפוזה ג'יימס בונדית הכריז: „את הפילם!"

אזרנו את כל כוחנו הנשי וניסינו לפרוץ את המחסום, אבל איפה — הגברא רבא חסם את הדרך, כאילו שאנחנו גנבנו לו את העדשה ולא הוא לנו

בסוף מאיים הוסיף: „אני אקרא למשטרה."

אמרנו בנימוס: „יופי." וישבנו לחכות.

רבע שעה, חצי שעה, שעה, ואנחנו עוד יושבים, בלי עדשה, והדרך לחופש חסומה.

בינתיים, כדי שלא נשתעמם חלילה, חילק לנו בעל הבית מחמאות, כשהוא נעזר לצורך זה בשותפיו ובשתיים מידידותיו, משולה־

מפקח ארזי: עדשה וטרמפ

בות ועל סף היסטריה, שרק חיכו להזדמנות לעבור מדיבורים להגשמה מעשית.

לא נחזור על המונולוגים הנ"ל, כדי לא לפגוע בריגשותיכם העדינים. נציין רק ש־התייחסו לצורתנו, אישיותנו, הורינו והורי הורינו וכמובן לרמת המוסר הירודה שלנו.

ג'נטלמן נוסף מידידי המקום וממוקיריו הציע בפשטות: „מה הבעיות? נוציא לה את הפילם בכוח, ודי."

אל תחשבו שבמשך כל הפעילות הזאת ישבנו בשקט, זה בניגוד לאופי שלנו. כל אימת שאיזה אינטליגנט צעיר יצא מן הדיס־קוטק, התקרבנו למחסום בצורת מר אריה רפאלי וביקשנו: „אנא, טלפן למשטרה."

וכאן מגיע מוסר ההשכל:

אולי עברתם פעם נסיון דומה. אנו מקווים שלא, ולא מאחלים לכם שתצטרכו פעם איזה שרות קטן מזולתכם, מפני שלזולתכם אין זמן לעניינים כאלה.

איש לא הסכים לטלפן למשטרה.

ה ם לא מחפשים להם צרות. ה ם לא רוצים להסתבך. מה פתאום לטלפן למשטרה כשבחורה כלואה בדיסקוטק מבקשת אותם?

לא מעניין אותם חופש הפרט, שום דבר לא מעניין אותם. פרט, אולי, לאישיותם ה־עלובה. אז שתדעו למה לחכות מהאינטלי־גנציה הצעירה. בכל אופן, מזו המסתובבת בדיסקוטק המיפגש.

נוסיף רק שלבסוף הצלחנו להתפלח משם ולהזמין את המשטרה. הגיע המפקח מרדכי ארזי, שהחזיר לנו את העדשה, את השקט הנפשי והסיע אותנו הביתה.

יפהפיה אלמונית: את הפילם

אלי ואמנה: חיבוקים במקום הנכון

סלונים וזרצקי: חתונה שניה בפאב

השחקן אלי כהן כל כך עצבני.

הסתבר שאלי לא היה עצבני בגלל היין, או העוגות, אלא מפני שקשה לבן־אדם לרקוד בשתי חתונות, ובמיוחד כשאלו הן החתונות שלו. וכשהחתונה השנייה כבר מוכנה ב־פאב, בראשות המפיק מוטי סלונים והבמאי יונה זרצקי העומדים להפיק את ההצגה הזו בצורת סרט, ושלכבוד הסרט, שעדיין לא נולד, הזמינו את אלי ואת שאר השחקנים למסיבה השנייה הזו, בפאב.

טוב, בסוף הצליחו אלי ואשתו אמנה להש־תחרר איכשהו, ולהגיע כל עוד נפשם בם ל־פאב.

הם התיישבו לתפוס נשימת אוויר, והאזינו בקשב למרים ברנשטיין־כהן, שאמרה כמה מילים.

אחר־כך הסבירו המפיק והבמאי שעלילת ההצגה תהווה רק כשלושים אחוז מעלילת הסרט, וכו׳, אבל אלי כהן כבר לא היה שם באופן רוחני. הוא היה עסוק בלחבק את אשתו אמנה, ואם הייתם רואים אותה, הייתם מבינים למה.

למען האמת, הם התחבקו כל כך משכנע, שהבמאי והמפיק החליטו מייד לתת לאמנה תפקיד בסרט, כחברתו של אלי, הגוטשת אותו כשהוא מתעוור.

זה רק מוכיח שאין לך דבר קונסטרוקטיבי כמו לחבק את האדם הנכון במקום הנכון.

'יום הולדת אגדתי'

פעם היה כבוד לחופש הפרט. אפילו הרצל אמר: אם תרצו — אין זו אגדה. לא רוצים — לכו לקולנוע, שחקו קלפים ותעשו מה שמתחשק לכם. מאז השתנו הזמנים. פרצו שתי מלחמות עולם, קמה ההסתדרות, ואותנו לא שואלים יותר כלום, אלא מאגדים אגדות, אם נרצה ואם לא נרצה.

יש לנו אגדת יחידה 101, אגדת אריק שרון, אגדת משה דיין, המחלקה הערבית, וכו׳. ומאז מלחמת ששת הימים האגדתית, ישנם אפילו כמה אזרחים המתפרנסים מזה.

השבוע נכנס חלק נכבד מן האגדות ל־אוטו שלהם ונסע לבקר את מאיר הרציון האגדי באחוזת שושנה שליד כוכב הירדן, מפני שגם לאגדות יש ימי־הולדת ויובלות.

לאגדות יש גם תיאבון בריא, ולכן, לכבוד האירוע, נשחטו עשרים כבשים, וג׳קי מ־ג׳קי וציון מציון נסעו עוד קודם לכן להכין אותם לכבוד 300 האורחים. למזון הרוחני דאגו מיטב אמני ישראל, שישבו מסביב ל־מדורה לצידן של האגדות, אכלו ושתו ושרו בצוותא שירי נוסטלגיה. יהורם גאון ניהל את השירה בציבור, שייקה אופיר, חווה אלבר־שטיין ולהקת פיקוד דיזנגוף תרמו ממיטב כישרונם, אורי זוהר הצחיק ושולי נתן שרה את ירושלים של זהב.

אחר־כך סיפרו צ׳יזבאטים, והציגו סקא־צ׳ים, ובבוקר נסעו לשחות בכינרת, וחזרו לתל־אביב עייפים, מאושרים ונקיים.

אלה שלא שחו, חזרו רק עייפים ומאו־שרים.

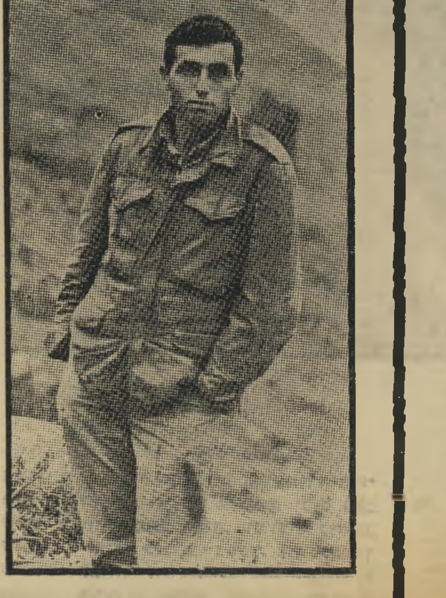

הרציון: 20 כבשים בשר ודם

קולנוע

סרטים
רצח מוסרי

המשימה הקשה (תל־אביב, תל־אביב). האדם המודרני לא יודע כבר מה זה בדיוק רע. עולם הערכים הברור והמוגדר התערער, והוא עומד מבולבל מול מה שהיה פעם רע ומה שהיה פעם טוב, והיום הוא לא זה ולא זה.

הבוס השולח את ג׳יימס קובורן לסידרת רציחות בשכר, מביע את הדברים הללו ב־חיוך מקסים, בפנים מרתקות ומעוררות אמון, כשבעיניו מבט חביב ונעים של איש נחמד ונוח לבריות. „כן, זה רע לרצוח," הוא אומר, „אבל לא עד כדי כך רע." או: „כן, זה טוב לאהוב, אבל לא עד כדי כך טוב."

פעם רצח היה פשע איום, ומזוויע. היום, בעזרת הטלוויזיה והעיתונות, האדם רואה רציחות יומיומיות, והן מקבלות גושפנקה מערכים צודקים המצדיקים אותו. והאדם מת־רגל, וההרגל הזה הכשיר אותו לרציחות המוניות באושוויץ, ויכשיר אותו לעוד רצי־חות המוניות בחלקי עולם אחרים.

הרעיונות הללו מובאים בסרט בעזרת מו־נולוגים מעניינים, ובעזרת תיאור חיין של ג׳יימס קובורן, הרוצח השכיר, העושה את מלאכתו בצורה נקייה ושקטה, ללא כל מתח והתרגשות.

אבל חייו של הרוצח השכיר אינם כה מעניינים כמו הרעיונות אותם באו לגלם.

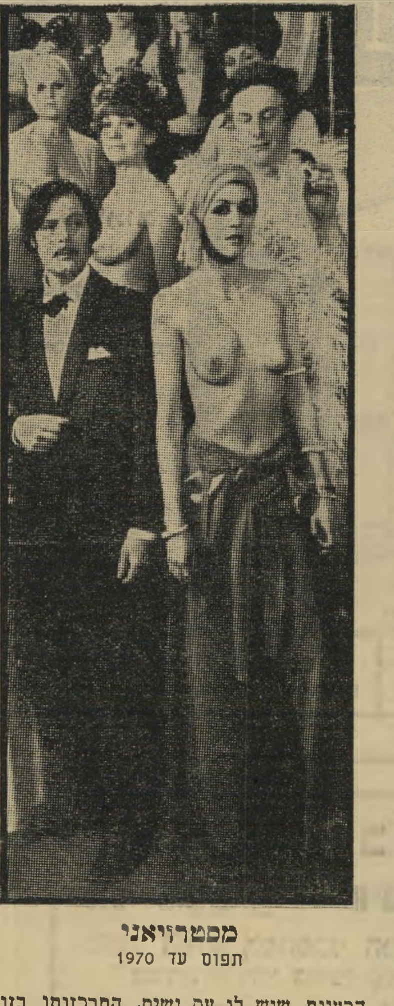

מסטרויאני
תפוס עד 1970

הבעיות שיש לו עם נשים, התרכזותו בזו־נות בלבד, עד שהוא מגלה את אשת חייו (לי רמיק), אשה עשירה ותמהונית, ההיסו־סים שהוא מגלה פתאום, לאחר שהתאהב, ולאדר שהכיר את קורבנו האחרון, שהיה בעבר רוצח שכיר כמוהו, המאבק המתגלה פתאום בין היצר הטוב והרע, שלא היו קיי־מים בו לפני כן, כל הדברים הללו ניתנים בצורה מאוד לא מושלמת ולא גמורה, הגי־בורים אינם מתגלים, לא בפעולות ולא ב־דיבורים, ואם מתעלמים מהם, נשאר הסרט בגדר שיחה נעימה, המובאת על־ידי שחקנים כישרוניים מאוד, ויכולה לרתק כל מי ש־אוהב שיחות מעניינות.

כוכבים
למה לא?

ההתעניינות הגדולה שהעולם מתעניין ב־ישראל גורמת לכל מיני כוכבים גדולים ל־הסכים וגם לרצות לשחק בסרטים המתר־חשים בארץ ומוסרטים בארץ. כך יצא לנו לראות את רומי שניידר ואת מריה של, ב־רגעים האחרונים לפני היעלמותן לתוך הנצח. כך ייצא לנו לראות, כנראה, בקרוב, את ריצ׳ארד האריס, בסרטו של אורי זוהר, בלומפילד, ואולי גם את ג׳ורג׳ סגל, בסרטו הבא של אורי זוהר, לפי תסריט של רבקה כהן, והבשורות המשמחות הללו מביאות תקוות גדולות לליבו של כל ישראלי גא ה־מתעניין בסרטים.

כך קרה שאחד התסריטאים הגאים שלנו ישב וחשב שלמה ג׳ורג׳ סגל וריצ׳ארד הא־ריס כן ,ומרצ׳לו מסטרויאני לא? הוא כתב לכוכב האיטלקי מכתב, וגם צירף אליו תס־ריט על שני ג׳יימס בונדים, האחד ישראלי והאחד ערבי, המתחרים ביניהם על כורים אטומיים ועל מדענים גרמניים ועל כל מיני דברים דומים.

השבוע הוא קיבל תשובה אדיבה מאוד, ה־חתומה על־ידי השחקן עצמו, ובתשובה כתוב שהשחקן קרא את התסריט, והתסריט מצא מאוד חן בעיניו, והוא היה מאוד רוצה

יהורם גאון
מאושפז עד הסצינה הבאה

לבוא לישראל ולהסריט בה, אלא שלוח ה־זמנים שלו תפוס לחלוטין עד סוף שנת שבעים.

התסריטאי לא נואש. הוא אומר שבימי השפע העכשוויים אפילו עם תשובה שלילית משחקן כזה — אפשר להשיג משקיעים וממנים.

גאון
בבית־חולים

מה קרה ליהורם גאון, מי פצע אותו? מדוע הוא שכב יום שלם בבית־החולים אי־כילוב? היו על העניין כל מיני ידיעות. ה־מקורות המוסמכים של בית־החולים איכי־לוב; כלומר, האחיות, נהגי האמבולנס ו־נושאי האלונקות, אמרו שהוא נפצע ממוקש בעת ההסרטה. בדיזנגוף אמרו שמה שפצע אותו זה פצעי־אהבה. שאיזו מעריצה אלמו־נית התקיפה אותו בחשכת הליל. אמרו גם שהוא סובל מעייפות, אחרי ההסרטה של הפריצה הגדולה, ששם הוא מבצע תפקיד מסובך, המורכב מהרבה ריצות ומאמצים פי־זיים.

בעצם, לא היתה שום כוונה שהדבר יוצא לרחוב הרחב. אבל זה הוצא בעזרת בחורה דיזנגופית, שבאה לבקר את האמא שלה חו־לת־הכליות, ועברה במיקרה דרך חדר העזרה הראשונה.

„ראית מי שוכב שם?" היא שאלה את האמא שלה, שבקושי ידעה איפה היא עצמה שוכבת. „יהורם גאון!" הבחורה הבי־אה את הידיעה לדיזנגוף, ונהגי האמבולנס והאחיות העבירו לשם איכשהו גם את ה־שיפוצים והתיקונים של אותה ידיעה מר־עישה.

האמת היא שיהורם גאון שכב בבית־החו־לים איכילוב לא יום אחד, אלא יומיים. וה־אמת היא, שהוא היה באמת פצוע, ואפילו די קשה, אבל כל זה רק לצורכי הסרטה, מול המצלמות שצילמו את הסצינה הראשונה של הסרט, בה הוא עוזב את בית־החולים כדי להצטרף למיבצע הפריצה לכלא הסורי.

אנשים

מי הדוד במיטה של אמא?

מנהיגי מפלגת העבודה אינם מסתפקים בנצחונם הגדול על שר הביטחון **משה דיין**, שנכנע ולא פרש ממפלגתם. כשהופיע השבוע שר־החוץ **אבא אבן** בפני תא הכתבים לענייני מפלגות, אמר בליגלוג: „התרשמתי תמיד שרעיון הפרישה לא עלה על דעתו של דיין באופן רציני.” וזאת אף על פי „שהמפלגה לא קיבלה בנוסח המצע את ניסוחיו של דיין בכמה עניינים יסודיים.” המשיך אבן ופירט: „הוחלט, בניגוד לדעתו של דיין, שלא לנטוש את הקביעה של גבולות מוסכמים ובטוחים. לא נתקבלה הצעת דיין לשילובם הכלכלי של תושבי השטחים, ולא נתקבלה הצעתו להחיל את המשפט הישראלי על השטחים.” ● מתברר שהתפוח באמת אינו נופל רחוק מהעץ. אחרי **שעוזי ברעם**, בנו של ח״כ **משה ברעם**, יו״ר סיעת המערך בכנסת, הגיע לתפקיד מזכיר המישמרת הצעירה של מפלגת העבודה, נתקנא בו **מאיר משל**, סטודנט לכלכלה באוניברסיטת תל־אביב ובנו של ראש המחלקה לאיגוד מיקצועי בהסתדרות, **ירוחם משל**, שהחל גם הוא מגלה פעילות פוליטית. צעדו הפוליטי הראשון: ראיון למוסף הבחירות של המערך, באמת, בו הוא מודיע מדוע הוא מתכוון להצביע דווקא עבור המערך. ● אחד שכבר גילה פעילות פוליטית אבל נכשל בגלל שיקולים מוטעים, הוא ח״כ **אמנון לין**. אחרי שלין, הנשוי לבתו של **אבא חושי** המנוח, הופיע בכנס חברי רפ״י לשעבר שנערך לפני כחודשיים בסינרמה, החלה קרנו יורדת בעיני צמרת מפלגת העבודה. לכן פנו כמה ידידים של משפחת חושי לשר העבודה **יוסף אלמוגי** וביקשו ממנו שיפעל כדי שלין יופיע כנציג חיפה ברשימת המערך לכנסת השביעית, לצד אלמוגי ו**משה ורטמן**. אך מנהיגי העבודה אינם נוטים לסלוח לחבר שסרח ולא מתלהבים לשבצו ברשימה. ● מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, ניצב **שאול רוזוליו**, עובד קשה. לכן מלחשים בצמרת המשטרה כי הוא המועמד הבא לתפקיד מפכ״ל המשטרה, אחרי שיפרוש המפכ״ל

הם לוקחים ברצינות את הבדיחה הפוליטית

השבוע יצא לאור ספר אקטואלי ביותר. העיתונאים **אורי סלע** ו**שרגא הר־גיל** ליקטו, תחת הכותרת „אוצר

מלקט סלע

הבדיחה הפוליטית”, כ־300 עמודי בדיחות פוליטיות. הרוצה לצחוק, יכול בלב שקט לצחוק מהבדיחות. הרוצה לחשוב קימעה, יכול לגלות בספר זה מדריך שימושי לבוחר הקטן, לקראת הבחירות לכנסת הבאות עלינו לטובה. והרוצה להיות פסימיסט, [illegible]

תיאטרון בימות מציג:

כח הכח

אשמות שוא בשרות המשטרים

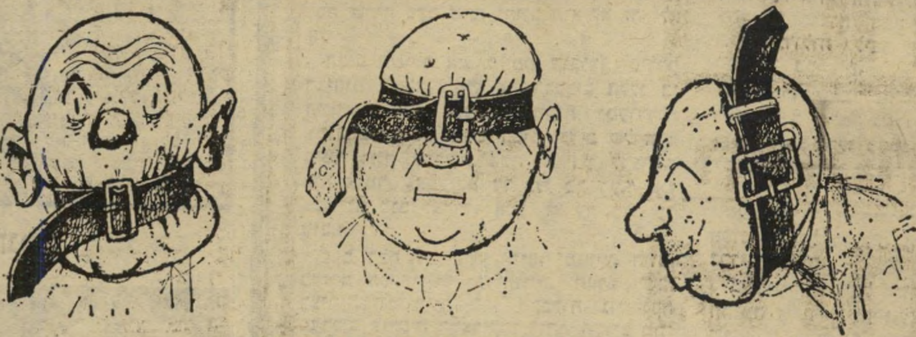

הטיפוס האהוב על שרותי הבטחון

לא שומע, לא רואה, לא מדבר

מכשירי איכות במחירי הפתעה!

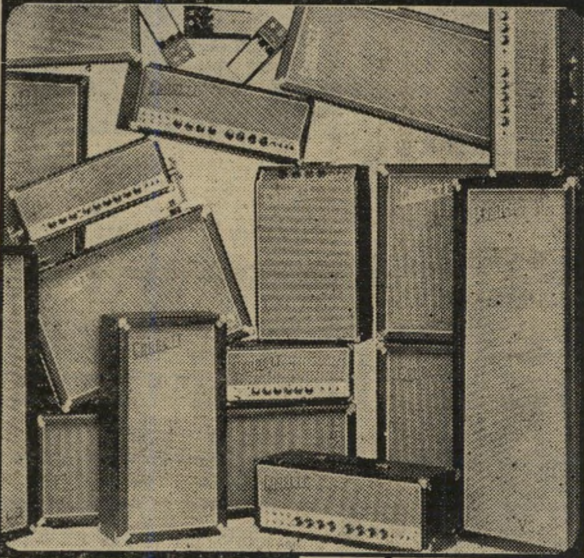

למלונות וקיבוצים

מערכות הגברה למיקרופונים, מוסיקת־רקע וכו׳.

ללהקות

ציוד שירה ונגינה

GARRETT | הזוג המושלם | פנקס 60 ת״א טל. 443126—7

„פונדק הכרם”

בהנהלת

ברניצקי אליהו

מבחר מאכלים מזרחיים ואירופאיים

ת״א רח׳ רבי מאיר 12

טל. 54203

קונים

במחירים גבוהים

מלוה קליטה

גם 1964

מלוה בטחון

גם 1968

„נות” שד׳ רוטשילד 15 תל־אביב, טלפון: 54931. 8.30 בבוקר עד 6 בערב.

אי ן ב ע י ו ת!

אני מצביע — SWIPE! (סווייפ)!

מוצר הפלא המהפכני המכניס את האושר לביתך, תמורת 10 ל״י במיכל שמספיק לחצי שנה לפחות!

SWIPE — סווייפ מנקה הכל: בדים, בגדים, טפטים, ריפוד, רצפות, קירות, כיורים, כיריים, כתמי זיעה, שומן וסתם לכלוך, ואפילו את מנוע המכונית!

טלפנו 624983, או כתבו לת.ד. 29232 ת״א, והסוכן יבוא לביתך.

סוד הנקיון: SWIPE!

אשתך ברחה?

הילדים בצבא?

ואתה צריך לצאת?

התקן מזכירה אוטומטית בביתך בצורת מכשיר תשובה אוטומאטי לטלפון (גם בשימוש של משרד הדואר).

טלפן למס׳ 244118 בשעות הלילה ותראה איך העסק עובד.

דרושים סוכני אלקטרוניקה להפצת המכשיר הנ״ל.

רדיו־דוקטור — שרות להקלטה ישראלי

רחוב שלום־עליכם 18, תל־אביב

„העולם הזה”, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע״מ, תל־אביב, רח׳ פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע״מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע״מ.

המנוי
קיבלת חשבונך, פרע נא אותו בהקדם.

דוידסון וורדה

הנוכחי **פינחס קופל**. הוכחה לכך ש־רוזוליו עובד קשה ניתן למצוא בסיפור הבא: „כשבנותי היו צעירות יותר, הן היו ישנות בצאתי בבוקר לעבודה. כשהייתי חוזר בלילה הן ישנו שוב. בשבת אחת בבוקר אמרה בתי: ,אמא, מי זה הדוד הזה שישן אצלנו תמיד׳?" ויש עוד כאלה שמקנאים בקציני משטרה!"

רקדניות עירומות בדיסקוטק

בקייטנה של אקי״ם (אגודה לקימום ילדים מפגרים), שהתקיימה בכפר יוהנה ז׳בוטינסקי, הופיע לפני הילדים הקוסם **עמוס הודיני**. בסוף ההופעה ניגשה אל הודיני ילדה בת 10 מחניכות הקייטנה, ואמרה לו בביישנות: „אם אתה קוסם — בבקשה, עשה משהו שאהיה בריאה..." ● להכרת תודה זכתה השבוע **שירלי שמידט**, נציגת חברת התקליטים סי.בי.אס. בישראל. שירלי, ששלחה חינם בשבוע שעבר 680 תקליטים לחיילים היושבים על גדות התעלה, קיבלה מהם תרמיל של פגז שחרותות עליו המילים: „לשירלי שמידט, בעלת לב של פז, שהביאה לחיילים מורל ששחה זהב, אלפי תודות מחיילי היחידה." ● בצורה מקורית יותר חונך השבוע עורך־הדין ובעל הדיסקוטקים **מאיר זיו** את הדיסקוטק החדש שהוא פותח. הוא מתכוון להעלות בערב הפתיחה את תיאטרון הג׳ז של הרקדן־כוריאוגרף **שמעון לוי**, שאחד הקטעים שבו מתאר את מאבק הצנזורה בעיתונים. הביטוי למאבק ניתן בהופעותיהן של שתי רקדניות עירומות — אבל עירומות — המסמלות את העיתונות. ● אחד האנשים המאושרים היה השבוע **בועז דווידסון**, מבעלי חברת הגר להפקות סירטונים. וכל זה למה? בגלל מחלתם של חברי שלישיית התאומים. אך השימחה לצרתם של אחרים לא היתה בגלל שבועז הוא בחור רע. ומעשה שהיה כך היה: חברת הגר קיבלה על עצמה להפיק סירטון פירסומת לחברת פרוגרון המייצרת כדורים נגד כאבי גרון. משתתפים בסירטון התאומים **חנן גולדבלט, אושיק לוי ופיק ארנון**, והתלמידה **ורדה שוורץ**. ליום ההסרטה הגיעו ארבעת המשתתפים כשהם מצוננים, וביקשו לדחות את ההופעה ליום אחד. בועז לא הסכים. התוצאה: סרט אוטנטי ביותר. ● ההצגה חייבת להימשך — אפילו כשנקרעים הבגדים של השחקן. בהופעת הפרידה של כוכב להקת הקצב סינג סינג, **דייב קרול**, נפרמו התפרים במעיל החליפה שלו, שהחל נושר מגופו. דייב המשיך בהופעה כשהקהל המשולהב חושב שהקרעים הם חלק מההופעה. כשנשאל דייב בסוף התוכנית אם הדבר תוכנן מראש, השיב: „השתגעתם? החליפה הזאת עלתה לי 500 ל״י." ● לא רק דייב ולהקתו עוזבים אותנו — גם הזמרת **עליזה עזיקרי** עושה זאת. עליזה נוסעת לייצג את ישראל בפסטיבלים בינלאומיים לזמר במאלטה ובמאדריד.

פסוקי השבוע

● **המשורר דויד אבידן ב„קול ישראל"**: „אין לי כל עניין בפעילות פרלמנטארית. חיי האישיים היו ויהיו מעניינים יותר משל כל ח״כ."

● **המערך, במודעת בחירות המופנית לנשים**: „אם תתני בנו את אימונך ונזכה לרוב — נדאג ששכרך יעלה!"

מסקנה שהבדיחה היא עליו — על ה־אזרח הקטן.

מתי ולא איך

— אדוני הקצין! — אמר החייל הגרמני — אני שואל בהכנעה מתי תיגמר המלחמה?

— הנה אראה לך! — צעק הקצין והנחית על החייל סטירת־לחי מצלצלת.

— אדוני הקצין! — הוסיף החייל — מודיע בהכנעה: שאלתי מתי תיגמר המלחמה ולא איך היא תיגמר.

★

המגרש

תיירים יהודיים מתפללים ליד הכותל ה־

שני עתונאים ועט נובח

מערבי. עומד אחד מהם ומתייפח על חורבן בית־המקדש. אומר השני:

— רבי יהודי, למה אתה צועק כל כך? בית המקדש אומנם חרב, אבל גם המגרש עוד שווה משהו.

★

שפות

חתול רדף אחרי עכבר. בקושי הצליח העכבר להימלט לתוך חורו.

והנה, כעבור רגע, שמע נביחות עזות של כלב. הבין העכבר שהחתול נמלט על נפשו והוציא את ראשו מן החור. באותו רגע ננעצו בו ציפורניו של החתול.

— לפני שאתה טורף אותי — אמר ה־עכבר הרועד — עשה איתי חסד אחרון וגלה לי מאין באו הנביחות שהטעו אותי.

— חב בי — ענה החתול בהנאה — בימי מיתון צריך ללמוד שפות.

★

תמות נפשי

שני אטומים, האחד שמו ראובן והשני

שואל ראובן את שמעון:

— נו ומה שלום לוי?

משיב האטום שמעון:

— מיסכן לוי. תפסו אותו, הכניסו אותו למעבדה והוא התפרק.

— מה אתה אומר? אוזה מיסכן! — אומר ראובן לאות השתתפות בצער.

— כן — אומר שמעון — אבל הוא לא מת לשווא. יחד איתו התפרקה גם כל המעבדה.

★

קונה ומוכר

— מה ההבדל בין קאפיטאליזם לקומוניזם? — שואל צ׳כי את חברו.

— בוא ואסביר לך: קודם, בימי הקאפיטאליזם, היית קונה בגדים, כלי־בית ורהיטים והכסף היה יורד לכיסם של הקאפיטאליסטים. כיום, בימי הקומוניזם, אתה מוכר בגדים, כלי־בית ורהיטים והכסף יורד לכיסך שלך.

★

המילון הפוליטי הקצר

אגורה — לירה שהורידו ממנה את המיסים.

אויבים — אנשים שדעתם עלינו קרובה לאמת יותר מאשר דעתנו על עצמנו. (עפ״י לה־רושפוקו).

אזרח — היצור המפריע לפקיד הממשלתי לשתות את התה במנוחה.

אי־אפשר — מלה המצוייה רק במילונם של שוטים. (נאפוליון).

אידיאליזם — תכונה הגוברת ביחס ישר למרחקו של האדם מהבעייה הנדונה. (ג׳ון גאלסוורתי).

אידיאליסט — אדם המנסה להוציא את הפוליטיקה מחוץ לתחומי הפוליטיקה.

הקרב על ההסתדרות — הסתיים

הקרב על הכנסת — מתחיל!

תנועת העולם הזה — כוח חדש יוצאת לזינוק חדש — כדי להכניס לכנסת השביעית כוח מדיני שיוכל לא רק להרים קול־מחאה, אלא גם להשפיע על ההכרעות.

מיפקד חברים

לשם אירגון המיבצע יש צורך דחוף בעידכון ובמילוי כרטיסיית האוהדים והתומכים. זה חיוני לקיום הקשר!

זכור — אין לרשותנו שום מנגנון ושום אמצעים. כל העבודה נעשית בידי מתנדבים.

אם לא קיבלת בחודש האחרון הודעות ממטה־הבחירות הארצי, פירושו של דבר כי אינך מופיע בכרטיסיה המעודכנת. במיקרה זה, אנא מלא באופן דחוף את הטופס המתפרסם בעמוד 8, שלח אותו לת.ד. 136, תל־אביב, או גש עימו אישית למטה־הבחירות הארצי ברחוב גליקסון 8, תל־אביב.

חיילים!

דרושים לנו באופן דחוף מתנדבים, בקרב אוהדי התנועה בצה״ל, כדי להגיש את רשימות החברים מטעם רשימתנו בוועדות הקלפיות הצבאיות, בבחירות לכנסת.

כל חייל, עד דרגת סמל (ועד בכלל) יכול לכהן כחבר וועדת־קלפי צבאית.

חייל — אם אתה מוכן לכך, אנא שלח לנו באופן דחוף את מיספרך הצבאי, שמך (שם משפחה, שם פרטי ושם האב) ומיספר הדואר הצבאי שלך!

כסף, כסף, כסף!

במערכת הבחירות להסתדרות הוציאו המפלגות מיליוני לירות, אנחנו הוצאנו רק כ־35 אלף ל״י. (את החשבון המדוייק נפרסם תוך שבועיים).

בכל זאת — נכנסנו לחובות. רק חלק מן ההוצאה הוחזרה עד כה על־ידי תרומות האוהדים. אם לא יוחזר שאר הסכום לקופת מטה־הבחירות — עלול להיווצר גרעון חמור ביותר בתקציב־הבחירות המצומצם שלנו לכנסת.

לכן — אנא, שלח לנו את תרומתך! כל אגורה דרושה. אל תחכה להזדמנות מיוחדת! הדבר דרוש עתה למימון הפעולה היומיומית. פעולות חשובות כבר מתעכבות מחוסר אמצעים!

דוכני הסברה

דוכני־ההסברה של תנועתנו הפכו בימים האחרונים חלק מן הנוף במקומות שונים ברחבי הארץ. בדוכנים אלה מוצגים למכירה שני הספרים של התנועה, חוברות הסברה וחומר־הסברה אחר.

הדוכנים דרושים כדי ליצור מיפגש בלתי־אמצעי בין פעילי התנועה ובין הציבור. הם מביאים את דברנו למאות בתים חדשים, שאין לנו כל דרך אחרת להגיע אליהם, וההופכים למוקדים חדשים של הסברה. הם מפגנים את נוכחותנו בכל מקום. והם מחזירים לתנועה חלק מן הכסף שהוצאה על פירסומים חשובים אלה.

כדי לאייש דוכנים, בכל מקום בארץ, דרושים מתנדבים. המוכן להתנדב לפעולה זו, שתימשך עד לבחירות לכנסת, מתבקש לפנות אל מטה־הבחירות המקומי שלנו, או אל המטה הארצי — גליקסון 8, טלפון 222145, תל־אביב.

Casino Colors

הימורים בשחור ואדום

כאשר את מהמרת על שחור, שפתייך אומרות אדום, אדום של גווני הקזינו ברי המזל שעל שפתייך כאשר לגופך מחניפה שמלתך האופנתית.

שפתוני LIP DEW בשלושה גווני קזינו חדישים: MACAO. SAN REMO. LAS VEGAS גוונים גאים ונועזים. הם עושים את שמלתך הקטנה השחורה לתגלית... וארוחת ערב לשניים לחוויה בלתי נשכחת.

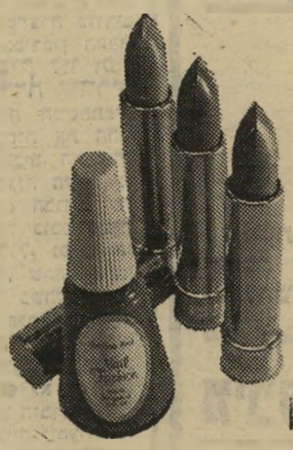

הלנה רובינשטיין מציעה לך צמד בגוונים תואמים: שפתון LIP DEW ולכת צפרניים NAIL FASHION בקופסת שי במחיר מוזל 10.20 ל"י.

Lip Dew
Helena Rubinstein

כדי לעודד את האיש אשר הלביש אותה בבגדי־אופנה לפני חמש שנים

ב.ב. חזרה להיות דוגמנית

הדור הצעיר, אשר לא ידע את בריג׳יט בארדו הגדולה בנעוריה, ודאי אינו יודע גם שאת הקריארה שלה התחילה ב.ב., בגיל 17 כדוגמנית דווקא. עתה, לאחר × שנים, חזרה הצרפתיה המקסימה מכולן למקצוע. היא עשתה זאת למען ז׳אן בוקין, האופנאי שכל פאריז משתגעת אחריו בימים אלו, והמתמחה בהכנת תלבושות לשחקנים ושחקניות של מחזות מטורפים. בוקין הוא האופנאי שיצר את התלבושת עבור ההצגה מסמרת־השיער שיער — שבה מופיעים כולם על הבמה ערומים.

אלא שלא בגלל זה התנדבה ב.ב. הגדולה לפרסם את בוקין בעולם. הידידות בין השניים החלה עוד לפני חמש שנים, כאשר בוקין פתח בוטיק זעיר בחור עלוב במוסך־סירות בסנט־טרופז — וב.ב., תושבת קבע של המקום, היתה אחת מלקוחותיו הראשונות, נשארה נאמנה לו עד היום.

עם הגאון ב.ב. כצוענית בשמלת כותנה ציבעונית, כשבמעלה המדרגות מתבונן בה בהנאה ז׳אן בוקין, הגאון התורן של אופנת פאריז.

אופנת־רכיבה אחת מיצירותיו של בוקין — חליפת רכיבה שחורה, לא שימושית אולי במיוחד, אך הולמת ביותר, לפחות את בריג׳יט בארדו. החליפה כוללת שתי מיטפחות ראש, אחת ציבעונית ואחת שחורה. בוקין שופע רעיונות מקוריים בלי סוף, ולא פלא שיצאו לו בעולם מוניטין בעת האחרונה.

המיפלצות שלי

איך להתאפק ולא להפליק להם

ביום רביעי לפני שבועיים ארזנו את עצמנו לתוך המכונית, ונסענו בנערינו ובזקנינו לפארק־הלאומי ברמת־גן, להתיזורות הנסיך והנסיכה. התיישבנו על הדשא בקרב עם ישראל, ודנה התעניינה לדעת איפה הקוסם. הזהרתי את רוני מאה פעמים שלא תספר לה שיש קוסם, אחרת היא תנדנד לי כל הזמן, אז כמובן שהיא הלכה וסיפרה לה.

הסברתי לה שהקוסם יבוא בזמן, ושיהיה שקט. הילדים והילדות שהגיעו לשלב הגמר בהתחרות עלו על הבמה, ואריק מחקה החיות התחיל לראיין אותם. הוא התחיל בזהירות ובעדינות, אבל התשובות שהוא קיבל כבר מהתחלה לימדו אותו שתהיינה התכונות שבגללן נבחרו הילדים האלו אשר תהיינה — הביישנות לא היתה אחת מהן. אחד מהם הודיע לו בריש־גלי, בלי זוכמות, שהוא מצא לו כבר בין המועמדות נסיכונת שמצאה חן בעיניו, רק שהוא לא שאל לשמה. „מי הוציא לך את השיניים ?״ התעניין אריק אצל מועמד אחר. הגברבר בן הארבע או החמש הזדקף מלוא קומתו, והכריז לתוך המיקרופון : „זה לא חשוב לדבר על זה עכשיו.״ אחר, שנשאל מה צבע עיניו, ענה בלי היסוס: „בלונדיניות״. ואילו הנסיך עצמו, כשנשאל — עוד לפני שנבחר — אם יש לו אח או אחות, ניגש בשלווה אל אמו, ספח ללא מילה על כריסה התפוחה.

★

הנסיכה הפרטית שלי ביקשה לדעת, בפעם החמישית אולי, מתי יהיה הקוסם.

יש אלוהים בשמים, והוא שלח באותו רגע את הקוסם. אחרת, היה צורך באמת במעשה קסמים, כדי שלא אפליק לנודניקית הקטנה. הקוסם שלף יונים, בלע ופלט ביצים, ומה לא. איזה קוסם גדול שהוא היה, מוכיחה העובדה, שאפילו דנה שתקה. כשהוא גמר, מחאו כולם כפיים, ודנה ביקשה לדעת: „מה, זה כל הקוסם ?״

היפי יצירה אחרת של בוקין, ברוח אופנת־הטלאים שעדיין לא הגיעה לישראל, היא מעיל התפור מהמון טלאי קטיפה, כל טלאי הוא בצבע אחר.

צוענייה בוואריאצ׳יה נוספת זו, לבושה ב.ב. כצוענייה בחולצת־משי לפי אופנה משנת 1880, אשר כדוגמתה מייצר בוקין למען בנות 1969.

הקו החדש בנעליים:

יותר מכוער - ונוח

דגמי 1936 —

כאילו לא היו נעליים מכוערות דיין בשנתיים האחרונות, את יכולה לצפות, בחורף הקרוב, להגברת המגמה.

הן תהיינה מכוערות יותר.

בתצוגת אופנת הנעליים הבינלאומית, ש־נערכה בפרנקפורט שבגרמניה ב־13 לאו־גוסט, הופתע הקהל למראה הדוגמניות ב־נעליים עם עקב, שדוגמתו לא נראו על מד־רכות העולם המערבי מזה כ־15 שנה. העקב המלא, ששלט בסוף שנות ה־40 ובתחילת שנות ה־50, יחזור לשלוט בנעלי החורף הקרוב.

אלא שעם הכיעור הולכת הנוחיות. הנעל הנוחה של השנה האחרונה תהפוך השנה לנוחה עוד יותר, ותשלוט בה הצורה הרח־בה בחרטום ובעקב. אך בניגוד לשנה שעב־רה, כשהנעל היתה מעור נוקשה, יהיה עתה העור רך יותר — הן לנעלי בוקר והן ל־נעלי ערב, דבר שיוסיף לנוחיות.

הצבעים, לשנה הקרובה, יהיו שמרניים למדי — שחום, חום, אפור בהיר וכהה. שילוב של שני צבעים בנעלי בוקר יהיה מקובל למדי, כדי להוסיף קלילות לעקב המלא והמגושם. העקב יתנשא לגובה של בין ארבעה לשבעה ס"מ.

קישוטים בצורת אבזמים, חגורות או כפ־תורים ענקיים, יהיו מקובלים מאוד. החלק העליון של הנעל יחולק לשלושה חלקים — שוב, במטרה לשבור את המראה הכללי המגושם, אם כי בתערוכה נראו דגמים גם מחלק עליון אחיד.

גם המגפיים, בדומה לנעליים, תהיינה השנה דו או תלת־צבעוניות, בעלות עקב מלא ועקב סבתא גבוה, ועשויות מעור רך. גובה המגפיים, ברוב הדגמים בתצוגה, הגיע עד לברך, ובכמה דגמים — אף גבוה עוד יותר.

בקיצור, שבים לימי הסבתא: מכוער אולי — אבל נוח.

— חוזרים לאופנת חורף 1970

* חברת "מק הסן את רובינס" חברת ההפצה הגדולה ביותר בארה"ב (בעולם כולו) החליטה לאחר בדיקות מעבדתיות ומחקרי שוק קפדניים, לקנות ולהפיץ את הדרמפון ברחבי ארה"ב.

„**לא הייתי מעולם** נוצריה טובה, ואינני רוצה להיות עכשיו יהודיה רעה," טוענת יהודית כהן בת ה־31, נוצריה ילידת אוסטרליה, המתגוררת בערד עם בעלה, יהודי יוצא מצרים, זה בתם בת השלוש וחצי. „אינני חושבת שקיים קשר בין דת ללאום. אני חושבת עצמי לישראלית כ־כל הישראלים, למרות דעת הרבנים."

אבל ליהודית בת — והבת הזאת תסבול כל חייה בגלל המצפון של אמה. „בתי ישראלית," אומרת יהודית. „היא נולדה בישראל, וחייבת לקבל חינוך יהודי, אפילו אם

„אינני מוכנה לרמות כדי להתקבל לדת היהודית!" טוענת האשה – ולכן יהיו ילדיה

יהודית כהן, ילידת אוסטרליה, ובתה

ממזרים - על כורחם!

הרבנים אינם מכירים בה כיהודיה. היא מדליקה איתנו כל ערב שישי נרות שבת — אך בבוא הזמן לא תוכל להתחתן, בגלל שהחוק הרבני קובע בארץ את הנשואין, לא האזרחי. ולפי החוק הרבני, ילדי לא יהיו יהודים, כל עוד אני נוצריה. לכן אינני רוצה יותר ילדים. לילדים מנשואי־תערובת אין עתיד במדינת־ישראל."

יהודית מסרבת בתוקף להתגייר. היא לא רוצה לעשות שקר בנפשה. היא לא מוכנה להישבע בפני הרב לשמור על ערכים דתיים, רק כדי לצאת ידי הובה. היא חשבה שכדי להיות ישראלית, די שתהיה אזרחית טובה ונאמנה למדינה. מסתבר שטעתה.

בכך, מסמלת יהודית כהן את הטראגדיה של כל אותן צעירים וצעירות שהתאהבו בישראלים, באו אחריהם לארץ, אך מסרבות לבסס את עתידן כאן על מעשה שקר. נכון, יש רבות אחרות, שלגביהן אין הבעייה קיימת: כדי לזכות באושר, ולהבטיח שילדיהן לא יהיו אומללים, הן מוכנות לעבור את טקסי הגיור בלי להסס אף לרגע — ובלי להתכוון לכך אף לרגע. אולם פה ושם יש בעלות מצפון, המסרבות להתפשר עם מצפונן. את מחיר יושרן ישלמו ילדיהן. נציגי הדת, אינם מכירים בבעייה: „אין בארץ בעיית גיור," מצהיר

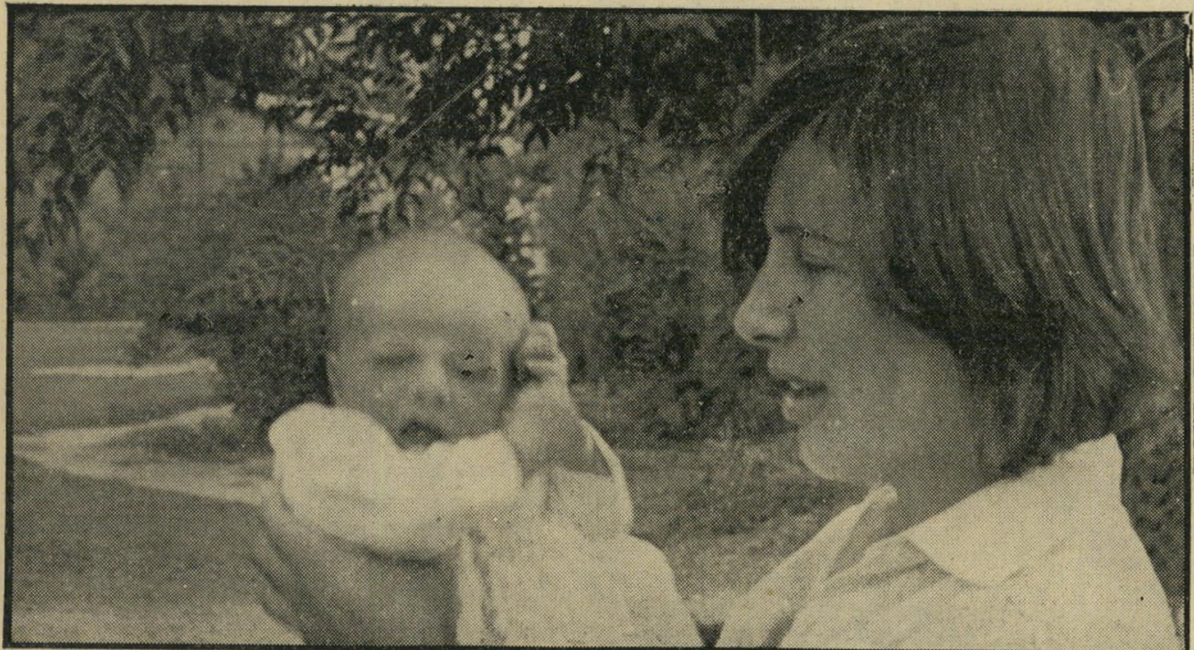

ליזבט ריינס, ילידת הולנד, ובתה

אב בית־הדין הרבני בבאר־שבע, הרב אלי קוצילבסקי, „כל הרוצה להתגייר בכנות, לא לשם נוחיות בלבד, יכולה להתגייר."

אכן, עשרות נשים מתגיירות מדי שנה, אך מי מהן מתגיירת בכנות? רובן נשבעות לשקר על אמונה דתית, שרוב האוכלוסייה אינה נאמנה לה. חוק חשוך מימי־הביניים מאלץ את בני המאה העשרים לנהוג צביעות ושקר — רק כדי שיוכלו לחיות ב־יושר ובשלווה ולגדל את ילדיהם בביטחון.

אולם שלוחת נפשו של הרב קוצילבסקי אינה מנת־חלקה של יהודית כהן: „אם ה־סטאטוס שלנו לא ישתנה," היא אומרת במרירות, „לא תהיה לנו שום ברירה אלא להגר מן הארץ, כדי להבטיח את עתיד ילדתנו. אני לא רוצה שהיא תהיה זרה כאן. שירשו לה לעשות חגיגת בת־מצוה, שירשו לה להתגייס לצה"ל — אבל כשתרצה להתחתן, יסבירו שהיא לא יכולה, כי היא גוייה."

יהודית כהן איננה בודדה. בפני אותה בעייה — כפולת ארבע — ניצבת גם ליזבט ריינס (29), נוצריה ילידת הולנד, תושבת ערד גם היא. ליזבט ובעלה נישאו בחו"ל בנישואין אזרחיים. יש להם ארבעה ילדים בגילים משנתיים עד עשר. „בחו"ל, שם גרנו תקופה ממושכת, היו ילדי יהודים לכל דבר," מספרת ליזבט, „האנטישמים לא הבחינו ביניהם לבין יהודים אמיתיים".

לא רוצה לחיות בחוץ־לארץ. הוא רוצה לחיות בארצו, בביתו, בקרב עמו. והוא שואל: „איך זה ייתכן שאשתי חייבת להפוך ליהודיה דתייה — בזמן שאני עצמי אינני דתי כלל?"

הרבנים אינם רוצים כמובן לגייר גוייה הנשואה ליהודי — אך ורק בגלל ילדיהם המשותפים. הם רוצים שהיא תתגייר בכנות, מתוך אמונה. „היא לא רוצה," מסביר. „אשתי היא הולנדית, והיא אינה מוכנה לרמות בכדי להתקבל לדת היהודית."

לו יש ארבעה בנים. כולם יהיו אזרחים טובים, ימלאו את חובותיהם, יתגייסו לצה"ל — ולא ייהנו מהזכויות המגיעות להם, המגיעות לכל אדם חופשי בעולם.

„לילדי־תערובת מותר למות למען מדינת־ישראל," מטיח האב האומלל, „אבל אסור להם לחיות למענה, להקים בה משפחה ולהוליד ילדים. זהו האבסורד הגדול של מדינת־ישראל."

בכך אשמים כמובן לא הרבנים, אלא אלה שמכרו להם את זכויות האזרח המקודשות, רק כדי להישאר בשילטון. לגבי הרבנים עצמם — אין בעייה: „הילדים יכולים להתגייר מייד לאחר לידתם, בתנאי שהאב או האם — הגוי שביניהם — יכריז על נכונותו להתגייר מאוחר יותר," מסביר בפשטות הרב קוצילבסקי.

יש לו לכך גם הסבר הומאני ומוסרי: „למה לנו לקבל לתיקנו חצי גוי — בזמן שהגויים אינם מוכנים לקבל חצי יהודי?"

הרב אלי קוצ'לבסקי

מהי ההדגשה לעזוב את בית אמא־אבא, להפוך לרווקה עצמאית ומבוקשת? טליה שפיגלנד - בשנתיים האחרונות מאוד רווקה, מאוד עצמאית, ומאוד מאוד מבוקשת - מגלה:

היא נישאה לו, סיימה שנתיים של חיי רווקות, עליהם הסכימה לספר — עתה, לאחר שסיימה את המירוץ — בגילוי־לב מלא.

הדבר שהטריד את טליה ביותר לא היו הבגדים עצמם, כפי שניתן היה להאמין, אלא דווקא גורם פרוזאי הרבה יותר — המצב הפיננסי.

מספרת טליה:

„הייתי רוצה לזעוק נגד הניצול המחפיר

בודדה בין זאבים

כשבחורה גרה עם ההורים, ההוצאות היחידות שלה הן תוספת למלתחה ומעט כסף כיס. אבל כשהיא גרה לבד, מצבה משתנה מקצה אל קצה. היא חייבת לדאוג בעצמה לאוכל ולדירה. ולא סתם דירה. כשבחורה גרה לבדה, היא לא תשכור דירה או חדר בשיכון מרוחק מן העיר, מכמה סיבות: היא פוחדת לחזור לבד הביתה בערב או שלא נעים לה שהשכנים שם בחור הנידח ירכלו על כל צעד שהיא עושה. היא גם מעוניינת לתת לגבר שהיא יוצאת איתו כתובת מרשימה. כתובת טובה מוסיפה לסיכוייה לתפוס חתן. רציני, לא סתם אחד.

„גם בגדים, מספרה וקוסמטיקה הם סעיפים חשובים בתקציב. הגברים מעדיפים לצאת עם בחורה לבושה יפה. הם נהנים דווקא כשכולם מסתכלים אחרייך ברחוב, והופעתך מעוררת קינאה בלב החברים שלהם. אבל לבוש יפה עולה הון תועפות, ודי קשה מבחינה זאת להשתתף במירוץ".

כך, בכנות ריאליסטית ביותר, טוענת טליה שפיגלנד — ומי כמוה צריכה לדעת. שכן טליה יכולה להיות הדוגמה הקלאסית לכל ישראלית שבחרה לחיות לבדה, מחוץ לבית ההורים.

טליה יכולה ליחשב כסמל לרווקה הישראלית מכל הבחינות: היא צעירה (20), יפהפייה — כן, גם זה עוזר. כשהיא עוברת ברחוב, אין כמעט ראש שלא יסתובב אחריה. לרוב חושבים אותה לתיירת מסקנדינאביה, בגלל שערה הבלונדיני הארוך ועיניה הירוקות. היא גבוהה, דקה בעלת גוף משגע והופעה מלאת ביטחון. אז מה עוד צריכה בחורה כדי להיות רווקה מוצלחת?

רק דבר אחד — בעל.

מחמאות במקום משכורת

אם כן, גם את זה עשתה טליה. רציני, כמובן, לא סתם אחד. לפני שבועיים

של כוח העבודה של האשה בארץ. בכוונה אינני מדברת על הסוג האחר של ניצול מצד הגברים. כי לפיתוי רומנטי את יכולה להענות או לסרב — זה תלוי בך. אבל לאכול את חייבת — וכדי לאכול צריך לעבוד. וכאן מתחילות הבעיות הרציניות ביותר.

„אני ילידת הארץ. גמרתי עממי בחיפה על הכרמל. בגיל 16 נסעתי לניו־יורק. גמרתי שם בית־ספר תיכון והספקתי אפילו לסיים שנה אחת באוניברסיטת ניו־יורק. חזרתי ארצה לפני כשנתיים, עברתי לגור בתל־אביב — לבד, וכך התחלתי את חיי הרווקות הזוהרת שלי.

„חשבתי שעם ההשכלה שלי ושליטתי

באנגלית, לא תהיה לי בעייה למצוא פרנסה בכבוד. אבל תוך זמן קצר הסתבר לי שטעיתי.

„בתחילה מצאתי, אחרי חיפוש רב, מי־שרה כמורה לכתיבה על מכונה ולאנגלית בבית ספר לפקידות. עבדתי 42 שעות בשבוע וקיבלתי 380 ל״י לחודש. מלבד עבודתי כמורה, עזרתי גם בהנהלת־חשבונות ובעבודות משרד. בקיצור, כמעט ניהלתי את כל בית־הספר. חיכיתי בסבלנות שהוא יעלה את המשכורת, אבל חוץ ממח־מאות על עבודתי לא ראיתי גרוש. לפי מספר השעות שעבדתי, היה גבר במשרה דומה מקבל לפחות 600 ל״י. אבל לי בתור אשה — לא חשבו אפילו להעלות את השכר.״

לא לאכול, לא לישון

„ראיתי שהזמן עובר ושכרי לא עולה, אז החלטתי שאם כבר לא משלמים לי טוב, לפחות שתהיה לי עבודה מעניינת. אחרי חיפושים של כמה שבועות, התקבלתי כדיילת־קרקע באחת מחברות הנסיעה הגדולות בארץ.

„כשהתקבלתי לעבודה, הסביר לי מנהל המשרד שעלי לקבל תיירים בלוד — לחכות להם בשדה התעופה כשהם מגיעים, ולהדריך אותם איך להגיע למלון. משכורתי נקבעה ל־350 ל״י.

„הצרות התחילו מיד בהתחלה. כדי לחסוך כסף, לא קנו לי מדים חדשים, אלא התקינו לי מדים מבחורה אחרת שעבדה במשמרת שנייה. אבל זה היה באמת רק פרט קטן. תוך זמן קצר גיליתי שעלי לא רק להדריך את התיירים כיצד להגיע למלונות, אלא גם ללוות אותם למלונותיהם בכל רחבי הארץ. מה היה קורה? יצא לפעמים שאחירונים, שהיו צריכים להגיע ב־תשע בערב היו מגיעים ב־11. אחרי שליוויתי את התיירים למלון ועשיתי עבורם את כל הסידורים, היתה השעה כבר שלוש, עד שהגעתי הביתה. לישון לא הספקתי, כי בארבע בבוקר כבר יצאתי לשדה התעופה כדי לקבל נוסעים חדשים — כך יצאו ימים שעבדתי 16—14 שעות ליום ללא שום תוספת שכר.

„כעבור זמן מה ניגשתי למנהל ואמרתי לו שאין לי כוח להמשיך בצורה כזאת. מהמשכורת שאני מקבלת אני לא יכולה להרשות לעצמי לאכול בחוץ, והביתה אני לא מגיעה בזמן לארוחות. כך אינני זוכה לא לאכול ולא לישון.

„תשובתו היתה חד־משמעית: ,זאת המשכורת שאני נותן לדיילת־קרקע. אם אין לך כוח לעבוד את יכולה ללכת.׳

„הלכתי, ומצאתי לי עבודה במשרד להשכרת מכוניות. זה היה מקום הראשון שקיבלתי בו משכורת נורמלית. 450 ל״י עבור שמונה שעות. אם להיות כנה אז גם 450 ל״י זה לא משכורת שאפשר לחיות ממנה ברווחה, אבל לפחות זה היה סביר״.

„התחיל לשלוח ידיים״

לא רק בעבודתה נתקלה טלי בניצול. באחד הימים החליטה לנסות את מזלה כדוגמנית, ניגשה לבית־ספר לדוגמניות. היא מצאה־חן בעיני מנהל בית־ספר, גבר שחרחר, נמוך וחייכן, מן הרגע הראשון. „מיד בסוף השיעור הראשון,״ מספרת טליה, „ניגש אלי המנהל וביקש ממני להישאר אחרי השיעור. הוא אמר אותו דבר לעוד שתי בחורות. לדבריו הוא רצה לקחת אותנו לחיפה ולראות איתנו אולם לתצוגה.

„במונית לחיפה הוא התיישב באמצע, בינינו. מיד כשהאוטו התחיל לנסוע, התחיל הוא לשלוח ידיים לכל הכיוונים. ישר, בלי בושה — בתחילה הוא רצה לחבק אותנו, ואחר כך גם ללטף. הזזתי לו את הידיים, והוא הבין את הרמז. אבל זה לא אומר שהוא התייאש מתוכניותיו. בנתניה התקלקלה המונית וחזרנו לתל־אביב. בדרך בחזרה הוא ביקש ממני להישאר איתו כמה דקות אחרי שנגיע לתל־אביב, כי הוא רוצה להציע לי עבודה. אמרתי לו שאבוא מחר, כי עכשיו מאוחר. תשובתו היתה חד־

נהדרת איפור ותיסרוקת חיוניים לכל רווקה זוהרת — אפילו כשהיא יפהפייה כטליה. טליה נוהגת להקדיש הרבה מזמנה הפנוי לשם טיפוח מראה החיצוני — אף כי נתוניה אינם דורשים תשומת־לב מירבית — האל חנן אותה ביופי טיבעי.

את מה שהוא יציע לי הלילה, הוא לא יציע לי מחר בבוקר. מובן שיותר לא הופעתי בבית־הספר הזה.

„למזלי עוד ביום הראשון בבית־הספר נפגשתי שם עם פרסומאי אחד, שהציע לי לשמש דוגמנית לפירסומת לגלידה. החלטתי לקבל את ההצעה. הלבישו אותי ואת ציונה טוכטרמן בבגדי קאובוי, וצילמו אותנו. הצילומים הופיעו כפירסומת בכל העיתונים, וקיבלתי בשביל זה סכום של 90 ל״י.״

גבר מנומס — „סבון״

אפשר היה לחשוב שלמען חתיכה כמו טליה, יפלו הגברים הישראליים על בירכיהם ויתחננו לפגישה או לבילוי.

אולם, לדבריה של טליה, לא רק שהם אינם נופלים על הבירכיים, הם אף לא מחווים קידה קלה. מחזרים לא חסרו לה בשנתיים מאז שהפכה לרווקה. אלא שלדבריה, ברגע שהסכימה לצאת איתם, התחילו כולם להתנהג כאילו היו מתת האל למין הנשי. הם נתנו לה להרגיש שהם עושים לה טובה שבחרו דוקא בה מכל המון החתיכות שיש להם. „מה שחסר לגבר הישראלי הוא הליטוש״, קובעת טליה. „הם לא נותנים, בהתנהגותם, לבחורה את ההרגשה שהיא הדבר החשוב והנערץ ביותר בשבילם. ודבר זה פוגם מאוד. לפתוח דלת או להזיז כסא לבחורה, זהו משהו בבחינת בל ייראה אצל הבחורים שלנו. למען האמת, אשמות בזה גם הבחורות. כי אם כבר ישנו גבר שמתנהג איתך בנימוס, אז נוהגים לומר עליו שהוא סבון.

בארצות־הברית, כשבחור יוצא בפעם הראשונה עם בחורה, הוא מביא לה פרחים או בונבוניירה. זה נותן לבחורה הרגשה טובה שחשבו עליה, שהיא חשובה לגבר, ולא שהוא לוקח אותה סתם כך לערב, כדי לנצל אותה ולהסתלק.״

אל הפיניש

אחד שלא הסתלק, שידע להזיז כסא ולהדליק גפרור לסיגריה, היה שמואל אשכנזי — מטר שמונים, שיער בלונדיני, עיניים כחולות, ארוך, דק גיזרה ושרירי, ולדברי טלי — הניגוד הגמור לישראלי הממוצע המחוספס. „ממש ג׳נטלמן מושלם,״ קובעת היא בחוסר אובייקטיביות משווע, כיאה לאשת־איש צעירה.

התוצאה: מייד כששיים שמואל את שירותו הסדיר בחיל־האוויר, לפני כשבועיים, נישאו השניים. רווקה מושבעת נוספת הגיעה לקו הגמר.

ספורטיבית אחד מאתרי הקרב החשובים, לרווקה המשתתפת במירוץ על סיום מצב הרווקות.

אלגנטית התנאי הראשון לקיום בתנאי רווקות הוא בגדים — רבים, יפים, הולמים לכל אירוע.

במדינה

משטרה

לחץ פסול על עדים

הרצח לפני כארבעה חודשים של הרמן מרקל, בעל תחנת הדלק בכביש גהה, היה אחד הפשעים המזעזעים שבוצעו לאחרונה בארץ. היה ברור כי היה זה רצח מקרי, לא מתוכנן, תוך כדי שוד מזויין, והדוגמה הדרמאטית של הסלמה נוסח שיקאגו בעולם הפשע הישראלי, החרידה אף את קוראי ה־עיתונים השלווים ביותר.

לאחר חקירה ועיקוב ממושכים, עצרה המשטרה שלושה חשודים: סבח טוויק, לוי פינגרהוט, וחיים אברהם המכונה וייצמן. לקראת המשפט, הפך חייצמן לעד־המלך. כ־תוצאה זכה לעונש קל יחסית — תשע ש־נות מאסר, מהן יצטרך לשבת שש בלבד, אם יזכה בהתנהגות טובה.

משפטם של שני הנאשמים האחרים עדיין נמשך. אם יימצאו אשמים צפוי להם מאסר עולם.

העדויות הסותרות. כבר מתחילת ה־משפט, בלטה לעיני בעלי המיקצוע, שעקבו אחריו מקרוב, עובדה מוזרה: בחקירתם הראשונה, במשטרה, מסרו רוב העדים עדו־יות נוחות לנאשמים. אולם בחקירה שנייה ושלישית, השתנו העדויות, הפכו לעוינות ל־נאשמים. לא היה צורך בגאוניות מיוחדת כדי להבין שאירע משהו שגרם לעדים לשנות את עדותם. הדוגמה הבולטת ביותר, עד כה, ל־משהו הזה, נתגלה במיקרהו של ישראל כר־מי.

כרמי, חייל בן 19 בשרות סדיר, בעל עבר נקי ללא רבב, מסר בהודאתו הראשונה ב־משטרה כי היה זה הוא שהסיע בקטנוע שלו את וייצמן לרמת־חן, ששם חנתה ה־קורטינה הגנובה, אשר בה השתמשו הפוש־עים בעת השוד והרצח.

בבית המשפט המחוזי, עם פתיחת המשפט, חזר כרמי בשבועה על עדותו זו. אז, לפתע, קם ממקומו, חיוור כסיד, התובע, עורך־הדין אהרון שדר, וביקש את מעצרו של כרמי בגלל עדות שקר. הוא הציג בפני בית־המש־פט הודעה אחרת של כרמי, שניתנה א ח ר י הודעתו הראשונה במשטרה. בהודעתו ה־שנייה מסר כרמי כי הסיע בקטנוע שלו ל־

פרקליט אלוני
המעצר היה שרירותי

רמת־חן לא רק את וייצמן, אלא גם את סבח טוויק ואת לוי פינגרהוט, שני החשודים האחרים, איש אחרי רעהו.

„אינני מוכן לשקר". כשנתבקש כר־מי על־ידי השופטים להסביר את פשר שתי העדויות הנוגדות, סיפר: „אחרי שמסרתי את ההודעה הראשונה שלי במשטרה — שבה אמרתי את האמת — התחילו ללחוץ עלי ש־אשנה את עדותי. המשטרה איימה עלי ש־יתקשרו עם המפקד שלי ויודיעו לו על ה־מיקרה, דבר שיכול להזיק לי מאוד. בגלל הלחץ ההולך וגובר, שיניתי את הודעתי."

הוא השתתק לרגע, והוסיף בקול שקט: „אבל כרגע אני בבית־המשפט, ועדותי עלולה לקבוע את גורלם של שני האנשים האלו. אני לא מוכן לשקר, אחרי שנשבעתי על התורה, ולשלוח שני אנשים למאסר עולם."

השופטים יעקוב גביזון, אליהו מגי ושול־מית ולנשטיין סירבו להשתכנע מהסבריו של כרמי. אז קם ממקומו בא־כוחו של אחד ה־

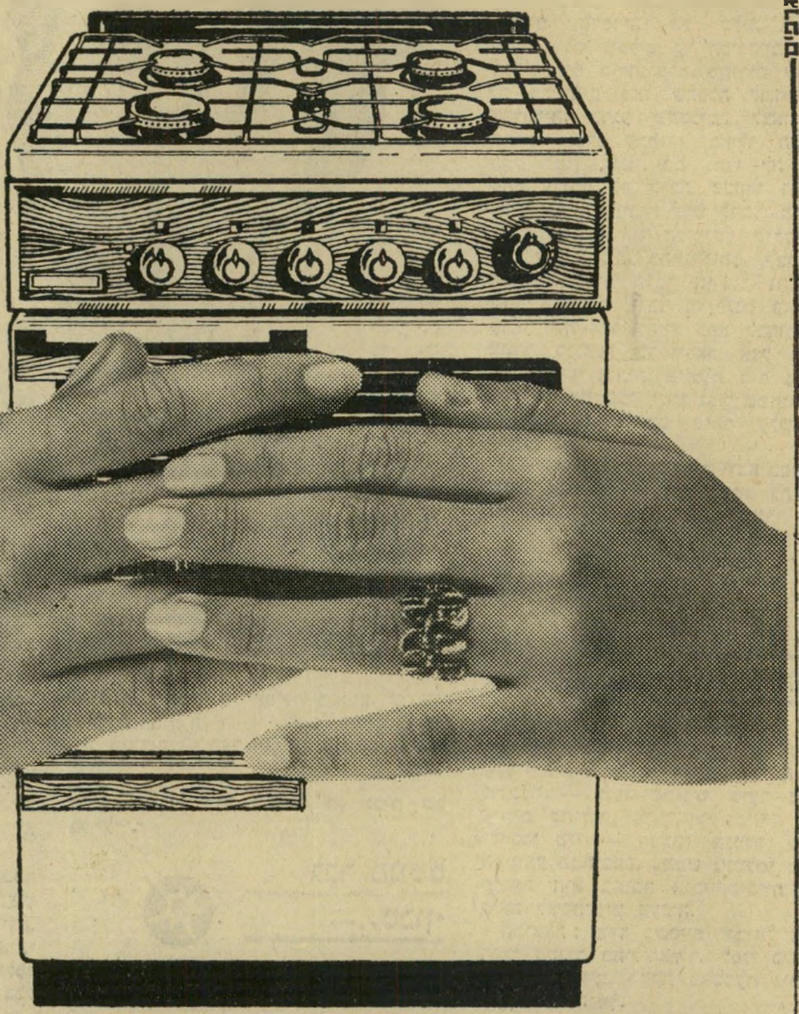

נחשי איזה תנור זה?

נחשי, נחשי — ודאי תמצאי זאת בנקל! וסימן ההיכר? הצורה הנאה, העיצוב המודרני, השיכלולים הרבים שהוא נתברך בהם.

כן, זהו תנור „פזגז" מובחר — תאווה לעיני כל עקרת בית המכי־נה בעזרתו מטעמי מלכים ליקיריה — מעדנים מגרי חיך לכל אנין טעם... כן, זהו תנור „פזגז" המפאר כל מטבח — התנור שלך!

על PAZGAS פזגז יכולים לסמוך!

בינג-ליניאל

מצוד משטרתי אחרי מאותתים מיסתוריים בחשכת הלילה בלבה של תל־אביב

מרגלים שורצים על גגות תל־אביב

האדריכל **יעקב נור** ואשתו רחל ישבו באחד מלילות שישי האחרונים על מרפסת דירת־הגג שלהם, ברחוב ארלוזורוב בתל־אביב. לפתע הבחין יעקב, שהוא איש צה״ל לשעבר, באיתות מוזר מעל גג אחד הבתים רבי־הקומות שברחוב לוי יצחק ה־סמוך. האור, שניצנץ וכבה חליפות, נראה לו כאיתות מורס. יעקב החליט שזהו ילד המשתעשע עם חברו. מחשבה זו מצאה לה ביסוס כאשר מחדר־כביסה שעל גג הבית הסמוך נראה איתות תשובה. נור היפנה את תשומת ליבה של אשתו למתרחש, חייך ב־שלווה וחזר לעיתונו.

הוא המשיך להיות שליו גם כאשר הלך לישון, לאחר חצות — על אף שהאיתות נמשך, לסירוגין, במשך כל הערב. למחרת בבוקר שכח מהעניין.

★ ★ ★

לא לזמן רב. ביום הראשון בערב, שאל לפתע ידיד משפחה, שנכנס לבי־קור אצל יעקב ורחל: „מה האיתות המשונה הזה שם ממול?״

בני הזוג נור התבוננו איש ברעהו ב־תמיהה. עתה, היה יעקב מודאג לפתע. פת־אום עלתה המחשבה במוחו, שקצת לא סביר הדבר, שילדים משחקים באיתות עד חצות הלילה. דאגתו עוד גברה, כשלאחר זמן מה נראתה על הגג ממול, ליד מקור האיתות, צללית אפלולית, שנעלמה לאחר דקות ספו־רות.

נור החליט לפעול. במשך כל אותו ערב, ו־עמוק לתוך הלילה, ישבו הוא וידידו וניהלו רישום מדוייק של האיתות. לנור לא היה ספק שהאיתות הוא בצופן סודי, שכן הוא לא דמה לשום איתות מורס מוכר. כאשר, באחת בבוקר, פסק האיתות, החליטו נור וידידו להעביר את העניין לידי ידיד אחר, קצין משטרה בכיר.

הקצין התייצב בבית משפחת נור למחרת בערב. ואכן, האיתות לא בושש לבוא. בין עשר לחצות רשמו השלושה כעשרה איתו־תים.

הקצין החליט במהירות. הוא נטה להסכים לדעתם של ידידיו כי קיימות כאן לפחות שתי אפשרויות: האחת, כי על הגג נמצא בית־בושת, הנעזר באיתות לשומרים או ל־לקוחות. והשנייה — כי מדובר בעניין בִּיט־חוני. הוא צילצל למדור המרכזי לבילוש, הזעיק ניידת.

★ ★ ★

אנשי **המדור** המרכזי לבילוש הגיעו לדירה לאחר חצות. סמל המדור צפה זמן מה באיתות, שנמשך לסירוגין, מיהר להזעיק את מפקדו ממיטתו. קצין המדור הגיע לדירה בשתיים בבוקר. אלא שעתה„ פסק האיתות. הוא קיבל את כל הפרטים, הבטיח לפעול.

לקראת הערב הבא היו בני הזוג נור אחוזי התרגשות. לא כל יום מזדמן לאזרח ללכוד מרגלים, או לפחות לחסל בית בושת. ידיד עיתונאי, שהוכנס לתמונה, קיבל מהם הבט־חה לסיפור בלעדי. במקביל, נערכו גם במטה המשטרה הכנות מתאימות. קצין בדרגת פקד, מהמחלקה לתפקידים מיוחדים, קיבל לידיו את התיק, ניתח את העובדות, והחליט על קו פעולה.

בשעות הערב שררה בבית משפחת נור תכונה קדחתנית. מלאי מתאים של מזון ו־שתייה הוכן מראש, לשעות העיקוב הממו־שכות. התאורה כוונה כך שלא תיראה כלפי חוץ. כאשר הגיע הפקד, אחד המוחות ה־מעולים של משטרת תל־אביב, היה הכל מוכן לפעולה.

במשך כמה דקות, סקר הפקד, מתוך המר־פסת המאופלת, את האיתות על הגג ממול, ואחר יצא לפעולה. אחוזי התרגשות צפו יעקב ורחל בגג האפל ממולם, כשלפתע צצה שם דמות אפלה. הם הצליחו לזהות בה את הפקד. הוא הסתובב על הגג שהות קצרה, חזר ונעלם לתוך החשכה.

דקות ספורות לאחר מכן צילצל הטלפון בבית משפחת נור. רחל מיהרה להרים את השפופרת — ויעקב המתוח והנרגש נדהם לראותה פורצת בצחוק היסטרי.

מן העבר השני של הקו היה פקד המש־טרה. הוא גילה את מקור האיתות המיסתורי.

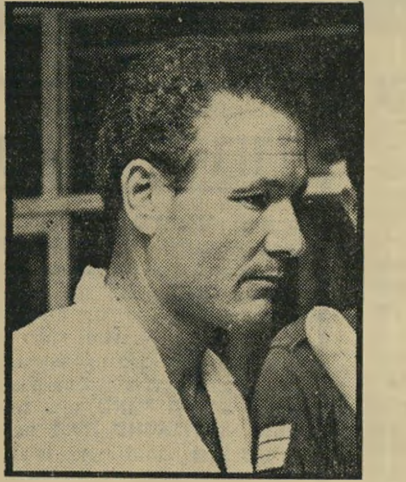

רב־פקד אריכא

היו אלה, כפי שבישר לרחל, בטון יבש ו־קפוא במיקצת, מיתקני־הבקרה האלקטרונית של המעליות בשני הבניינים. המיתקנים היו ממוקמים בחדרי־הכביסה של הגגות, וכל אימת שהמעלית היתה בפעולה, היו האורות נדלקים וכבים בהם.

★ ★ ★

למרות **סופה** החלמאי של הפרשה, לא נטתה משטרת תל־אביב לזלזל בה. הגיב על המיקרה דובר המחוז, רב־פקד עמוס אריכא:

„המשטרה בודקת כל הודעה של אזרחים במה שקשור לביטחון המדינה. האיתות ה־מיסתורי היה אמנם הפעם דבר של מה בכך, אך למדנו ממנו דבר לא פחות חשוב מאשר תפיסת מרגלים או בית־בושת, והוא: בשעת חירום, כשקיימת האפלה, עלול איתות כזה לגרום לאסון, אסון במלוא מובן המילה. לכן ניתן לקבוע כי החקירה, על אף שלא העלתה דבר, העלתה למעשה הרבה מאוד.״

מכאן בקע האיתת

זהו הבית ברחוב לוי יצחק, שליד רחוב ארלוזורוב בלב תל־אביב. החץ השחור מצביע על החלון שעל גג בית, ממנו בקעו סימני האיתות, שהביאו למצוד המשטרתי אחרי מרגלים מיסתוריים.

נאשמים, עורך־הדין משה אלוני, וניסה להת־נגד לבקשת התובע לעצור את כרמי. נימו־קו: אימת המאסר תרתיע גם עדים אחרים, אשר מסרו עדות כפולה תחת לחץ המשט־רה, מלגלות את האמת בבית המשפט.

השופטים סירבו להרשות לאלוני להשמיע את דבריו, בטענה שאין לו מעמד בעניין זה. הם לא נימקו את טענתם זאת, שלחו את כרמי ל־48 שעות מעצר.

„אין סיבה למעצר״. מאותו רגע הופ־על מנגנון המשטרה והתביעה במלוא עוצ־מתו. תחילה הוצאו נגד כרמי 15 ימי מעצר. תוך כדי כך הזדרזה התביעה והגישה נגדו כתב אישום בלוויית בקשה להשאירו במע־צר עד תום ההליכים. בקשה כזאת מוגשת, בדרך כלל, רק במיקרים של פשעים חמורים כגון שוד, נסיון לרצח, חבלה חמורה או אונס — וגם אז לרוב רק נגד עבריינים בע־לי הרשעות קודמות.

במיקרה זה יצאה התביעה מגידרה, כש־ביקשה צעד חמור כזה כנגד חייל בן 19, ללא כל הרשעות קודמות.

ישראל כרמי הזעיק לעזרתו את עורך־הדין משה אלוני. אלוני ביקש מבית המש־פט מייד לשחרר את כרמי לאלתר. בבקשתו, הדגיש כי אם ימשיך החוק להיות מופעל ב־דרך זו, יביא הדבר להידרדרות המשפט ה־ישראלי: עדים יחששו לגלות אף בבית ה־משפט את האמת, מאימת המשטרה, שתוכל לאיים עליהם במאסר. במיקרהו של כרמי, טען אלוני, המעצר הוא שרירותי לחלוטין.

התביעה התנגדה לבקשתו של אלוני בשצף קצף, טענה שאם יצא כרמי לחופשי, הוא עלול להשפיע על עדים. אולם השופט ה־מחוזי מקס צ׳רנובילסקי, שבפניו התבררה הבקשה, החליט לשחררו בו במקום. „במיק־רה זה אין כל סיבה למעצר החשוד,״ קבע בפשטות, ושיחרר אותו בערבות של 800 ל״י, שנחתמה מייד על־ידי אביו של כרמי.

התביעה מתנקמת. כרמי היה כבר למעשה עד שקר ברגע שהתייצב בפני בית־המשפט, היות ומסר במשטרה שתי הודעות סותרות. השאלה המעניינת היא: מה היה קו־רה, לוא היה מוסר בבית־המשפט את העדות הנוחה לתביע. האם גם אז היתה התביעה מבקשת את מעצרו עד תום ההליכים, באש־מת עדות־שקר?

התשובה היא לא רבתי, לדעתם של אלו העוקבים מקרוב, ובדאגה הולכת וגוברת, אח־רי התפשטות התופעה המדאיגה של הפעלת לחץ פסול על עדים מצד המשטרה. לדבריהם, לא היה כלל כרמי מואשם על־ידי התביעה, לוא היה מוסר בבית המשפט את העדות שבה היא היתה מעוניינת.

בעוד כמה שבועות יחל להתברר משפטו של כרמי, באשמת עדות השקר שלו. ייתכן שאז יישפך אור נוסף על שיטות גביית ה־עדויות הנהוגות במשטרת ישראל.

נוער

חלקם של החתולים ב„פאנטוס״

כשהסתיים השבוע החופש הגדול ומאות אלפי ילדים חזרו לחבוש את ספסלי בתי־הספר, הם ידעו שהפעם לא בוזבז החופש לשווא: הם קיבלו בו קורס מתומצת, אך יסודי, בתורת השנור.

הם למדו שהמטרה מקדשת את כל האמ־צעים, ואם מדינת ישראל זקוקה לפאנטומים, מותר להם לעסוק בשנור בצורותיו הבזו־יות ביותר.

הכל התחיל כשכמה נערים תמימים גילו רוח התנדבות, היו מוכנים למכור את ספרי הלימוד שלהם ולהקדיש את תמורתם לקרן הפאנטומים. תוך ימים ספורים הפכה השיטה למגיפה. מדרכות הערים, שפקחי העיריות עמלו במשך שנים לסלק מהם קבצנים ו־רוכלים, הפכו לדוכנים אינסופיים, עליהם פרשו התלמידים כל גרוטאה שיכלו למצוא בבית: ספרים ישנים, צעצועים, בקבוקים ו־צנצנות. בשם המטרה הקדושה נטפלו היל־דים לעוברים ושבים, שידלו אותם לקנות גרוטאות כדי שיהיה כסף לפאנטומים.

אחרים היו הרבה יותר יעילים. הם לקחו קופסאות־פח, וכמו קבצנים עברו בבתי־הקפה ובבתים, ביקשו נדבות לפאנטומים.

תמונות בסטנסיל. היתה זו לא רק דוגמא חינוכית משפילה, אלא שיטה שפת־חה פתח לנוכלים רבים. אחד מהם התגלה השבוע בשיכון בבלי בצפון תל־אביב.

צעיר דתי חובש כיפה מצא שם שיטה ל־נצל את הפאנטום למטרותיו הפרטיות. הוא אסף את עשרות ילדי השכונה בביתו, חילק להם תמונות של חתולים מודפסים על נייר בסטנסיל. הילדים הצטוו לעבור בבתים ולה־ציע למכירה את תמונות החתולים במחיר של 15 אגורות החתול. מכל 15 אגורות ש־גבו, שילשלו הילדים 8 אגורות לכיסם ו־7 אגורות נתנו לידי מפיץ החתולים הראשי.

ימדוע צריכים אנשים נורמליים לקנות תמונה של חתול בסטנסיל 15 אגורות?

כמו בגל הבדיחות החדש, התשובה היא: „או!״ המדובר בפאנטומים. המפיץ הדתי בי־קש מהילדים לומר שתמורת ציורי החתולים מיועדת לפאנטומים. ואם בבתים רבים בתל־אביב מתנוססת תמונת חתול בסטנסיל, זוהי העדות לחלקם של החתולים בפאנטום.

העולם הזה
לוהט ולהיט

„העם היהודי חייב לעם הדני חוב גדול!" פסק שופט השלום התל־אביבי — והקל בדין שגזר על הלהקה הדנית „טינמייקרס"

שייק בבית־הסוהר

אל ישראל הוא אל נקמות. הוא פוקד עוון אבות על בנים, על שילשים ועל ריבעים. אבל שופטי ישראל הם רחמנים־בני רחמנים. הם מוכנים להעמיד זכות אבות לבניהם.

לכן, כאשר הועמדו בשבוע שעבר חברי להקת הקצב הדנית הטינמייקרס בפני שופט השלום התל אביבי א. זוהר, באשמת עשון חשיש, החליט להסתפק בהטלת עונש על תנאי. „העם היהודי חב חוב גדול לעם הדני," אמר השופט, בין השאר, בגזר דינו, ועל כן הטיל על הנאשמים שלושה חודשי מאסר על תנאי בלבד.

פרשת מעצרם של חברי להקת הטינמייקרס החלה בדיוק שבוע לפני כן. ביום ה' לפנות בוקר הקיפו אנשי מחלקת הסמים של משטרת תל אביב את הבית ברחוב יוחנן הגדי, בצפון תל אביב, בו מתגוררת הלהקה.

שני אנשי משטרה עלו למעלה, דפקו בדלת ומשפרצו פנימה עוד התאבך בחלל החדר עשן כחלחל, שנשא את הריח המ־תקתק והמוכר להם. שניים מחברי הלהקה מיהרו לחלון, כדי להשליך למטה את שיירי הסם. אולם אנשי המשטרה, המכירים היטב את עבודתם, התפזרו גם בחצר הבניין וקלטו לידיהם את הסם שהושלך.

לאחר כמה שעות צלצל הטלפון בביתו של חיים סבאן, אמרגנה הישראלי של הלהקה. „הבחורים שלך עצורים." הודיעו לו. „תפסנו אותם על חם."

זה מה שחסר לי — חשב סבאן בליבו. הלהקה עומדת לעזוב את הארץ השבוע ומשפט סמים עלול היה לעכב את חבריה בתקופת מאסר ממושכת. מאחר ולא היה מה לעשות עוד למען הטינמייקרס, מיהר סבאן למלון קדם, ברחוב מרכז בעלי מלאכה בתל אביב, שם מתגוררת הלהקה הדנית השניה שהוא מנהל, הדייזי.

„תיזהרו. תפסו את החברים שלכם על עישון חשיש," הודיע סבאן לחברי הדייזי. „לא איכפת לי מה אתם עושים בזמנכם החופשי אבל אם מישהו מכם מתכוון להשתמש בסמים — שישכח מזה. המש־טרה פוקחת עיין..."

באותו ערב עצמו, לפני שיצא לסיבוב הרגיל שלו בדיסקוטקים של תל־אביב, החליט סבאן לקפוץ ולראות מה שלומם של חברי הדייזי. כאשר הגיע לפתח המלון, חסמו את דרכו שני אנשי מחלקת הסמים. „גם את אלה תפסנו," הודיעו לו בארשת נצחון וסיפוק. „יחד עם בחורה שהיתה אתם בחדר..."

הנערה שנתפסה עם הדייזי היתה מינה זמאני, צעירה ירושלמית שחרחורת וחטו־בת־גוף, שהגיעה לתל אביב יומיים לפני כן. „הייתי בהופעה שלהם בירושלים וא־חד מחברי הלהקה, רוברט, ביקש אותי לבוא אתו לתל אביב. ראיתי שהוא רועד מרוב התרגשות כשדיבר אתי, אז לא יכולתי לסרב לו," סיפרה.

כאשר פרצה המשטרה לחדר, החביאה מינה את הסם בחזייתה. „אף אחד לא חיפש עלי," גילתה לאחר ששוחררה מה־מעצר. „והכמות שהסתרתי הספיקה לי לעשן בבית המעצר עד מוצאי שבת..."

גם לחברי שתי הלהקות לא היו טענות לגבי ארבעת הימים שישבו במעצר. „השו־טרים היו חביבים אלינו, ונתנו לנו כל מה שביקשנו. אבל מה שנדהמנו לגלות היה, שבבית המעצר מעשנים חשיש הרבה יותר מאשר בחוץ ובנותיות הרבה יותר גדולה. העצירים מבריחים פנימה את הסם, ומבקשים אש מהשוטר התורן.

„בבית המעצר גם יכולים להשיג את הסם ביתר קלות. אחדים מהעצירים הצי־עו לנו ,אצבעות' שלמות תמורת מעילי העור שלנו. אבל מה שהרגיז אותנו היה שהם גנבו את הספרים שהבאנו אתנו למעצר, ולא רצו להחזיר לנו עד שלא נשיר שיר אחד עבור כל ספר מוחזר.

„בלית ברירה נכנענו לתנאי, שרנו כמה שייקים וקיבלנו את הספרים חזרה."

מינה ודייב אחרי המעצר

לוהטים

לא אחת קובלים זמרים וזמרות על כך שתחנות רדיו מחרימות או־תם, שאינן משמיעות את פיזמוניהם ועל־ידי כך נמנע מהם הסיכוי ל־היכנס למיצעדי הפיזמונים. לג'יין בירקין ולסרג' גינזבורג יש רק בק־שה אחת: שימשיכו להחרים את פיזמונם החדש — „אני אוהבת אותך — אני כבר לא".

כי מהיום בו יצא הפיזמון לשוק, הוא נדחה על־ידי כל תחנות השי־דור בעולם. פרט לתחנה אחת — גלי צה"ל. אצלנו הוא נכנס אפילו למיצעד הפיזמונים ולפי כל הסימ־נים צפויה לו הצלחה שלא תפגר אחר הצלחתו במיצעד הבריטי.

מה הבהיל את מנהלי תחנות ה־שידור בכל העולם, עד כדי כך שהח־ליטו לפסול את התקליט לשידור? „אני אוהבת אותך — אני כבר לא" הוא פיזמון־מיטה ויותר משהוא כולל רקע מוסיקאלי, הוא מכיל לחשושי־אהבה וגניחות אורגזם, ש־אינן מטילות ספק לגבי עיסוקם של שני בני הזוג המלחשים אותו.

עבור ג'יין בירקין זהו הנסיון ה־קולי הראשון, להוציא תקופה קצרה בה הופיעה במחזמר אנגלי שנקרא „מלון פרח התאווה", שלחניו חוברו על־ידי בעלה לשעבר, ג'ון בארי (שחי־בר את המוסיקה לסרטי ג'יימס בונד).

ג'יין בירקין

במיטה

כשכתב סרג' גינזבורג את הפיזמון, הוא ביקש לתת אותו לבריג'יט באר־דו. אולם היא דחתה את ההצעה, ולכן החליט סרג' להקליטו בדואט, יחד עם ידידתו ג'יין. „הפעם נזהרנו ועמדנו בשתי הפינות הרחוקות של האולפן," צוחקת ג'יין. „משום ש־פעם, כאשר הופענו יחד בסצינת אהבים בסרט, שקענו כל־כך בעיסו־קנו, עד שלא שמנו לב לזוויות הצי־לום שהיה עלינו לשמור והיו צריכים לצלם את כל הקטע מחדש."

לג'יין אין, כאמור, כל טענות נגד תחנות השידור על אי השמעת ה־פיזמון. „להיפך, ככל שימשיכו להח־רימו, כן תגדל מכירתו בחנויות ה־תקליטים. יחד עם זאת בהחלט אי־נני חושבת שזהו פיזמון בלתי־מוס־רי. האהבה היא בינלאומית, והקו־לות הבוקעים מן התקליט — הם שפת האהבה..."

קיבוץ על אי בודד

מזל טוב ל**פול מקרטני** ולאשתו
לינדה איסטמן להולדת הבת מרי.
● אחרי שהתאכזבנו מההבטחות לה־
ביא אמנים כמו **תום ג'ונס** ו**בובי**
גולד, הודיע לנו השבוע אמרגן תל־
אביבי, בסודי סודות, כי הוא מתכוון
להביא בינואר את **כלב המשפחה**, הלה־
קה שיצרה את הלהיט **דרך חיים**. ● לפי
השמועות עומד **סאמי דייוויס** לשאת
לאשה את **לולה פאלאנה**, מי שהו־
פיעה לצידו בנער הזהב. ● בתוכנית
הלילה של גלי
צה"ל, הזמין
רם עברון את
הסמכות המוסי־
קאלית העליונה
של ישראל, ה־
מלחין מעבד־מנ־
צח **נועם שי־**
ריף, כדי שי־
נתח את גורמי
הצלחתם של
שירי צמד המחב־
רים **אהוד**
מנור ו**נורית**
הירש. נועם כה הפליג בשבחים, עד
שרם עברון נאלץ לסיים את השידור ב־
איחור של שתי דקות. ● סירטון ישרא־
לי המבוסס על גירסות **אריק איי־**
שטיין לאוב־לה־די אוב־לה־דה ולאני
מרגיש כמו מלך, נפסל על־ידי הטלוויזיה
הישראלית, משום שהוא מבוסס על נעי־
מה לועזית. במקום זאת הציע להם מנ־
הל חטיבת התוכניות העבריות **יצחק**
(„צחי") **שמעוני**, לצלם סרט על פיז־
מון כמו... ימין ושמאל. ● מזל טוב
ל**קית ריצ'ארד** מן האבנים המת־
גלגלות ולאשתו
אניטה פא־
לנבורג להול־
דת הבן. ● **דו־**
נובן רכש אי
...סן, ליד חופי
סקוטלנד, עליו
הוא מתכונן ל־
...קים, יחד עם
...ים, קיבוץ ב־
...ים, קיבוס ב־
...סח ישראל. ●
פיזמונו של **ג'וני קאש**, נער ושמו סו,
מעפיל בימים אלה אל צמרת המיצעד
האמריקאי. הוא להיטו הגדול הראשון
מאז **טבעת של אש**, לפני הרבה־הרבה
שנים. אגב, ג'וני ביקר בישראל לאחר
מלחמת ששת־הימים, ובעיקבות ביקור
זה הקליט תקליט מאריך־נגן שלם, ה־
מוקדש לארץ־הקודש. ● סוף סוף, עולים
גם מקרייני גלי צה"ל על הגל הנכון,
בצורת הגשת תוכנית הבוקר המוסיקא־
לית, **חמים וטעים**. מעניין כמה זמן
יוכלו עתה שדרני **שידורי ישראל** לש־
מור על שמרנותם המשעממת.

דונובן

קאש

רחל מרחלת על כל העולם

רינה וישראל פוליאקוב

לפני מחר או מחרתיים

את אשר יגורתי, בא לי. **פולי**, זה ש־נולד בתור **ישראל פוליאקוב**, מהגש־שים, הולך להתגרש מ**רינה גנור**, שהיא אשתו.

ליבי אמר לי שמשהו לא בסדר, אני נש־בעת לכם. אחרת, למה היא התארחה ב־לונדון בחצי השנה האחרונה, והוא בתל־אביב? זה חיי משפחה, זה? אבל מילא, כאלה הם החיים. עוד אגדה יפה אחת התנפצה ל־רסיסים.

ואיזה אגדה יפה ששני השובבים האלה היו: שניהם היו יפהפים, שניהם היו עשירים, שניהם היו מוצלחים, ושניהם היו מאושרים. לפחות, הם נראו מאושרים, אני מוכנה ל־הישבע.

עד שהפסיקו להיות מאושרים. בהתחלה רינה סיפרה שהיא חולה בכליות, והפסיקה להופיע במרי מרי. אחר־כך היא טסה לרומא לשהות קצרה, כדי לטפל בכליות האלו, אבל ידידיה בתיאטרון — ועם ידידים כאלו, מי צריך שונאים? — טענו שהיא נסעה לטפל שם במישהו שונה לגמרי. ואז היא הסתלקה ללונדון, לפני חצי שנה, ולא חזרה עד עצם היום הזה.

ופולי הבודד הסתובב לבד ברחובות ה־כרך הגדול — תל־אביב, אני מתכוונת. ו־עכשיו, בום — מתגרשים.

ומה החלק הכי עצוב בסיפור? אתם זוכ־רים אולי שפולי ורינה השתתפו בסרט לפני מחר, והופיעו שם שניהם ערומים כביום היוולדם, ובסוף הסרט הם נפרדים — בסרט אני מתכוונת. ועכשיו עומדת להתקיים ב־קרוב הקרנת הבכורה של הסרט. אז מה ייצא מזה? שבמקביל לפרידה שלהם על הבד, הם ייפרדו גם במציאות.

המכירה הכללית של רות דיין

כש**אודי דיין** — המושבניק האחרון ב־משפהה — התגרש מאשתו האוריגינאלית והתחתן עם **טליה הייטנר**, הוא הביא איתו למשק אשה עשירה מאוד.

כי טליה היתה נשואה למיליונר די עשיר, לפני אודי, והמיליונר הזה נתן לה כמתנת גירושין המון כסף וזהב ותכשיטים ובגדים של דיור ונעליים של קארדין, ובכלל, את מחצית הסטוק של אופנאי פאריז.

עם כל הרכוש הזה הגיעה טליה לנהלל — ונתקלה בבעייה: מה היא תעשה עם בגדי דיור בנהלל?

וכאילו לא די היה בבעייה קשה זו, נוס־פה לה מייד עוד אחת: היא נכנסה להריון. עכשיו בטח לא היה לה מה לעשות עם בגדי דיור.

לעזרתה חשה חמתה, **רות דיין**, שהצי־לה את המצב. איך? בצורה פרופסיונאלית. רות היא הלא מלכת **משכית**, ויודעת מה זה למכור בגד או תכשיט. אז היא התחילה מציעה, למכירה בין מכרותיה, את בגדיה ה־מיותרים של טליה, וככה הצליחה להיפטר כמעט מכל הדיורים והקארדינים.

ועכשיו אין לטליה בעיות יותר.

במזל חשיש

ג'אקלין

כשהגיעה **ג'אקלין סיקלס** לישראל, היא היתה הדמות הבולטת ביותר בארץ — זאת אומרת, בדיזנגוף והדיס־קוטקים. היה לה פר־צוף נהדר, גוף משגע ו־גובה שגרם להתרוממות הנפש — 190 ס"מ. ו־איזה סנטימטרים — כל אחד פצצה.

חוץ מהבילויים הלי־ליים שלה בדיסקוטקים והבוקריים בבריכה של מלון **הילטון** ובשפת־הים, היו לה עיסוקים צדדיים: היא עסקה ב־דוגמנות, היא צולמה ב־סרטים ואם להאמין ל־משטרה, אז היא גם סח־רה בחשיש. בבוקר ב־היר אחד, סיפרה המש־טרה לשופטים, היא נמ־צאה במיטה אחת עם צדוק קראוס, ובחדר א־חד עם שתי מזוודות מל־אות 36 קילו חשיש.

המשטרה לא אוהבת חשיש, וג'אקלין וצדוק נשלחו למעצר עד להע־מדתם לדין. ג'אקלין עירערה ובצו בית המש־פט העליון שוחררה ב־ערבות, לאחר שישבה שבועות אחדים. היא חז־רה לדיסקוטקים, לבריכה, לצילומים, ולידידיה **אריק איינשטיין** ו**אורי זוהר**, שהם היו אלו ששיחררו או־תה בערבות.

טוב, אז הפי־אנד, לא? קדחת! ביום ש־שי האחרון באו לביתה בלשים, בדיוק ב־שעה שג'קלין התכוננה לקבל את פני שבת המלכה — והופ, השוטרים מצאו „חומר החשוד כחשיש". השוטרים המשיכו עדיין לא לאהוב חשיש, והדוגמנית היפהפיה חז־רה לכלא. ושוטר אחד, שמאמין כנראה ב־אמונות טפלות, מילמל: „ההורוסקופ שלה זה בטח מזל חשיש."

שלא נדע מצרות

זוכרים שסיפרתי לכם לפני כמה זמן על השובב העצוב, מוקי זמיר, זה ה־חייל עם הגבס שישב בדיזנגוף? מאז, הבחור אומלל. הוא הולך — כן, הוא כבר מחוץ לגבס — ובוכה לכל מי שרק מוכן להקשיב, עד כמה חייו הפכו לה־יות לא־חיים.

מה התברר? מאז הפירסום, נדבקו אליו כל מיני אסונות, רחמנא ליצלן. אסון אחד ניגשה אליו יום אחד ברחוב וביקשה כסף לתפלה, כי הוא הכניס אותה להריון. אומנם מוקי היה מוכן להישבע שהוא לא ראה את הבחורה הזאת מימיו, אבל ההיא היו לה סימ־נים משכנעים: „אתה מוקי זמיר, והיה לך גבס, ואתה תכשיטן ו... ו..."

טוב, אז מוקי השתכנע.

רק נפטר מצרה זו, וכבר נפלה עליו אחרת: אחת כתבה לו מדנמארק, ש־נדמה לה שהוא קרוב משפחה שלה

מוקי

שאבד במלחמת העולם השנייה, ועלי־הם להיפגש. אומנם מוקי עדיין לא נולד בכלל במלחמת העולם השנייה, אבל זה באמת פרט קטן.

אבל על צרה אחת שכח מוקי בכלל לספר:

על ההזמנה שקיבל ממיליונרית אמרי־קאית, לבוא אליה לארצות־הברית כדי להציג שם את תכשיטיו. גם הצרה הזו באה עליו בעיקבות הסיפור שלי — אבל מה לעשות, אי אפשר לזכור לספר הכל, נכון?

ומה אתם חושבים שהיא היתה?

צבי לזפוביץ, פפי שאינכם זוכרים ודאי, הוא מהחבר'ה ה־טובים. קבלן עתיר נכסים, יאכטה (בחו"ל קוראים לזה סירת מנוע, אבל לא חשוב) וכל זה. נוסף לכך הוא גם גיסו של **אפרים קישון**, וזה עושה אותו למבין גדול בהומור. משום כך הוא הצ־ליח לחייך אפילו אחרי מה שקרה לו בצפת לאחרונה.

מה שקרה לו בצפת זה היה ככה: לפני חצי שנה הוא התחתן. ולא סתם, אלא עם הבת של **הרולד סטאטסן**, איש הביטוח המפור־סם ממנדי"ס. החתונה היתה מפוארת, והנישואין נמשכו שלושה חו־דשים תמימים. בתום שלושת חודשי האושר הארוכים, הפך צביקה להיות הגרוש הטרי ביותר בדיזנגוף.

אבל לא זה מה שקרה לו. זה קרה לו מזמן. מה שקרה לו עכ־שיו, זה שכדי להירגע מגירושיו — ואולי מנישואיו? — חזר צבי־קה והטיל עצמו במרץ לאורח חייו הטרום־נישואיים. במיסגרת זו, מצא עצמו, באחד מימי חמישי האחרונים, בטבריה, יחד עם כל החבר'ה, בוויק־אנד קטן במלון גלי־כינרת.

יושב לו אם כן צביקה בשלווה בבאר של המלון, ומספר לחברו היושב לצידו איזו מעשיה על איך שהמכונה שלו בגרד, ושאר דב־רים נורא חשובים כאלו. פתאום מתערבת בשיחה גברת נחמדה ש־ישבה לצידם בבאר, ומציעה לצביקה — ככה, דוגרי, היום הרי כולנו מודרניים וחופשיים, לא? — להצטרף אליה לצפת בפיאט 600 שלה.

צביקה סוקר את ההצעה, רואה שהיא אמנם לא בת 16, ואפילו לא בת 18 — ואפילו לא בת כפול — אבל בכל זאת חתיכה. הוא לא מהסס הרבה, ואומר לה בסדר. הגברת פונה מייד לעבר הכניסה, וצביקה בעקבותיה, כשהוא מספיק עוד ברגע האחרון להרביץ ל־חברו קריצה רבת־משמעות. יעני, תראה איזה קלף משוגע שהולך לי כאן.

הוא היה יכול לחסוך לעצמו את הקריצה. כי הקלף המשוגע היה יותר משוגע מקלף. הבילוי בצפת היה פלופ אחד גדול. הגברת לא הירשתה לאדון לשים עליה אפילו יד. כל הזמן רק „מה אתה חושב לעצמך?" ו„מי אתה חושב שאני?" ושאר שאלות ידועות מסוג זה. וכשהוא ניסה להדק אותה קצת אליו בשעת הריקוד ב־מועדון השעות הקטנות, היא כמעט קטפה לו את הראש.

בקיצור, הבחור יצא מטושטש. זה שיש עדיין בתולות קדושות ב־עולם, זה הוא שמע. אפילו זה שיש בתולות קדושות וזקנות הוא שמע — למרות שלא האמין כל־כך. אבל זה שבתולה קדושה כזו תסחוב אותו לבילוי לילי בצפת — זה הוא שמע בפעם הראשונה בחייו. בשביל מה?

טוב, אבל צביקה הוא בחור שמשלים עם המציאות. הוא החליט שזהו זה, ודי. הפסיד ערב — הפסיד. השניים חזרו לטבריה, ול־מחרת סיפר צביקה לחבר'ה על החרבון שהוא חטף: ערב שלם בצפת — עם בתולה שלא נותנת לשים עליה יד.

„רגע, רגע, אתה מתכוון ל־...?" שאל מישהו בחבורה, ונקב ב־שמה של הגברת.

„אז אולי מעניין אותך לדעת," גילה החבר, „שהבתולה הזו היא גרושה ואם לילד."

שבוע של הצעות מפתות בכל השטחים. עיון בהצעות ובירורן יביאך לפעילות מוגברת, שתסב לך אושר ועושר, באם תשכיל לבחור בהצעה הטובה ביותר. עייפות מרובה נכונה לך לקראת סוף השבוע. נסי לעניין את בן־זוגך בנסיעת סוף־שבוע למקום שקט. את זקוקה לזה. צבעים בהירים יהלמו אותך מאוד.

★ ★ ★

מאמציך למצוא חן בעיני מעבידיך ישאו פרי השבוע. המחמאות שיומטרו עליך אינן צריכות לסחרר את ראשך — אל תהסס לדרוש העלאת משכורת. על אף מדיניות הקפאת השכר, ניתן לעוקפה. אם יציעו לך חברות השבוע, דעי שאין זה רציני, בעיקר מצד בן מזל סרטן או טלה.

★ ★ ★

הצטברות יתר של עצבים עלולה לגרום לך להתפרץ ולהזיק לעצמך. גלולות ארגעה או מנוחה בבית־הבראה ישפיעו עליך לטובה. נטייתך הטיבעית, להמר על דברים חסרי סיכויים של ממש, עלולה להפילך השבוע בפח. פקח עיניך והישמר. מחלה קלה עלולה לפקוד את ביתך. טפל בה לפני שתדביק את שאר בני הבית.

אחד מבני משפחתך עומד להפתיע אותך ולקלקל לך את תוכניותיך לשבוע זה. היה נועז והסבר לו שלא יטרידך. בנוסף לאורח הבלתי צפוי ייתכן גם סכסוך שכנים, או פנים משפחתי, שיסבך אותך בצרות. לבת מזל אריה ישחק השבוע קלף לא נורמלי, במידה והיא משחקת קלפים. לבשי ירוק.

★ ★ ★

האושר ממך והלאה: אינך רואה תוצאות מ־קוות מפעילותך הרבה, אנשים חותרים תחת מעמדך, אינך זוכה לגילויי חיבה אמיתיים, ובדידותך גורמת לך לדכאון נפשי. נסה להתגבר על האגואיזם ההורס אותך. בת מזל בתולה — הגבירי מאמצייך להתקדם בסולם החברה, לא בהכרח על חשבונם של אחרים.

★ ★ ★

צפה לאורחים השבוע. הכן לקראתם את ביתך. צפויות לך הפתעות נעימות מביקורם. יצירה ספרותית או מוסיקלית תשפיע עליך בצורה רצינית מדי ותשבש את קו מחשבתך. סקרנותך לדברים אסורים עלולה לסבך אותך עם החוק. היזהר מסמים ואלכוהול. הקפידי על חיצוניותך.

המחלה בה לקית מקשה עליך ניהול אורח חיים סדיר. אל תתייאש, זה לא כרוני. ידידים חדשים, עימם התקשרת בזמן האחרון, יעזרו לך להתגבר על קשייך. בחורה אותה היכרת בשבוע שעבר תיכנס למסגרת חייך ותשנה אותם מקצה אל קצה. נסי לחפש את אושרך לא בסביבה בה נהגת לחפשו עד כה. כל הסיכויים למצוא את מטרת חיפושיך בסוף השבוע, פקחי עיניים. את אינך חולה, רק עייפה.

★ ★ ★

הפסיקי לרכל. מישהו זומם להזיק לך, לאחר שהרסת בפיטפוטייך משהו חשוב לו. אל תהסס לדרוש משותפך את אשר חפצת. ההיסוסים רק מחזקים אותו בדעתו לא להיענות לדרישותיך, הצודקות כשלעצמן. שיחה טלפונית בראשית השבוע תגרום לך נחת רוח לזמן קצר, אך תזיק לך לטווח ארוך. בת מזל קשת, נסי להיזכר בדבר אותו היית צריכה לבצע ושכחת. הרבה דברים קשורים בדבר זה. לבשי בצבע סגול.

★ ★ ★

בעיות הדייטה המעסיקות אותך עושות ממך צחוק בעיני ידידים. אל תפיצי את מעשיך הפרטיים ואת סודותייך הכמוסים ברבים. אנשים רק ישמחו למכרם הלאה ולהזיק לך. אין שום סיכוי סביר שתוכניתך לצאת לחופשה ולטיול ארוך תתממש. מאורע משפחתי ירתק אותך לביתך לתקופה ארוכה יחסית. נסי לחבב אותו — הוא אוהבך ויכול להסב לך אושר רב, אם רק תבליגי על יצרייך.

★ ★ ★

המצב הביטחוני אינו צריך להשפיע על תוכניות העבודה היומית שלך. אל תדיר שינה מעיניך בגלל סיבות הקשורות בניהול המדינה. השתדל להתייחס יותר בכובד ראש למתרחש סביבך. משהו לא נעים יקרה בחוג המשפחה שלך. דווקא לקראת סוף השבוע תזכה במעט נחת רוח — זכייה כספית קטנה, מתנה יקרה, או משהו דומה. גבר עימו היית קשורה ינתק יחסיו איתך. אל תתיאשי, הוא יחזור, אך הדבר יקח זמן.

★ ★ ★

אתה מרבה לשבת במקומות ציבוריים בלי לעשות דברים מועילים. נסה לשנות מינהג פסול זה, לפני שיזיק לך. אל תנסי לחפש את עתידך בעבר — הוא עזב אותך וזהו! לעומת זאת, תפגשי השבוע אדם שיקסים אותך. בגישה נבונה, תצליחי לרכוש את חיבתו. בעיות נפשיות המציקות לך אינן מאפשרות לך להתרכז בדברים נחוצים. התייעצי עם רופא. קצת בילוי ישפר את מצב רוחך.

★ ★ ★

הדאגות הקטנות שלך מבלבלות את אורח החיים הסדיר שניהלת עד כה. השתחררות מבעיות אלו תועיל יותר ממה שהינך מאמין. התהוללות יתר היא אחת הסיבות לחוסר שיווי משקל־נפשי. מנוחה במשך השבוע ופעילות תרבותית כגון קריאה, קונצרטים או תיאטרון, יחזירוך למצב נורמלי. בנסיבות בלתי צפויות אתה עשוי להיאלץ לצאת למסע קטן. הצטייד בכל הדרוש. אל תעמדי במבוכה כשיציעו לך הצעה מפתה שאת מצפה לה.

ייעוץ מדעי
לפי כף היד
ניתוח אופי —
גילוי כשרונות —
ייעוץ לעתיד!

שלום שאול
SHALOM SHAUL

ת"א המלך ג'ורג' 33.
נא לקבוע ראיון מראש.
טלפון 226342
(6.30—4 ; 12.30—10)

גזור ושמור – הטלפון אינו רשום במדריך!

דחף

יחידי!
בפעם הראשונה בישראל
לוח כיס תקופתי־אינטימי של האשה
ההפתעה הנעימה ביותר לראש השנה
מעוניינים אתם לדעת את מאורעות חייכם לפרטיהם
לעתיד לבוא, מחולקים לפי ימים?
שלחו את הסכום הסמלי של 3.50 ל"י בצ'ק בנקאי או צ'ק דאר לת.ד. 3364 תל־אביב, ותקבלו בדאר רשום את לוח הכיס לפי הכתובת המבוקשת.

תמונות אלה ייצגו את ישראל בביאנלה של הצעירים בפריס

צלוב על הגוף

כשתיפתח החודש הביאנלה של ה־צעירים בפאריס, היא תהווה מיפגן בינ־לאומי של אמנים עד גיל 35 בכל שיטחי היצירה האמנותית. ישראל תהיה מיוצגת בה ייצוג נכבד בכמה תחומים. נועם שריף ייצג את המוסיקה הישראלית הצעירה, רפי לביא את הציור, מיכה אולמן את הגרפיקה ומשה אפרתי את הכוריאוגרפיה.

★ ★ ★

הבן עולה על האב

אולם הצעיר מכל המשתתפים ב־ביאנלה יהיה הצלם הישראלי אלכס בן ה־21, שצילומיו נבחרו להיות מוקרנים במיסגרת התערוכה (יצירותיהם של הצלמים המשתתפים בביאנלה לא יוצגו, בגלל מס־פרם הרב של הצלמים בתמונות מודפסות, אלא יוקרנו ללא הפסק על־גבי מסכי ענק).

למרות גילו הצעיר, אלכס הוא כבר צלם בעל ותק של עשר שנות צילום. הוא החל לצלם בגיל 11, כשאביו, הצלם יעקב אגור, קנה לו את מצלמתו הראשונה. „אתה יכול לבחור לעצמך את מיקצועך כפי שתרצה," אמר לו האב, „אבל אם תרצה להיות דווקא צלם, תוכל לעשות זאת בתנאי אחד — שתצלם יותר טוב ממני."

אלכס החליט — בעקבות האחירה ש־שרה בבית הוריו — להתחיל לצלם. הוא נדבק עד מהרה בתאחת המקצוע.

אלכס עקב אחרי מלאכת הצילום של אביו והחל לצלם בעצמו. צילומיו עמדו כל הזמן בביקורת חריפה של אביו. העובדה שבעת לימודיו הירבה אלכס לעסוק בצי־לום יותר מאשר בשיעורים, לא הפריעה כל־כך לאב, כמו איכותם של הצילומים. אלכס הפך לצלם מיקצועי, עסק בצילומי עיתונות והיה גם צלם שבועון צה"ל במחנה. עתה, כשנבחרו צילומיו לייצג את ישראל בביא־נלה של הצעירים, הוא זכה גם להכרה רש־מית ראשונה כצלם־אמן.

★ ★ ★

מתח יצירתי ואירוטי

בין הצילומים שיציג אלכס אגור ב־ביאנלה, ישנה גם סידרת צילומים ה־מהווה מעין סיפור מצולם ללא מילים, בו מנסה אלכס לתאר בעזרת העדשה פעולה שיגרתית כמו זו של צייר המצייר מודל עירום. צילומים אלה, כמרבית צילומיו של אלכס, לא היו מתוכננים מראש ונולדו ב־מיקרה. יום אחד הזדמן לסטודיו של חברו הצייר, מתי גרינברג, בשעות הקטנות של הלילה. מתי היה שקוע כולו בציור, כש־לפניו ניצבת הדוגמנית — ציירת אף היא, שהתנדבה לשמש כמודל לידידה הצייר.

במקום שררה אחירה מיוחדת במינה, שאלכס ניסה לקלוט אותה" במצלמה. הוא שלף את מצלמתו והחל לצלם מבלי להוציא הגה. הוא צילם וצילם מכל זוית אפשרית, עד שהבחין שהסרט במצלמתו לא נגמר, למרות שצילם כבר כ־100 תמונות. בדיקה קצרה הוכיחה לו שבהתרגשותו שכח להכ־ניס סרט למצלמה.

כשנטענה המצלמה התחיל אלכס לצלם הכל מחדש, כאילו לא אירע דבר. רק כש־פיתח את הסרט במעבדה, הסתבר לו שדוו־קא התרגשותו היא שהעלתה את איכות צי־לומיו.

שתי הדמויות המופיעות בסיפורו המצו־לם כימעט ואינן משחקות בו כל תפקיד. את פניה של הדוגמנית אין רואים כלל. פניו של הצייר נשארים כל הזמן ללא הב־עה. ויחד עם זאת הצליחו הצילומים לקלוט ולתאר את האחירה של המתח, היצירתי והאירוטי כאחד, ששררה בין השניים במשך כל עת הציור.

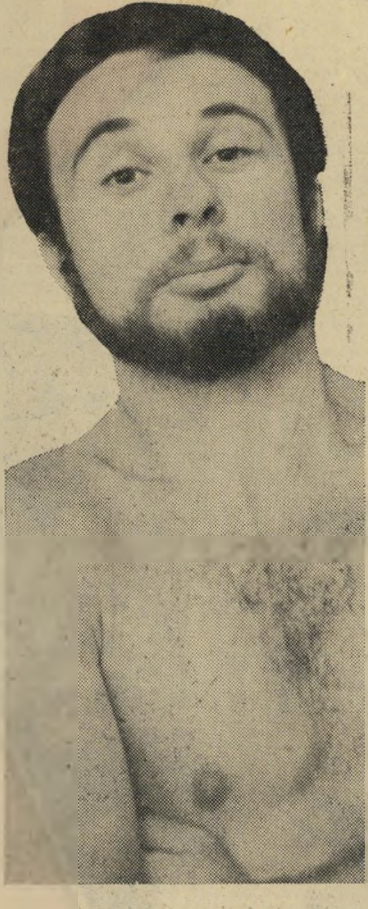

הצלם: אלכס אגור

הצייר מתי גרינברג בוחן את ה־אובייקט, גופה העירום של אשה. הכדמות חיה או כאובייקט אסתטי?

הדוגמנית היא ניצבת מול ה־צייר השקוע במכ־חול ובצבעיו. האם היא אשה או חפץ דומם?

הקומפוזיציה סוף האקט. הצייר והאוב־ייקט צלובים, בצילום הממחיש את ההז־דהות בין הצייר למודל שלו בתום היצירה.

לבן-שחור זהו אותו צילום שמימין כשהוא מודפס בנגטיב. הנגטיבים של התמונות יוצגו בביאנלה יחד עם הפוזיטיבים, כחלק אורגאני מהסיפור המצולם.

שחור ולבן הצייר והדוגמנית. בצילומיו ניסה אלכס אגור לקלוט את המתחולל בשעת פעולה כמו ציור מודל עירום, בליבות שני האנשים הקשורים ביצירה.

מספר 1670 | שנה 33 | כ' אלול תשכ"ט, 3.9.1969 | המחיר 130 אג'

העולם הזה

סחיטה על רקע הבחירות

עסקן המפד"ל קיבל 20 אלף ל"י

אחרי שאיים לפרסם רשימה של

פילגשים בצמרת המפלגה

דוגמנית הצמרת חוזרת לכלא

היפהפיה והחשיש